

Tiểu Thường Nhạc

Contents

Tiểu Thường Nhạc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	60
10. Chương 10: End	68

Tiểu Thường Nhạc

Giới thiệu

Trời sinh thể chất khác hẳn với người bình thường càng không phải là nàng nguyện ý. Làm sao mà h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thuong-nhac>

1. Chương 1

“Thường cô nương?”

Gió thu hiu quạnh, Ngũ Gia và đại ca rời đi kinh thành đã hơn một năm, trong kinh thành đã không có người nào nhắc đến chuyện của Ngũ Gia và An thân vương phi.

Trong ánh mặt trời chiều kéo dài bên bờ ruộng một thân ảnh thông thả chậm chậm di chuyển.

Xuyên qua con đường đồng ruộng này, lại rẽ một cái cua quặt, Thường gia ngay tại đằng trước.

Nàng đang cúi đầu nghĩ chuyện, đi đường không để ý.

“ Là Thường Nhạc cô nương sao?”

Đột nhiên có một bàn tay khoát lên trên vai nàng, làm bước chân của nàng ngừng lại, lúc này nàng mới ngẩng đầu, bình tâm trở lại, nhìn về phía đối diện thấy một khuôn mặt tuần tú, mắt phượng dài nhỏ, môi mỏng hồng nhuận.

Dưới ánh trời chiều đỏ rực, người này xem ra thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nghiêm túc.

Nàng lui về sau một bước, tạo ra một chút khoảng cách, càng thêm nhìn rõ hấn một chút. Thân hình hấn thon dài, quần áo mộc mạc, bộ dáng trẻ tuổi, xem ra chỉ lớn hơn vài tuổi so với nàng. Nàng chưa từng thấy qua người này.

“Là ta. Xin hỏi công tử ngài là?”

Mặt hấn không chút biểu tình, đôi mắt chăm chú vào trên mặt của nàng, nhìn sắc mặt diện mạo dị thường của nàng.

Trong kinh thành, rất nhiều người đều quen nàng, nhìn mặt của nàng cũng quen rồi, từ từ cũng đều tiếp nhận nàng, bất quá với người mới quen, rất ít không bị nàng làm sợ, còn chằm chằm nhìn thẳng vào người nàng.

Nàng cúi mặt xuống, sắc mặt lúng túng khó xử.

“Diện mạo cô nương trời sinh, không biết quý phủ mấy đời đến nay, còn có người giống như cô nương không?” Thanh âm người này không giấu vẻ tò mò, không mang theo hứng thú, lãnh đạm mà nghiêm cẩn.

“Trong nhà cũng không di truyền.” Người này đến tột cùng là ai đây? Nàng hơi liếc hấn một cái, trong mắt tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn thành thật trả lời, thanh âm ngọt ngào nhu hòa.

Nàng vốn định mở miệng hỏi thăm, bỗng nhiên đối phương lại kéo tay của nàng, lớn mật vung tay áo của nàng lên, làm nàng càng hoảng sợ! Nàng lại xem người này vươn tay đặt trên mạch tay của nàng, nguyên lai chỉ là giúp nàng bắt mạch.

Dù sao màu da nàng cũng không giống với người thường, người người thấy nàng, mặc dù phản ứng không đồng nhất, vẫn còn chưa từng có người dám kéo tay nàng, bởi vậy nàng rất kinh ngạc, ngược lại đã quên lễ nghi không nên, ngơ ngác nhìn qua hành động đường đột của hấn mà ngây ngẩn cả người.

Hấn duỗi tay kia ra, nhẹ nhàng mà sờ lên da mặt chỉ giống như miếng màng mỏng của nàng, tựa hồ như đã hiểu rõ làn da của nàng hết sức yếu ớt, lực ngón tay đặc biệt nhu hòa, giống như là lông vũ phớt qua mặt của nàng.

Nàng kinh ngạc một chút, lúc này mới hoàn hồn, da mặt mỏng mềm nóng hổi, đang muốn lui về phía sau, đối phương đã thu tay về, chấp tay nhìn qua nàng.

“Làn da và máu của cô nương trời sinh có chỗ thiếu hụt, có thể sống đến ngày hôm nay, đúng là kỳ tích, nếu không sớm trị liệu, chỉ sợ cô không thể sống tiếp tục vài năm.” Hấn nhìn nàng, như Diêm Vương tuyên án, thanh âm chắc chắn lạnh như băng.

“Người rút cuộc là ai?” Lòng của nàng khinh hoảng một chút. Bị người ngay thẳng phán quyết là đoản mệnh, cũng không có cảm giác tiếc mệnh, nhưng nàng và người này vốn không quen biết, không có khả năng bằng hấn nói hai câu liền bối rối khẩn trương, tin tưởng hấn.

“Tại hạ có biết sơ qua kỳ hoàng thuật, được người nhờ vả, đến đây thăm viếng cô nương.”

“Được người nhờ vả...” Trong đầu lập tức hiện lên thân ảnh Ngũ Gia và đại ca. “Xin hỏi công tử được người nào nhờ vả?” Nàng lập tức truy hỏi, đáy mắt có hào quang. Ngũ Gia và đại ca rời kinh đến nay, tin tức đều không có, nàng đang suy nghĩ.

“Cái này không quan trọng. Bệnh của cô nương mới là điều quan trọng.”

Bệnh của nàng? Nàng sững sờ, nhìn qua vẻ mặt hờ hững của đối phương, không chịu tiết lộ ra người nào đã nhờ vả... Nàng sờ mặt của mình, cúi đầu nhìn xem một đôi tay xanh đen, khóe miệng gợi lên một chút cười.

“Công tử, màu da vốn là trời sinh, tuy chất da dị thường, bất quá thân thể cùng người thường không khác, đa tạ công tử quan tâm, ta nghĩ công tử đã quá lo lắng.” Nàng không để bụng mà nói.

Hắn chớp mắt quan sát nàng một lần, lần nữa lật ống tay áo của nàng lên, bắt mạch cho nàng.

Lúc này biết hắn là đại phu, trong lòng nàng an ổn rất nhiều, yên tĩnh chờ.

Một lát sau, hắn buông tay của nàng, vừa nâng mặt nàng lên, xem mí mắt của nàng, mới thối lui một bước.

Nàng hiếu kỳ nhìn hắn một chút. Chỉ là trên mặt hắn trước sau vẫn giữ thần sắc lãnh đạm, nhìn không ra kết quả chẩn bệnh của hắn.

“Tình hình của cô nương, sớm phải chết non. Nghĩ đến cô nương khi còn bé được bồi dưỡng bằng thuốc bổ, năm này tháng nọ tâm mạch được bảo vệ, mới có thể kéo dài tuổi thọ, mới có ngày hôm nay. Chỉ là khi còn bé kéo dài mệnh cũng có mức độ, vừa rồi bắt mạch cho cô nương, người mạch đập dị thường, khó có thể trường mệnh. Bệnh của cô nương phải sớm ngày trị liệu.”

Người này nói chính xác, nói đến làm như có thật, nàng xem người này có ý tốt, thật sự không đành lòng gọi nước lạnh vào hắn, bất quá xem ra quả nhiên là hắn chẩn đoán sai, nàng nghĩ vẫn là đem chuyện nói rõ ràng, người ta đỡ phải vì nàng mà quan tâm.

“Công tử, Nhạc nhi chẳng qua chỉ là một dân thường, xuất thân tầm thường, trong nhà mua không nổi thuốc bổ trân quý nuôi mệnh nhiều năm, chỉ sợ công tử chẩn bệnh sai.” Nàng nói xong, gạt đầu hạ thấp người, chuẩn bị rời đi.

Mới đi qua bên cạnh hắn, đột nhiên nghe hắn nói: “Ta thiếu nợ người một phần ân tình, được người nhờ vả, dốc lòng làm việc vì người. Thường cô nương, thất lễ.”

Cái gì?... Ồ!

Nàng chỉ nghe thấy hắn nói chuyện, còn không kịp quay đầu lại, đã thấy toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy, sau một khắc liền hai mắt nhắm nghiền, thân thể mềm nhũn, rơi vào trong bóng tối.

*** Phụng mệnh minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Đêm tối thâm trầm, cửa bên Huệ Thân Vương Phủ mở ra, đi ra là hai tên thị vệ chuẩn bị giao ban, trong đó có một tên thị vệ cách đây hai ngày mới đến nhậm chức có vẻ cẩn trọng.

Hắn mới đứng tại vị trí, chỉ thấy trên đường cái có người lôi kéo vạt áo, hướng cửa chính phủ Huệ Thân Vương xông thẳng lại, sợ tới mức hắn lập tức quơ lấy đại đao, chạy lên ngăn người lại.

“Đứng lại! Đây là phủ đệ Huệ Thân Vương, người là người phương nào dám cả gan tự tiện xông vào?” Vừa cản lại, đèn lồng cửa phủ treo cao, nhìn kỹ người tới đây thân hình gầy yếu, chỉ là thư sinh yếu đuối, không đủ gây sợ hãi. Tên thị vệ mới thâm phát bực trong lòng

“Thường Hoan. Ta muốn gặp Lục vương gia!”

“Thường Hoan?” Trương thị vệ trước cửa và hắn là người cùng thôn, đang làm giao ban, nghe thấy thanh âm quay đầu lại, đi qua kéo tên thị vệ mới ra, đẩy thanh đại đao kia ra.

Trước phủ đèn đuốc sáng trưng, hắn nhìn thấy gương mặt tuần tú, quả nhiên là Thường Hoan.

Chỉ thấy Thường Hoan thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, rất không tầm thường, hắn lập tức hỏi: “Thường Hoan, đã xảy ra chuyện gì? Vương gia hiện không có trong phủ.”

“Trương Trung, ta có việc gấp tìm hắn, hắn đi đâu rồi?” Thường Hoan vừa thấy người quen, như thấy có sức sống, tranh thủ thời gian bắt lấy hắn truy hỏi.

Mặc dù là Thường Hoan, nhưng hắn cũng không cần phải đem việc của chủ nhân báo cho người ngoài biết, cho nên Trương Trung chặn chờ, trên mặt do dự.

“Trương Trung, Nhạc nhi đến bây giờ còn không có về nhà, ta chỉ là muốn biết rõ nàng có phải ở cùng một chỗ với Vương gia không!” Thường Hoan hỏi thăm hắn, khẩn trương nói.

“Có chuyện này? Đã trễ thế này, nàng lại đi đến nơi đâu?” Sự tình khẩn cấp, Trương Trung lúc này mới tiết lộ: “Buổi chiều Tấn Thân Vương đến tìm Vương gia đi đến phủ An Thân Vương, thị vệ hồi báo, Vương gia đêm nay muốn dùng bữa ở phủ An Thân Vương, trong phủ không cần chuẩn bị bữa tối. Thường Hoan, ta nghĩ Vương gia hẳn là còn đang trong phủ An Thân Vương, nên không liên quan với việc Thường Nhạc mất tích.”

Thường Hoan kinh ngạc nhìn qua Trương Trung. Hắn lại nghĩ không ra, ngoại trừ Lục vương gia, còn ai vào đây có quan hệ với việc Nhạc nhi mất tích. Nhạc nhi nhu thuận mềm mại, chưa bao giờ dám để cho người nhà lo lắng, không có khả năng bản thân ở bên ngoài lưu luyến đến quên về.

“Trương Trung, đa tạ đã cho biết.” Rốt cuộc hẳn vẫn là quyết định đi phủ An Thân Vương tìm. Thường Hoan hai tay vòng quanh, vội vàng xoay người rời đi.

Thấy hẳn vung áo bào rời đi, lại chạy nhanh trong đêm tối, Trương Trung nhìn theo hướng hẳn đi, lắc đầu một lần nữa trở lại cương vị.

Thường Hoan chạy đến một ngã tư đường, cũng đang chỗ góc cua, không nghĩ qua là chàng và người khác vừa vịn cùng đụng nhau.

Chỉ nghe “Thương” một tiếng, đối phương lập tức từ bên hông rút ra đại đao, cũng không để ý tới bị Thường Hoan đụng vào, một cây đao lập tức gác ở trên cổ của hẳn!

“Cuồng đồ lớn mật, muốn làm gì?”

Đối phương là một người cao to, võ trang đầy đủ, Thường Hoan bị đâm làm ắt loá sao vàng, ngồi dưới đất nhất thời bò không dậy nổi.

Bất quá hẳn vẫn còn nhận ra thanh âm của đối phương, nguyên lai đụng vào hẳn chính là Vũ thị vệ của Huệ Thân Vương phủ, người này gần đây luôn đi theo bên cạnh Vương gia, phụ trách bảo vệ an toàn cho Vương gia.

Thường Hoan còn chưa mở miệng, đôi mắt ở trong bóng tối vẫn nhìn rõ của Vũ thị vệ đã thấy hẳn, rất nhanh “Hừ” một tiếng thu hồi đại đao.

“Thường Hoan, nguyên lai là ngươi. Đêm hôm khuya khoắt, chuyện gì chạy gấp thế?” Hẳn thuận tay đem Thường Hoan kéo lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong xe ngựa chủ tử lên tiếng, Vũ thị vệ lập tức đứng ở một bên, Vọng Nguyệt phụ trách đến trước xe ngựa bẩm báo: “Vương gia, Thường Hoan giữa đêm khuya khoắt có chuyện gì mà chạy vội thế, đụng vào _____”

Hắn chưa nói xong, đã bị Thường Hoan đẩy ra.

Nguyên lai Thường Hoan cùng Vương gia quen biết, vài tên thiếp thân thị vệ không phòng bị, không ngờ được hẳn hướng xe ngựa nhảy vọt lên, một phen vén rèm lên!

“Thường Hoan! Ngươi muốn làm gì?”

Thương, thương, thương!

Hắn rốt cuộc là vẫn nhược thư sinh (thư sinh nho nhã yếu ớt), động tác dù nhanh, cũng không hơn bọn thị vệ thân thủ kiện tráng, nghiêm chỉnh huấn luyện. Hẳn vén tấm rèm lên, cũng còn không kịp liếc mắt nhìn lên một cái, cũng đã bị vài cây đại đao giữ lại, áp xuống, một tấm vải rèm lại nhẹ nhàng quay về.

“Thường Hoan ngươi thật lớn mật, ngươi dám mạo phạm Vương gia! Ngươi chán sống rồi sao” Vọng Nguyệt không biết là sốt ruột, vì chủ tử hay là có dụng ý khác, lập tức nhảy ra chỉ vào hẳn chửi ầm lên.

“Lui ra.”

La Khiêm vừa ra thanh âm, thanh âm bình tĩnh cũng không tức giận, Vọng Nguyệt lập tức câm miệng, vội vàng lui ra.

“Vương gia, ta chỉ là muốn nhìn xem Nhạc nhi có ở trong xe ngựa của người hay không, thật là người đem Nhạc nhi giấu rồi?” Thường Hoan đã bị đè quỳ trên mặt đất, vẫn đang xúc động chỉ trích nói.

“Ta vì sao phải giấu nàng? Thường Hoan, người đây là có ý gì.... Tiểu Nhạc mất tích?” Bên trong xe ngựa một cây quạt đưa ra vải rèm được vén lên.

Vọng Nguyệt nghe vậy, toàn thân căng thẳng lên.

Thường Hoan vội vàng nói rộng ánh mắt ra cẩn thận xem, chỉ thấy trong xe ngựa một thiếu niên tuấn mỹ ngồi thẳng, hần hỉ mắt nhìn chăm chăm đối diện. Hần không chột tâm nhìn quanh bên trong xa hơn, trong xe cũng không thấy bóng dáng Nhạc nhi, cũng giống như không có khả năng giấu người.

“Cho hắn đứng dậy trả lời.” La Khiêm thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, lòng đã không ở chỗ này, hắn cũng không có thói quen bị quấy nhiễu lại bị coi thường.

“Dạ! Vương gia.” Thị vệ lập tức buông hắn ra.

Vũ thị vệ giúp hắn đứng lên.

Vọng Nguyệt ngơ ngác một chút, mới tranh thủ thời gian tiến lên đem rèm kéo lên.

La Khiêm xuống xe ngựa, đứng ở trước mặt Thường Hoan, cao như hắn. Thanh âm hắn bình thản hỏi: “Tiểu Nhạc xảy ra chuyện gì?”

Thường Hoan hồ nghi nhìn hắn một hồi lâu, chần chờ thoáng cái mới bình thản nói: “Chập tối Nhạc nhi sau khi từ cửa hàng rời đi, đến nay còn chưa về đến nhà. Vương gia, có thật là không phải người mang Nhạc nhi đi không?”

La Khiêm lạnh lùng liếc nhìn hắn, đối với chất vấn cùng đại bất kính của Thường Hoan, đương nhiên là hắn không vui, chỉ là nể mặt nhũ mẫu, hắn mới không so đo.

“Bổn vương hôm nay không thấy nàng!” La Khiêm hất ống tay áo lên, ngồi trở lại trên xe ngựa.

Thường Hoan có chút không tin, còn muốn tiến lên, lại bị Vọng Nguyệt ngăn lại.

“Thường Hoan, hôm nay Vương gia xác thực chưa từng thấy qua Thường cô nương, người không được làm càn!” Hắn khẩn trương thúc giục Thường Hoan rời khỏi xe ngựa, dù sao với tính tình gia ai cũng không đoán được chính xác, nếu chọc giận ngài, nhất định không chỉ có Thường Hoan chịu tội, không thể nói trước cũng sẽ vạ lây cho những người nô tài bọn họ.

“Hừ! Bổn vương thật muốn nhìn xem là ai làm khiến bổn vương bị oan. Vũ Bình, người hoả tốc hồi phủ mang theo nhân mã đuổi theo điều tra xem Thường Nhạc ở nơi nào, lệnh cho người trước khi trời sang phải mang Thường Nhạc đến!” La Khiêm ngồi trong xe ngựa, “Bá” một tiếng, mặt quạt che đi khuôn mặt tuấn mỹ.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Vũ thị vệ lĩnh mệnh, lập tức đi trước hồi phủ điều động người.

“Thường Hoan, người vu oan bổn vương, đợi bổn vương tìm ra chân tướng, nhất định người phải trả giá thật nhiều!” Một đôi mắt đẹp lạnh như băng chặt chẽ nhìn thẳng vào Thường Hoan trong khoảnh khắc, tức giận biến mất. “Hồi phủ!”

Vọng Nguyệt vội vàng đem rèm vải buông xuống, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, lưu lại Thường Hoan trong đêm tối trên đường phố, mênh mông nhưng không biết nên đi về nơi đâu tìm Thường Nhạc nơi nào.

Ngoại trừ Lục vương gia, hắn thật không nghĩ ra còn ai vào đây mang Nhạc nhi đi.

*** Phượng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Bình minh phía đông mọc lên, phố lớn ngõ nhỏ sớm đã rộn ràng nhộn nhịp sôi nổi.

Buổi tối hôm qua, kinh thành một phen xôn xao, nguyên lai là nhân mã phủ Huệ Thân Vương tìm tung tích nữ nhi của Thường gia.

Kinh thành trên dưới, người nào cũng biết, thân vương tuần mỹ nhất là Huệ Thân Vương đặc biệt quan tâm nữ nhi Thường gia có khuyết điểm kia, cho nên trong đêm qua phổ phưởng một phen xôn xao, thật cũng không có gì lạ.

So với làm cho người không thể tưởng tượng chính là, đến tốt cùng là ai mang đi nữ nhi có màu da đen dị thường, màu môi tím, màu tóc nhạt nhẽo, bề ngoài thể thậm làm cho người khác không đành lòng?

Tuy nói Thường Nhạc tâm địa thiện lương, cá tính dịu dàng, vẻ mặt luôn tươi cười, cởi mở thân thiết, còn được thần ban cho tiếng nói ngọt ngào, bất quá cũng thật sự không có người bởi vậy cảm thấy hứng thú với nàng, mạo hiểm đắc tội Huệ Thân Vương nguy hiểm đem nàng mang đi, kết luận như thế, cái này tuyệt không phải là một người bình thường gây nên.

Một đêm trôi qua, nhân mã phủ Huệ Thân Vương gần như lục tung cả kinh thành, cũng không tìm ra được tung tích của Thường Nhạc. Đáng thương cho Thường Nhạc, hôm nay chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Nghe nói Huệ Thân Vương sáng sớm rời giường biết được còn chưa tìm được người, sắc mặt dị thường khó coi, khuôn mặt tuần mỹ lạnh như băng.

La Khiêm đang muốn phái người đi ra ngoài tìm thì Vọng Nguyệt đột nhiên từ bên ngoài chạy vào.

“Gia, Thường cô nương đã về nhà!” Hắc lão đảo chạy vào đại sảnh, ngã lại bò dậy, vui mừng la lớn.

Sáng sớm không gặp người, hiện tại mới xuất hiện. La Khiêm nhìn thấy hắc, nhìn hắc thở hổn hển, đổ bừa cả khuôn mặt, hắc hí mắt hỏi: “Người đi Thường gia rồi?”

Vọng Nguyệt sững sờ, sắc mặt lúng túng, vội vàng vàng nói: “Dạ, tiểu nhân vì bảo vệ sự trong sạch cho Vương gia, đặc biệt đi chờ tin tức! Tiểu nhân thấy tận mắt Thường cô nương sáng sớm về nhà, chứng thật Thường cô nương thực sự không phải là gia đem giấu đi. Tiểu nhân đã đem Thường Hoan quả mắng một trận, hơn nữa muốn hắc một đường ba quỳ chín gõ đến nơi đây hướng gia ngài thỉnh tội ——”

“Nàng đã đi đâu?” La Khiêm không kiên nhẫn cắt ngang lời hắc nói.

“Hồi gia tiểu nhân không biết.” Trong giờ phút quan trọng, lời của hắc ngược lại ít.

Chỉ nghe thấy “Bá” một tiếng, một bả bạch phiến (cây quạt) che đi khuôn mặt tuần mỹ lạnh như băng, chỉ lộ ra một ánh mắt giận dữ.

Chỉ là thanh âm mở quạt, khiến thần kinh toàn thân Vọng Nguyệt căng thẳng. Hắc biết rõ tính khí chủ tử, không đợi chủ tử mở miệng, hắc vội vàng nói thêm: “Khởi bẩm gia, Thường cô nương về mặt đồ dẫn, ngồi ở đồng ruộng, sáng sớm là Thường Hoan phát hiện mang về nhà, Thường cô nương nói nàng hoàn toàn không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.”

Một cây quạt “Pằng” rơi xuống đất!

Vọng Nguyệt không dám ngẩng đầu lên, nhanh chóng tiến lên, giúp chủ tử nhặt cây quạt lên, cúi đầu hai tay dâng.

Qua thật lâu, cây quạt mới từ trong tay hắc bị lấy đi. Hắc cúi đầu, lui về vị trí cũ.

“Nàng cho là thật không nhớ rõ?” Thanh âm chủ tử, so với hắc nghĩ, càng vững vàng hơn, nhưng cũng thấy được lòng ngài đau như cắt.

“Gia, theo thuộc hạ quan sát, Thường cô nương hắc là có ẩn tình khác, nàng không muốn làm cho người nhà lo lắng, mới nói nàng không nhớ rõ.”

La Khiêm nghe vậy, một ngọn lửa giận nổi lên, cầm lấy chén trà trên bàn ném tới!

Vọng Nguyệt không dám né tránh, chén trà nóng bắn tung tóe lên người hắc, chén trà hướng bên cạnh hắc bay qua, vỡ trên đất, hắc ngay cả nháy mắt cũng không dám nháy.

La Khiêm đứng dậy rời đại sảnh đi.

Vọng Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, đã thấy chủ tử đi tới hậu viện, hoàn toàn không có ý đi đến Thường gia thăm viếng.

Hắn nhìn bóng lưng chủ tử, trong mắt tràn ngập cảm xúc phức tạp.

*** Phượng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Trong một ngõ hẻm hẻo lánh, có một cửa hiệu đồ cổ.

Cửa hiệu này là do Ngũ Vương Gia mở, người trông coi cửa hiệu là nhị ca Thường Hoan của nàng.

Trong tiệm cũng không bán đồ cổ, Ngũ gia chỉ là chuyên thu mua kỳ thạch mỹ ngọc (ngọc thạch quý hiếm)

Nàng không giống nhị ca, hắn lớn lên mi thanh mục tú, còn có tri thức cùng với một đôi mắt sắc sảo tinh tường, trong thành rất nhiều cô nương đối với hắn khuynh tâm (ái mộ), bà mỗi mỗi ngày đến thăm muốn làm mai cho hắn. Đáng tiếc nhị ca trời sinh là người si mê đồ cổ, hắn yêu thích Ngọc Thạch hơn mỹ nhân, đến nay chưa từng vì ai động tâm.

Bất quá nhị ca cực yêu thương nàng- người muội muội trời sinh có khuyết điểm này, thường vì nàng đắc tội với Lục Vương Gia; có lẽ cũng là vì nàng, qua tuổi song thập (hai mươi), vẫn không có dự tính cưới vợ.

Cho nên, nàng mỗi ngày đều đem cơm tối cho nhị ca.

“Tiểu Nhạc.”

Cho nhị ca dùng bữa trưa xong, nàng mới đi ra khỏi đầu ngõ, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc.

Thường Nhạc ngẩng đầu, trông thấy cây quạt trắng như nửa vầng trăng tiếp là đôi mắt đẹp thâm thúy.

“Lục gia.” Nàng không dám phi lễ, trở về sẽ bị nương trách cứ. Lại nhìn hắn, giống như có chỗ không hợp, lắc đầu nhìn nhìn mọi nơi, mới phát hiện hắn không có ngồi kiệu, cũng không có ngồi xe ngựa, mà ngay cả Vọng Nguyệt cùng Vũ thị vệ như hình với bóng với hắn cũng không trông thấy bóng người. “Lục gia, một mình ngài?”

“Bốn vương một mình không được sao?”

Nàng có ý quan tâm, lại bị hắn dùng khẩu khí ngạo mạn châm chọc trả lời. Thường Nhạc nhẹ nhàng cắn môi, tị trọng tự khinh (tránh nặng tìm nhẹ)nói:

“Vương gia thiên kim quý thể (thân thể cao quý), chỉ sợ cố tình ra ngoài một mình, thái phi và nương ta sẽ lo lắng.”

Trong lòng nàng suy nghĩ, hắn tính khí cáu kỉnh, quý khí hoàng tộc nặng, chỉ sợ người nhìn hắn nhiều, cũng sẽ chọc giận hắn, nếu như gặp phải một người không biết thân phận hắn, lại không thức thời, chắc chắn chịu thiệt; đụng với người qua đường không dám trêu chọc hắn, chính là người qua đường vô tội.

Hắn quý vị (địa vị) Lục Vương Gia, hắn vẫn đều mang theo tùy tùng và thị vệ, ra ngoài liền ngồi kiệu hoặc ngồi xe ngựa, ngăn cách với mọi người, không sinh sự.

La Khiêm lạnh lùng khẽ hừ, không nói gì, liếc mắt nhìn nàng cầm phạn hộp(hộp đựng cơm), nói: “Bốn vương muốn thăm nhũ mẫu, người dẫn đường.”

Hắn nói xong, đi ở đằng trước, cũng không để ý tới nàng có đuổi kịp hay không.

Thường Nhạc nhìn bóng lưng hắn, trực giác mách mình là “Người qua đường” chọc tai bay vạ gió kia. Đương nhiên nàng sẽ không nghe lọt từ “Dẫn đường” mà hắn nói đến, cho là thật đi đến đằng trước dẫn đường cho hắn. Hắn biết rõ đi như thế nào, ý tứ chính là muốn nàng đi theo cùng thôi.

Thường Nhạc cúi đầu, đi theo phía sau hắn, trong tầm mắt thủy chung có thân ảnh màu đỏ của hắn. Hai người đi trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ yên tĩnh, chợt có người qua đường đi qua, đối với hai người họ cũng không dám nhìn nhiều, không phải vội vàng đi qua, chính là quay đầu đi đường vòng.

“Người mất tích đêm đó, xảy ra chuyện gì?”

Thường Nhạc ngẩng đầu, nhìn thân ảnh thon dài của hắn, một mái tóc dài đen bóng dưới ánh mặt trời choàng tại sau lưng, chói đến lóa mắt, làm cho người ta yêu thích và ngưỡng mộ.

“... Ta đã quên.” Thanh âm mềm nhẹ mà tràn ngập sự thiếu tự tin, đầu nàng cúi xuống thấp hơn, tầm mắt dừng trên làn váy màu lam thêu hoa của mình.

La Khiêm dừng chân, xoay người lại, nàng không để ý liền va vào trong lòng ngực hắn.

“... Thực xin lỗi, Lục gia.” Rơi vào tầm mắt là một thân bào phục lửa đỏ của hắn. Một bả bán nguyệt bạch phiến (một cây quạt trắng tựa như nửa vầng trăng) ngăn trở “Không có mắt” của nàng, màu trắng của mặt quạt và khuôn mặt thâm đen của nàng vừa vặn chạm vào, đem nàng đẩy ra.

“Tiểu Nhạc, người không nên nói dối. Nếu không chịu thành thật trả lời, bốn vương liền trị tội Thường Hoan vì trách oan bốn vương!”

Mặt quạt rời đi trên mặt nàng, nàng ngẩng đầu, thấy bóng lưng hắn càng lúc càng xa, nàng không dám do dự, liền bước nhỏ theo sau.

“Tính nhẫn nại của bốn vương có hạn, còn không mau nói!” La Khiêm như là sau lưng mọc thêm con mắt, khi nàng đuổi kịp giờ quạt nạt nói.

Cho tới nay, ở trước mặt hắn, nói dối và qua loa đều là không dùng được, hắn luôn có thể nhìn thấu nàng, đem hết các loại thủ đoạn bức bách nàng, cho nên với hắn không nên lừa gạt, thành thật trực tiếp đối với hắn mà nói, không nên trêu chọc tính tình của hắn, tránh cho cùng hắn xung đột, miễn cho chính mình chịu tội.

Tuy lúc này nàng rất muốn giấu diếm xuống, nhưng Lục gia hỉ nộ vô thường, hắn thật muốn trị việc nhị ca đắc tội, nàng cả đời lương tâm đều bất an.

“Hoàng hôn ngày đó, một vị xa lạ gọi ta lại, hắn tự xưng là đại phu, nhận ủy thác của người khác đến xem bệnh cho ta.” Không dám chần chờ, nàng đem sự tình ngày hôm đó nói ra, “Hắn nói da của ta cùng máu có chỗ thiếu hụt, có thể còn sống đến nay là kỳ tích, nếu không sớm trị liệu, sợ sẽ đoản mệnh ——”

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nàng thiếu chút nữa đâm vào hắn, may mà lúc này đi chậm rãi, nàng kịp thời dừng bước.

Nàng ngẩng đầu, thấy ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn nàng, thật lâu chưa dời. Hắn rất ít khi nhìn thẳng vào nàng, khiến nàng không hiểu sao tim đập rộn lên.

“Giang hồ thuật sĩ, ăn nói lung tung, hắn là muốn lừa tiền lừa bạc! Người tin rồi?” La Khiêm khinh miệt hừ lạnh.

Thường Nhạc lắc đầu, “Ta không có tin. Hắn nói Nhạc nhi khi còn bé từng dùng thuốc bổ quý hiếm kéo dài mệnh, mới có thể sống, điểm ấy thì có sai lầm.”

Nàng cũng không phát hiện một đôi mắt thâm thúy bên dưới mặt quạt chuyển chìm, khí sắc có hơi biến hóa, chỉ nghe hắn hỏi: “Về sau?”

“Ta nghe thấy hắn nói nhận ủy thác của người, hết lòng vì người mà làm, về sau ta đã bị đánh hôn mê, không biết xảy ra chuyện gì, tỉnh lại đã là sáng sớm hôm nay...” Tay của nàng xoa tại trên ngực, khẩu khí có hơi chần chừ.

La Khiêm thấy thế, khuôn mặt biến sắc, trong mắt bốc lửa giận, ngực nhanh chóng phập phồng, cây quạt cứng rắn bị bẻ gãy trong tay hắn!

“Thiên hạ rộng lớn, lại có cuồng đồ như thế!”

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn cây quạt kia bị bẻ gãy, ngẩng đầu lên trông thấy khuôn mặt tuấn tú. Gương mặt này luôn giấu ở dưới quạt, nàng cơ hồ chỉ thấy được một đôi mắt thâm thúy u lãnh mà anh tuấn của hắn, rất ít khi trông thấy mặt của hắn.

Nhị ca Thường Hoan mi thanh mục tú, cũng coi là nhân vật tuấn kiệt, chính là người trước mắt này, một đôi mày rậm mắt to, mũi thẳng mà rất cao ngạo, môi đỏ thắm như mỹ nhân, hình dáng đường nét gọn gàng sạch sẽ, làn da trắng nõn so với nữ tử còn tinh tế tỉ mỉ hơn, bên ngoài phong thần tuấn mỹ, nhất cử nhất động đều làm người khác chú ý, chỉ là bẩm sinh, nhị ca nàng so với khí chất cao quý kia không bằng... Lòng của nàng bất giác không kiềm được ——

“Không được phép nhìn!” Cảm giác được nàng đang nhìn hần, sắc mặt La Khiêm thay đổi, vươn tay che khuất ánh mắt của nàng, lớn tiếng giận dữ mắng mỏ.

Thường Nhạc sợ tới mức ánh mắt rũ xuống, lui ra một bước, không dám nhìn nữa.

La Khiêm cầm thật chặt nắm đấm, đặt tại bên người, nhìn thấy bộ dáng nàng nghe theo có phần sợ hãi, trong lòng ngực buồn bực một cổ tức giận khó tiêu.

“Ác đồ đã làm gì với người? Hôm sau người tỉnh lại.... Có gì khác thường không?” Hần nhìn sơ qua, thanh âm có dấu vết nghiêng răng, tâm tình càng phức tạp.

Thường Nhạc cúi thấp đầu, vẻ mặt nóng nóng, căn bản không nhận thấy sự khác thường của hần. Khi hần chất vấn, nàng khấn trương bất an, thành thực đáp lời: “Một ít bạc vụn trên người Nhạc nhi cũng còn, ta cảm thấy hần không phải ác đồ, quả nhiên là đại phu, bởi vì.... Hần ở lồng ngực của ta dán một ít thuốc bổ, còn nhét vào bên hông ta một cái đơn thuốc, trên đơn viết rõ muốn ta dùng đến khi khỏi hần.”

La Khiêm thật sâu nhìn vào ánh mắt nàng, trong ánh mắt phức tạp khó phân biệt. Biết nàng không lừa gạt, cũng đã không bị ăn hiếp, mới miễn cưỡng dè xuống lửa giận.

“Dem đơn thuốc cho ta.” Hần vươn tay.

Thường Nhạc nhìn qua cánh tay thon dài trắng nõn của hần, lắc đầu nói, “Ta không có mang theo.”

“Lát nữa đưa cho ta.” La Khiêm thả tay xuống, hỏi tới: “Bộ dáng người này như thế nào, có cho biết họ tên, lai lịch không?”

Thường Nhạc suy nghĩ một chút, bồng chốc đầu rũ xuống thấp hơn, thanh âm tình tế nói “Là một nam tử trẻ tuổi, tướng mạo tuấn tú, so với Lục gia thấp hơn một chút, thoát nhìn nghiêm túc lại vừa thần bí. Hần không chịu nói là chịu sự nhờ vả của ai, cũng không có lưu lại danh tính.”

La Khiêm nheo mắt lại. Người này đến tột cùng là ai, là ai gọi tới vì nàng khám và chữa bệnh, vì sao giấu đầu tutup đuôi, không chịu lộ diện? Là địch hay là bạn? Có mục đích gì?

Hần liếc mắt một cái qua vẻ mặt có chút xấu hổ của nàng, ngực mãnh liệt có tảng đá lớn va chạm, cắn chặt răng —— nha đầu kia che chở hần!

2. Chương 2

Nét chữ trên đơn được viết cẩn thận tinh tế, hạ bút vững vàng, nhất là một số bức tranh phác hoạ được vừa đúng, không chút nào dây dưa. Chữ như người, người này ——

“Gia, Trần thái y đã đến.” Vọng Nguyệt khẽ gõ cửa, theo sau là một gã nam tử trung niên thân hình không cao cùng tiến vào thư các.

“Vi thần khấu kiến Vương gia.” Trần thái y vừa thấy ngồi ở sau thư án là Huệ Thân Vương, nhanh chóng cúi đầu hành lễ.

“Thái y miễn lễ.” La Khiêm cầm trên tay được đơn đưa tới, Vọng Nguyệt lập tức lấy giao cho Trần thái y. Hần mới mở miệng nói: “Thái y, bỗ vương muốn thỉnh giáo công hiệu của đơn được này, mời người xem.”

Trần thái y tiếp nhận được đơn, xem từng vị thuốc trên đơn được, nhìn một lần không đủ, lại lần nữa nhìn, mày thâm tỏa xem, cuối cùng là vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Trần thái y ngẩng đầu, trả lời: “Bẩm Vương gia, những dược liệu này đa số dùng giúp cho khí huyết lưu thông cùng sinh da hiệu quả, dược liệu phổ biến, lấy được dễ dàng, chỉ là... Đây tổ hợp thật là quái dị, vi thần tự học y đến nay chưa từng thấy qua. Phương diện này đa số dược liệu có tính tương khắc, trộn lẫn sử dụng có độc tính, không cẩn thận một chút có thể nguy đến tánh mạng, dược liệu này dùng lượng vừa ra tay rất nặng, mặc dù là vi thần cũng không dám kê đơn thuốc này... Nhưng là, thần đem dược tính các loại dược liệu cùng dùng với lượng cẩn thận ước định tính toán, hỗ trợ lẫn nhau có thể giải kỳ độc tính, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Nói như thế, đơn thuốc này có thể dùng, vị đại phu thần bí kia đương không phải kẻ đầu đường xó chợ rồi? Chẳng lẽ thân thể tiểu Nhạc là thật sao...

“Thái y, có người kê đơn được này cho Thường Nhạc dùng... Người cho rằng?” La Khiêm nheo lại mắt, quyết định nói.

Thường Nhạc? Trần thái y khẽ giật mình, tên này đã thật lâu không hề được nhắc tới, nhất thời làm hấn sợ tới mức tim nhảy dựng lên. May mắn hấn còn cúi đầu tường tận xem xét được đơn, trong mắt lo sợ dừng lại tên thuốc trên được đơn...

“Cái này... Thần lâu không thấy Thường cô nương, không biết Thường cô nương ngọc thể như thế nào, thật sự... Không dám nói bừa.” Trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, đầu lại không dám ngẩng lên. Hấn suy nghĩ một lúc, mở miệng hỏi: “Xin hỏi Vương gia, đơn thuốc này có được từ vị đại phu nào?”

La Khiêm nhìn hấn cúi thấp đầu, hai tay khẽ run, hồ nghi liếc mắt nhìn hấn, mới nói: “Bổn vương hôm nay tìm người, cũng là vì việc này. Thái y, người còn có biện pháp nào, từ đơn được này tìm ra manh mối, tìm ra người không?”

Trần thái y kinh ngạc, tiến lên một bước hỏi: “Chẳng lẽ Vương gia cũng không biết đơn được này được kê từ vị đại phu nào?”

“Đúng là như thế.”

Trần thái y nghe vậy mày chau lại, vẻ mặt lung túng, lộ ra tâm trạng nặng nề, ánh mắt rơi vào trên đơn được, trầm mặc hồi lâu sau mới nói: “Vương gia, có thể làm cho thần đem được đơn này về? Cựu thần muốn mời các vị thái y cùng đại phu hiểu biết cùng nhau nghiên cứu, hoặc có thể có thu hoạch.”

“Tốt, làm phiền thái y.”

Trần thái y đem được đơn cẩn thận cất kỹ, trong lòng trước sau đặt trọng sự việc này, nhìn như miệng khó trả lời, chần chờ một hồi lâu sau, cuối cùng không dám mở miệng, mang theo được đơn lui xuống.

Vọng Nguyệt đưa Trần thái y xuất phủ, trở lại thư các.

Cửa thư phòng chưa đóng, chủ tử vẫn đang ngồi ở sau thư án, hé ra vẻ mặt anh tuấn mà nghiêm nghị, giống như đang trầm tư.

Cốc cốc.

“Gia, tiểu nhân đã đưa Trần thái y xuất phủ.”

La Khiêm liếc mắt nhìn, thấy hấn cúi thấp đầu, một bộ dáng cung kính, “Vọng Nguyệt, người đi theo bổn vương bên người đã bao lâu?”

“Hồi gia mà nói..., tiểu nhân đi theo Vương gia, đến nay tám năm mười tháng vừa mười một ngày.” Hấn mỗi một ngày đều đếm lấy thời gian, vui vẻ chờ mong có một ngày được trở về.

La Khiêm liếc một cái nhìn thấu hấn, lạnh lùng cười, “Vọng Nguyệt, người đến nay còn nhìn không ra sao? Hoặc là bổn vương đem người đổi tên, gọi người là Huyền Nguyệt a?”

Nguyệt như mặt trăng tròn khuyết, Vọng Nguyệt tức trăng tròn, lấy Vọng Nguyệt ý chỉ mọi chuyện đều tốt đẹp; nếu như Huyền Nguyệt, không thể thành viên, Vương gia ý là bảo hấn sớm hết hy vọng, không cần phải lại mỗi ngày đếm lấy thời gian, trong lòng còn có chờ mong... Lòng của hấn một hồi đau đớn, cũng không dám làm trái, khom người phục tòng nói: “Gia không thích tên Vọng Nguyệt này, Gia muốn tiểu nhân đổi tên, tiểu nhân từ nay kêu là Huyền Nguyệt vậy.”

Chính là thật khi đổi tên, hấn có thể hiểu rõ, từ nay về sau hết hy vọng? Lại, nhìn không ra người, quả thật... quả thật chỉ hấn một người?

Gia... Thực không tiếc từ bỏ tên hấn? Thật nhẫn tâm?

Hấn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gia của hắn, chủ nhân của hắn, kia khuôn mặt tuấn mỹ như thần một mảnh băng lạnh, đáy mắt thâm thúy sâu không lường được, trầm mặc một hồi lâu, mới không kiên nhẫn vung tay lên.

“Thôi, sửa đến sửa đi phiền toái, bổn vương cũng gọi quen rồi, người từ nay về sau hãy cứ gọi là Vọng Nguyệt.” Hắn nâng cằm lên, hí mắt nhìn một phía giá sách.

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Vọng Nguyệt cúi đầu ôm tay, ánh mắt xúc động, khóe miệng lại vung lên một chút tươi cười nhẹ nhàng, âm thầm thở dốc một hơi. Gia có hay không cũng không cam lòng cho, không đành lòng? Hắn thực sợ gia cho là thật sửa lại tên của hắn, chặt đứt cái kia liên lạc a...

“Gia...”

“Còn có chuyện gì?”

“Xin hỏi gia, gia cho Trần thái y được đơn, có hay không cùng Thường cô nương màn đêm buông xuống mất tích có quan hệ?”

La Khiêm nhìn hắn liếc, lãnh đạm nói: “Xem ra được đơn đến từ một người đại phu thần bí, người này màn đêm buông xuống bắt đi Tiểu Nhạc, theo Tiểu Nhạc nói có thể là vì giúp Tiểu Nhạc trị liệu...” Hắn trầm ngâm một lát, mới nói tiếp đi: “Hắn nói Tiểu Nhạc có thể sống đến ngày nay là kỳ tích, nếu không sớm cho kịp trị liệu, lo lắng có thể đoán mệnh.”

Vọng Nguyệt vừa nghe, lập tức hai mắt sung huyết, tâm tình kích động cả giận nói: “Tại sao đồ lừa gạt vô sỉ, dám cả gan lừa gạt Thường cô nương! Như thế cuồng đồ, tội đáng chết vạn lần! Gia, người này không thể tha thứ, tiểu nhân lập tức dẫn người đi đem người bắt được tới!”

“Người này khẳng định, Tiểu Nhạc khi còn bé dùng trân quý dược liệu dưỡng, điểm này không sai. Người nói hắn là đồ lừa gạt, hắn có ý đồ gì với Tiểu Nhạc nào?” La Khiêm chăm chau mày sít sao. Hắn suy tư hồi lâu, vẫn nghĩ không ra, người nọ là địch hay là bạn, đối Tiểu Nhạc chẩn đoán bệnh, là thật hay giả? Hắn có lẽ nên tìm thái y đi xem Tiểu Nhạc một chút, nhưng...

Vọng Nguyệt kinh ngạc, không nghĩ tới từ trước đến nay chủ tử thông minh khôn khéo chủ tử lại có thể rơi vào mê tư (suy nghĩ say mê)!

“Gia, Thường cô nương khi còn bé ở trong nội cung, gia vì Thường cô nương hết thể nhục tâm tư, trong cung không phải chuyện bí mật, người này đích thị là không biết từ chỗ nào thông tin tới. Thường cô nương chỉ kém tại màu da dị thường, làn da yếu ớt, cũng không đoán mệnh chi cùng!”

La Khiêm đối với hắn nhắc tới quá khứ, sắc mặt không vui, lạnh lùng liếc hắn một cái, đã thấy hắn y nguyên kích động, tâm tư toàn bộ đặt ở trên người Thường Nhạc... Hắn ánh mắt dời đi chỗ khác, cân nhắc hồi lâu mới nói: “Quả thật như thế, người này nếu có mưu đồ, giấu đầu lòi đuôi sớm muộn sẽ lộ ra, tạm thời án binh bất động, không nên dă thảo kinh xà.”

“Gia, nhưng là an toàn Thường cô nương không thể khinh thường, tiểu nhân ——”

“Phải cần tới người sao?” La Khiêm trừng mắt, lạnh lùng kiêu Vọng Nguyệt đầy ngập nhiệt huyết.

Chỉ thấy Vọng Nguyệt sắc mặt ửng hồng tái đi, tại chỗ quỳ xuống, cũng không dám nhiều lời nữa

La Khiêm đứng dậy đi ra thư phòng, “Đi theo ta!”

“Dạ, gia!” Hắn nhanh chóng đứng lên, đi theo chủ tử sau lưng, theo hắn xuất phủ.

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Chỗ ở Thường gia độc lập với một mảnh vùng ở giữa, cửa chính đóng một chỗ tứ phương sân trong.

Vào lúc giữa trưa, cửa mở ra, Vọng Nguyệt đi theo phía sau chủ tử, bước vào đại môn Thường gia, hắn lại có vẻ mặt khó hiểu. Lúc này, Thường cô nương phải vì Thường Hoan đi đưa bữa trưa, chủ tử không đi đến cửa hiệu đồ cổ, lại đến Thường gia, làm chuyện gì?

Hắn gặp ánh mắt chủ tử dừng lại tại một bên đình viện, nơi đó có một cây đại thụ, trên cây buông xuống hai cái dây thừng thô to, dây thừng buộc lên một khối tấm ván gỗ, đó là Thường gia huynh đệ vì muội muội làm bàn đu dây.

Trên dây thừng thô to, tay cầm nơi đó, có Thường Hoan vì muội muội buộc lên đó một mảnh vải mềm mại, chính là sợi dây thừng thô làm làn da yếu ớt của Thường Nhạc cọ sát.

Gia vì cái gì bước chân đột nhiên chậm lại, xem cái bàn đu dây này? Chẳng lẽ là nhớ tới bàn đu dây trong cung?

Tại chỗ ngồi tại bàn đu dây kia, có hai người ngồi tại chỗ đó, nhớ lại tồn tại cái hồi ức của ba người, hôm nay bàn đu dây còn tại? Mặc dù tồn tại, từ lâu người và vật không còn.

Gia cho tới bây giờ đi đến phía trước nhìn, vì sao gia lại đột nhiên nhìn cái này bàn đu dây...

“Gia, tiểu nhân tiến vào ——”

La Khiêm đột nhiên xoay đầu lại, trừng mắt. Hắn mặc dù vẻ mặt mê muội, nhưng cũng liền ngậm miệng không dám nhiều lời.

Chỉ thấy gia cước bộ nhẹ, tới gần ốc viện.

Hắn yên lặng đuổi kịp, lúc này mới nghe được trong phòng truyền đến tiếng nói chuyện, hai thanh âm nghe tới quen tai, một là thanh âm của Thường phu nhân, một cái khác là kinh thành có tiếng, thường xuyên đến thăm muốn làm mai cho hai huynh đệ Thường gia – bà mối Diêm.

Nguyên lai Gia không phải đang nhìn bàn đu dây, mà là nghe trộm người ta nói chuyện?

Như thế nào Diêm bà mối này hôm nay lại đây làm mối rồi, lúc này là Thường Hoan hay là Thường Hỉ? Bất quá Thường Hỉ theo Đức Thân Vương rời kinh đã lâu, đến nay không hề có tin tức. Như vậy, nên vì Thường Hoan làm mối.

Huynh đệ Thường gia tin đồn đã sớm lan xa, Thường Nhạc chưa xuất giá trước, hai huynh đệ sống chết không cưới thì. Bà mối này thật là chưa từ bỏ ý định, lúc này lại được cô nương nhà ai nhờ cậy đến?

Vọng Nguyệt nhin không được hiểu kỳ ngóng lỗ tai nghe ——

“... Nhà Liễu Nam Thành nhân khẩu bình thường, hai huynh muội bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, cái muội muội này, gọi Liễu Nam Nhi, cùng Nhạc nhi nhà các người bằng tuổi, da trắng nõn, một đôi mắt to tựa như xuất thủy, vóc người đẹp được không có để nói, tính tình vừa ôn nhu, lại biết làm việc nhà, trong thành có nhiều nam nhân trẻ tuổi yêu mến nàng, tìm khắp ta làm mai! Cô nương ta chỉ ưu ái xem trong Thường Hoan các người, ta nói Thường Hoan lúc này thật sự là nhật được báu vật!”

Quả nhiên là vì Thường Hoan tới làm mối. Vọng Nguyệt bùm miệng cười. Liễu Nam Nhi này mọi người đều xem nàng là báu vật, chỉ là Thường Hoan rõ ràng coi nàng như cây cỏ, nhìn cũng không thèm liếc mắt tới, bà mối này lại vừa một chuyển tay không.

“Hơn nữa Thường sư phó tuổi đã cao, công phu khắc giấy tinh xảo của hắn nếu là thất truyền, đây chính là thiên đại tiếc nuối. Thường sư phó rất cần một cái truyền nhân, Thường Hoan, Thường Hỉ nhà các người cũng không chịu kế thừa phụ nghiệp, Nam Thành tuy nói là học khắc ấn, bất quá hắn đối khắc giấy cũng rất có hứng thú, chỉ cần Thường sư phó chịu thu hắn làm đồ đệ, cái này song hỷ lâm môn liền biến thành tam hỷ lâm môn.”

Thường Hoan, Thường Hỉ không chịu kế thừa gia nghiệp, nhưng còn có Thường Nhạc! Thường cô nương từ nhỏ yêu thích tranh, khắc giấy công phu cũng tận được phụ thân chân truyền, cái này Liễu Nam Thành tính toán thông!

Diêm bà mối này mở miệng cười nói thao thao bất tuyệt, nói chuyện ba hoa thiên hạ, càng dẫn càng xa. Nàng đến tốt cùng là đến giúp Thường Hoan làm mối, hay là vội tới Thường sư phó tìm truyền nhân? Nói là hai người đều có, nói thành hai người, cũng bất quá chính là song hỷ, tại sao lại tới tam hỷ long môn?

Vọng Nguyệt càng nghe càng mơ hồ, nhìn qua chủ tử, đã thấy hắn vẫn đang bất động thanh sắc, mặt không thay đổi tiếp tục lắng nghe, hắn đành phải ở một bên chờ, nghe cái bà mối này miệng nói không ngừng ——

“Thường gia tẩu, người yên tâm đi, Nam Thành người trẻ tuổi kia cùng Thường Hỉ huynh đệ yêu thương muội muội như nhau, huống chi Nam Thành nói hắn sẽ không ghét bỏ, chỉ cần Thường gia các người đồng

ý lấy Liễu Nam Nhi đối xử chu toàn, từ nay về sau Nhạc nhi của các người gả đi, hẳn sẽ hảo hảo thương yêu Nhạc nhi tâu tử (chị dâu)...”

Cái bà mối này nói bậy bạ cái gì! Nàng nguyên lai không chỉ là vì Thường Hoan làm mối, còn muốn vì Thường cô nương làm mai!

Vọng Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, trừng mắt nhìn vào mặt tường cùng cánh cửa sổ, nội tâm ngũ vị tạp trần (lẫn lộn), cổ đột nhiên cứng ngắc. Hắn không dám quay đầu nhìn phản ứng của chủ tử, vừa sợ nhìn thấy khuôn mặt giận bưng bưng, càng sợ nhìn thấy hé ra vẻ mặt lãnh đạm trước mặt không biểu lộ.

Gia... Nhưng cùng hắn, không ngờ qua có một ngày như vậy, Thường cô nương cũng sẽ xuất giá?

Hoặc là gia... Sớm đã không sao cả?

Những năm gần đây này, hắn càng lúc càng không hiểu tâm tư gia, hắn rốt cuộc đối với Thường cô nương...

Đang tại lúc hắn hết sức suy nghĩ đủ điều, hắn đột nhiên cảm giác được bên người một hồi lãnh, quay đầu mới phát hiện chủ tử đã đi ra ——

Hắn trừng mắt nhìn phòng trong nội viện truyền tới thanh âm trước sau ngừng không ngừng, lúc này nghe tới cực kỳ gay gắt chói tai, Diêm bà mối vẫn đang cực lực tại vì Liễu gia huynh muội làm mai, hắn rất muốn biết rõ phản ứng Thường phu nhân, nhưng là chủ tử đi trước một bước.

Vọng Nguyệt hốt hốt, nhưng cũng không dám chần chờ, tranh thủ thời gian đuổi theo chủ tử, rời khỏi Thường gia trạch viện.

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

“Ắt xì...”

“Nhạc nhi, người chỗ không thoải mái?”

“Nhị ca, ta chỉ đánh hắt xì, ta rất khỏe.”

Thường Hoan đã mang tới áo choàng, choàng tại trên vai của nàng, săn sóc vì nàng buộc lại dây lưng, thắt thành một cái nơ con bướm đẹp mắt.

Nàng nhìn qua ca ca, cũng không dám nói cho hắn biết, nàng đem qua lại làm mộng, lại nghe đến cái thanh âm kia. Nàng từ trong mộng tỉnh lại, lại phát hiện chính mình đứng ở ngoài phòng dưới đại thụ bên cạnh bàn đu dây, toàn thân lạnh như băng, trên mặt rơi đầy lệ...

Nàng không biết chính mình vì sao mà khóc, đầu trống rỗng, đối với cảnh trong mơ không hề có ký ức, chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ thân thiết.

Thường Nhạc gục mắt xuống, tầm mắt rơi vào trên ngón tay thon dài của nhị ca, nàng chậm rãi giữ chặt tay nhị ca.

“Nhạc nhi?”

“Nhị ca, cha cùng nương đều hi vọng người cùng đại ca tranh thủ thời gian lấy vợ sinh con, cho Thường gia chúng ta có hương khói, ta cũng vậy hi vọng trong nhà nhiều chị dâu theo giúp ta nói chuyện phiếm.”

Thường Hoan ngẩng nhìn tay muội muội, dùng tay kia nhẹ nhàng cầm tay thanh hắc phát tử (xanh đen hơi tím) của nàng, “Nhạc nhi, nhân tâm khó dò, nếu như hiền thê, như người bình thường ôn nhu, nhị ca hạnh phúc; nếu không may mắn đón vào sư tử Hà Đông, nhị ca cả đời do đó chôn vùi, người há nhẫn tâm? Chung thân đại sự gấp không được.”

Thường Nhạc ngẩng đầu, thiếu chút rơi lệ.”Nhạc nhi sắc mặt quái dị, da chất dị thường, người cùng đại ca đến nay không dám cưới vợ, là sợ thê mới dùng ánh mắt khác thường đối đãi Nhạc nhi. Đại ca, nhị ca đều là nghĩ cho Nhạc nhi, Nhạc nhi hiểu được.”

Thường Hoan không lời nào để nói. Hắn và Thường Hỉ quả thật có lo nghĩ việc này, bọn họ lo lắng hơn vạn nhất cưới về thê tử tay chân vụng về, làm tổn thương Nhạc nhi, cho nên hắn và Thường Hỉ sớm đã có cùng

suy nghĩ, cùng với mỗi ngày trải qua lo lắng đề phòng, không bằng trước mắt giữ bình tĩnh, thẳng đến khi bọn họ tìm được cho Nhạc nhi một hôn sự tốt, lúc đó mới tính đến hạnh phúc của mình.

“Nhạc nhi...” Thường Hoan nâng mặt nàng lên, trong lòng tràn đầy thương yêu, “Nhị ca ——”

“Người nên cẩn thận một chút, Tiểu Nhạc gương mặt đỏ da đã muốn đủ xấu rồi, nhiều hơn nữa một đạo vết thương thì càng khó coi.” Một cái âm thanh lạnh như băng chen vào, đánh gãy lời nói Thường Hoan.

Hai huynh muội quay đầu lại, La Khiêm đi đến theo phía sau là Vọng Nguyệt.

“Người tới làm cái gì?” Thường Hoan vừa thấy hấn, lập tức đem Thường Nhạc che ở sau người, được bảo vệ ngay.

“Nhị ca.” Nàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo Thường Hoan, rất sợ Thường Hoan lại cùng Lục gia xảy ra xung đột, nhanh chóng đứng ra thỉnh an.”Lục gia.”

La Khiêm một phiến quạt kê trên mặt, liếc nhìn bộ dáng cúi đầu thấp của nàng, lạnh lùng cười, nghiêng mực quét về phía Thường Hoan, chê cười nói: “Học tập một ít muội tử của nhà người, bốn vương hung thần ác sát, há là người tiểu nhân vật này đặc tốt được rất tốt!”

Thường Nhạc lập tức vẻ mặt nóng lên, không dám nhìn hấn.

“Người đừng tìm Nhạc nhi phiền toái!”

“Ca...”

“Thường Hoan, không được vô lễ!” Vọng Nguyệt vội giận dữ mắng hấn.

La Khiêm lúc này ngược lại không có phản ứng, xoay người sang chỗ khác, nhìn một chút đồ cổ bày phía trong cửa hiệu, đưa tay cầm lấy một viên đá mặc lục sắc ngắm nhìn, mở miệng hỏi: “Ta có thể có tin của Ngũ hoàng tử?”

Nghe lời ấy của hấn, chẳng qua là vì hỏi thăm hành tung của Ngũ Gia mà đến, nhưng là Thường Hoan lại có chút hoài nghi, y giữ nguyên tay bảo hộ muội muội ở phía sau, tức giận đáp: “Không có!”

“Lục gia, Ngũ Gia cùng gia huynh từ rời kinh thì chưa có liên lạc gì với chúng ta.” Thường Nhạc lo lắng liếc mắt nhìn nhị ca, vội vàng thêm một câu.

“Xem ra Ngũ hoàng huynh ta đây thật cùng nhiều người thư từ bất vô âm tín...” La Khiêm quay đầu, không có nhìn về phía Thường Nhạc, ánh mắt ngược lại rơi vào trên người Thường Hoan.

Hấn đột nhiên khước miệng bứt lên, cười nói: “Vừa rồi bốn vương đi thăm nhũ mẫu, trong nhà người bà mới lại tới, làm mai cho hai huynh muội các người, đối phương cũng là một đôi huynh muội. Nghe nói muội muội Liễu Nam Nhi vui tươi đáng yêu, ôn nhu hiền thực, cùng người từng có gặp mặt một lần, chung tình người, vì vậy huynh của nàng ta Liễu Nam Thành đưa ra điều kiện, chỉ cần người chịu lấy muội muội của hấn, hấn không so đo bề ngoài của tiểu Nhạc, nguyện ý cùng nàng ta tiến tới.”

Thường Hoan trừng mắt nhìn hấn, nội tâm có phần kinh ngạc, đưa mắt nhìn Vọng Nguyệt, chỉ thấy hấn nhẹ nhàng vuốt cằm, chứng thật là chủ tử nhà hấn không nói dối.

Hừ, Liễu Nam Thành này là người gì!

“Ta chưa thấy qua Liễu Nam Nhi gì đó. Liễu Nam Thành này có phần hơi tự cao tự đại! Hấn muốn kết hôn cùng tiểu Nhạc, còn phải coi lại thực lực của bản thân mình,qua được cửa ai ta rồi mới tính.”

La Khiêm như có điều suy nghĩ liếc nhìn hấn vẻ mặt tức giận, mặt quạt dán tại trên mặt nhẹ nhàng dương hai cái, một tiếng hừ nhẹ.

“Bốn vương khuyên người chớ nói mạnh miệng, không thể nói trước chờ người gặp qua Liễu Nam Nhi, giai nhân quả thật xinh đẹp, ôn nhu động lòng người, đến lúc đó không chừng người mê đến thần hồn điên đảo. Huống chi khó có được việc Liễu Nam Thành không so đo, chịu lấy tiểu Nhạc, người không phải hấn là phải cảm động đến rơi nước mắt sao?” Thanh âm giống như tán gẫu việc nhà, lời nói lại tràn ngập chê cười.

Vọng Nguyệt đứng ở một bên nhìn chủ tử, vẻ mặt kinh ngạc, lòng tràn đầy thương cảm, cầm thật chặt hai cánh tay.

Thường Hoan bị chọc giận, thiếu chút nữa xông lên trước, Thường Nhạc ở sau người kéo áo hấn lại. Hấn sợ Nhạc nhi bị thương tay của mình, không dám xúc động, trừng mắt nhìn La Khiêm trợn mắt nghiêng răng, thật lâu mới đưa tức giận áp xuống, quay đầu đi chỗ khác.

La Khiêm nheo lại mắt, ánh mắt rơi xuống thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn sau lưng Thường Hoan, còn chưa mở miệng, lại bị Vọng Nguyệt cắt ngang.

“Gia, thời gian ngài cùng hoàng thượng hẹn nhau gần đến.”

La Khiêm khẽ giật mình, chau mày, lạnh lùng đưa mắt nhìn Vọng Nguyệt, xoay người rời khỏi tiệm đồ cổ.

Vọng Nguyệt khom người, thẳng đến khi chủ tử rời đi, hấn mới ngẩng đầu nhìn một cái thân ảnh đứng phía sau người Thường Hoan, yên lặng một khoảng, xoay người bước đi theo chủ tử.

“Hừ!” Thường Hoan cơn giận còn lại khó tiêu.

Thường Nhạc ngửa đầu nhìn qua hấn, trong mắt tràn ngập khó hiểu, “Nhị ca, vì cái gì

người cùng đại ca vừa thấy Lục gia, đều phảng phất có thâm cừu đại hận?”

Thường Hoan khẽ giật mình, đưa lưng về phía muội muội không dám quay đầu lại. Nhạc nhi đã không hề nhớ...

La Khiêm thuở nhỏ kiêu căng ngạo mạn, khi còn bé ỷ là thân phận hoàng tử, địa vị, cường bá. Năm đó Nhạc nhi mới bốn tuổi bất tiến cung, ngoại trừ mẫu thân, không cho phép huynh đệ bọn họ đi nhìn Nhạc nhi.

Mặc dù mẫu thân lần nữa cam đoan La Khiêm đối với Nhạc nhi làm vậy là vì chăm sóc, huynh đệ bọn họ cũng không tin.

Trải qua đã nhiều năm, điều huynh đệ bọn họ lo lắng đã trở thành sự thật.

Năm đó Nhạc nhi mười hai tuổi bị đưa về, khi trở về đã quên mất cuộc sống trong cung, mấy năm qua trí nhớ trống rỗng, chỉ nhớ rõ lúc nhỏ La Khiêm hay khi dễ nàng, làm cho nàng nhìn đến đã nghĩ bỏ chạy.

Ai cũng không biết nàng trong cung bị bao nhiêu tra tấn, La Khiêm đến tột cùng như thế nào ngược đãi nàng, làm cho nàng trốn tránh quá khứ, lựa chọn quên hết mọi thứ!

Vốn La Khiêm mang nàng đưa về, lại viện đủ lý do, nói nàng là tiến cung thăm Quế Thái Phi, kết quả trượt chân ngã xuống trong hồ băng. Quế Thái Phi áy náy, đem nàng lưu lại trong nội cung chăm sóc, cho nên nàng tỉnh lại mới có thể ở trong cung, thậm chí làm cho cung nữ chăm sóc đến nàng khỏi hấn, mới bằng lòng cho nàng về nhà.

Huynh đệ bọn họ cho rằng La Khiêm thấy Nhạc nhi mất trí nhớ, đối với nàng dẫu điếm quá khứ, càng làm nàng bị đưa về, tổ ý hối hận.

Ai biết... Người này, ác tính không thay đổi, đã nghĩ đến dịp tiếp tục khi dễ Nhạc nhi!

“... Không sao thâm cừu đại hận, chỉ là không quen nhìn hấn ngạo mạn ương ngạnh. Nhạc nhi, người cách xa hấn một chút, biết không?”

Thường Nhạc yên lặng nhẹ gật đầu. Nàng cũng nghĩ cách Lục gia xa một chút, nhưng là chỉ cần hấn ở kinh thành, nàng liền thường xuyên sẽ đụng phải hấn.

Nói trở lại, liễu Nam nhi danh tự nàng có nghe nói qua, cùng tuổi với nàng, thiết nhiều hàng xóm láng giềng cũng khoe vị cô nương này tương mạo hảo, cá tính hảo, là một nữ tử ôn nhu ngọt ngào

Nàng liếc mắt ngẩng nhìn ca ca một cái, trong mắt tâm tư nhiều, muốn đi xem vị Liễu cô nương này, biết đâu tài cán vì ca ca tìm được hạnh phúc.

“Nhị ca, tiệm giấy đưa tới một nhóm hàng mới, ta đi trước xem một chút, người từ từ ăn, như thế này ta lát nữa tới thu cặp lồng cơm.” Xem giấy là thật, dò xét Liễu cô nương cũng là thực, đều ở cùng một cái phương hướng, chỉ là nhiều đi mấy con phố thôi.

“Tiệm giấy cách nơi này có một đoạn, người xem hết liền trực tiếp về nhà, buổi tối ta đem trở về.”

“Được, ta đây đi trước.”

“Nhạc nhi, giấy nặng, người cũng đừng chính mình mang, về nhà ta sẽ đi vòng qua một chuyến, người nếu có mua, nói với lão bản một tiếng là được rồi.” Hắn chỉ sợ muội muội da mịn thịt mềm mại bị thương.

“Dạ, cảm ơn nhị ca.”

Thường Hoan đi thẳng tới cửa, nhìn bóng lưng muội muội đã đi xa, khẳng định La Khiêm không có trốn ở một góc chặn đường muội muội, lúc này mới an tâm trở lại cửa hiệu.

3. Chương 3

Trong cung đình Đại La, ba mươi sáu tòa cung điện lớn nhỏ, xây dựng theo dạng kiểu chữ quanh co mà thành, ở giữa là La Cung, trong nội cung lại vừa chia làm ba tòa: tiền, trung, hậu, phía trước Chính Dương Điện nơi hoàng đế tiếp kiến bách quan, là nơi xử lý chính vụ; trung đình La Thanh Cung là tẩm cung của hoàng đế nơi sinh hoạt hằng ngày, là nơi gặp mặt người thân; chỗ ngồi phía sau Triều Dương Cung còn là chỗ ở của hoàng hậu.

Mặt khác tọa lạc ở đông, tây, nam, bắc tứ phương cung điện, chia ra xưng là Đông La Cung, Tây La Cung, Nam La Cung, Bắc La Cung, trong đó Đông La Cung là qua nhiều thế hệ trước khi các hoàng tử chưa đầy mười bốn tuổi ở.

Đại Đông vương triều từ thời khai quốc, hoàng tộc đặt ra luật lệ, các hoàng tử qua tuổi mười bốn, đều được ban thưởng phủ đệ, xuất cung.

Hơn hết đương kim thánh thượng tuổi còn trẻ, chưa có con nối dõi, cho nên Đông La Cung đại môn trước mắt cửa đóng.

Trong ngự thư phòng La Thanh Cung, vừa vặn vị trí tại trung đình Đông Phương, cửa sổ quay về nơi xa Đông La Cung, nhớ đến chỗ ở đó khi còn nhỏ, dường như có thể thấy được tường cao trong, nay cây đã trụi, lá rụng đất vào cuối thu.

“Hoàng đệ dâng lên văn kiện, trẫm xem kỹ càng, dân chúng Vạn Hoa Thành chất phác, vật tư sung túc, áo cơm không thiếu, vạn đại nhân quả nhiên là hảo cung, như thế trẫm an tâm. Nhờ có hoàng đệ giúp trẫm làm gián điệp, không chối từ vất vả xuống nông thôn ngầm hỏi, thể nghiệm và quan sát dân tình, làm cho trẫm hiểu rõ hành động của chúng quan, dân chúng tố cầu, trẫm...” La Tổng đột nhiên ngừng nói, nhìn qua bóng lưng lục hoàng đệ, nhìn ánh mắt hắn trông về nơi xa Đông La Cung, tâm tư không đặt chỗ này.” Hoàng đệ, tiểu Thường Nhạc gần đây có tốt không?”

La Khiêm khẽ giật mình, xoay người lại. Một bả cây quạt đặt tại trên bàn trà, khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết, ngũ quan tinh tế so với nữ tử diễm lệ, càng làm bách hoa thất sắc (phai màu).

“Vì sao hoàng huynh đột nhiên hỏi đến nàng?”

La Tổng đi đến bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn ra nơi xa ngoài cửa sổ.” Trẫm thỉnh thoảng nhớ lại cuộc sống ở Đại La Cung lúc trước, thường xuyên nghĩ đến nhất chính là tiếng cười của tiểu Thường Nhạc. Mấy năm nọ có tiểu Thường Nhạc tại Đông La Cung, không khí đặc biệt có khác, mà ngay cả Đại hoàng huynh tính tình nóng nảy cũng đều sùng ái tiểu Thường Nhạc.”

“Hoàng huynh có lòng, nhật lí vạn ky còn nhớ rõ nàng, đáng tiếc nước chảy vô tình, nàng đã hoàn toàn quên quá khứ, không có khả năng nhớ lại.” La Khiêm hơi một chút dừng lại, khóe miệng giơ lên nói: “Hoàng huynh nhất định không thể tưởng được, tiểu nha đầu kia đã có người đến xin cưới.”

La Tổng nghe vậy lòng tràn đầy kinh ngạc, quay đầu lại thật sâu nhìn hắn, nhìn hắn thần sắc lạnh đạm, hoàn toàn không thềm để ý. Hắn có thật là hoàn toàn không thềm để ý?

“Hoàng đệ, người là có phải có hứng thú đến Giang Bắc một chút? Giang Bắc Phượng Hoàng huyện cảnh sắc tuyệt đẹp, nghe nói Phượng Hoàng thành chính là nơi bướm hoa (trăng hoa), phổ hồng liễu nhiều, bài bạc nổi tiếng, Phượng gia Phượng Vương rượu, Hồ gia Hồ Bá rượu, song rượu thiên hạ Phiêu Hương, Phượng Hoàng thành ngày đêm sinh ca, lại có tên là Hoan Hỉ thành.”

La Khiêm nghe vậy liền hiểu được dụng ý hoàng thượng muốn dẫn đến đó. Là nơi đánh bạc có nhiều bèo bở, là nơi có nhiều nữ nhân thị phi, còn có thiên hạ nổi tiếng Phượng Vương, Hồ Bá rượu giúp vui, đến nay lại chưa từng nghe nói xảy ra nhiều loạn, thật là một nơi hiếm lạ, đáng giá đi đi một chuyến, đến dò xét.

“Hoàng huynh, Giang Bắc một chuyến, có thể kéo dài tới mùa xuân sau?”

La Tổng nhìn hần cười, gật đầu, “Hoàng đệ có chuyện quan trọng, cứ việc đi làm, Giang Bắc một chuyến, không vội, từ từ sẽ đến.”

La Khiêm mày rậm tụ lại, yết hầu đã mở, chưa kịp mở miệng nói, hần lại ngậm miệng miệng lại. Hoàng huynh khẩu khí hiển nhiên là hiểu lầm hần là vì tiểu Nhạc phải lập gia đình một chuyện mà lưu lại, sự thật cũng không đúng...

Mặc dù có Trần thái y giúp đỡ, đáng tiếc là thân phận vị kia đại phu thần bí kia vẫn không thể điều tra ra.

Người này rốt cuộc là ai, tiểu Nhạc đến tột cùng tại sao phải giấu diếm thân phận?

*** Phượng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Thường Nhạc ngẩng đầu, nhìn qua vạt dậm không mây, Lam Thiên (trời xanh) mê người, tuy nhiên ánh mặt trời chói mắt, bất quá cuối mùa thu khó có được ấm áp.

Nàng từ sáng sớm liền đi tới ngoại ô Thừa n Tự vẽ tranh, ở chỗ này đã vẽ nửa ngày, người hơi mệt chút.

Nàng đặt hạ bút, nằm ở trên cỏ nhắm mắt lại, hưởng thụ ấm áp ánh mặt trời, thanh hắc trên mặt an nhàn tốt lành, đang định ngủ trưa một lát, trên đầu đột nhiên truyền đến thanh âm làm nàng toàn thân căng cứng.

“Người tại sao lại ở chỗ này?... họa ở Thừa n Tự?”

Một bóng người bao phủ, ánh mặt trời chiếu không tới mặt thoáng lạnh, nàng mở mắt, trông thấy La Khiêm đi tới ánh mắt theo bức tranh trên giấy của nàng.

“Lục gia!” Nàng vội ngồi xuống, đang muốn đứng dậy, La Khiêm lại ở bên người nàng ngồi xuống, trùng hợp như vậy hần ngồi ở trên váy của nàng.

Nàng nhìn chung quanh một chút, không thấy tùy tùng của hần, thị vệ. Hần tại sao lại một mình đến đây?

“Cái chùa miếu này có cái gì tốt để vẽ?” Một bả mặt quạt che đi một nửa khuôn mặt, ánh mắt rơi vào nơi xa mặt hồ, không có liếc nhìn nàng một cái.

“Ngày trước có vị phú thương phu nhân bày gia phụ giấy khắc toàn cảnh Thừa n Tự, tính quyên tặng cho thừa ân tự coi như trấn tự chi bảo, cho nên ta giúp cha đến vẽ Thừa n Tự.” Thường Nhạc vẽ mặt nóng nhẹ, nhẹ nhàng kéo không được váy, ngưng ngừng mở miệng: “Lục gia... Người đề lên váy của ta.”

“Trên phố bàn chuyện âm ỉ, nói người không để ý Thường Hoan phản đối, chủ động đáp ứng điều kiện trao đổi của Liễu Nam Thành, trước để cho Liễu Nam Nhi gả cho Thường Hoan, người sẽ cùng Liễu Nam Thành thành hôn. Việc này thật sao?” Mặt quạt nhẹ lay động, ánh mắt nhìn về nơi xa, đối với nàng nhuyển thanh làm lơ.

Nàng không cách nào di động, không cách nào đứng dậy, ngồi ở đằng kia toàn thân căng cứng, liền hô hấp cũng không được tự nhiên.

“Ừ, ta đi gặp qua Liễu cô nương, nàng ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, người lại vừa xinh đẹp, cùng gia huynh vô cùng hợp đôi. Nhị ca có thể có được hiền thê, tương lai chắc chắn hạnh phúc.” Lục gia dựa vào phải gần quá, nàng ngồi được trên người hần hương vị, đó là một loại mùi mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái nhàn nhạt, vô cùng dễ chịu, vô cùng quen thuộc... Nàng khẽ giật mình, phát hiện mình dùng sai từ rồi, Lục gia mùi trên người, nàng làm sao có thể vừa quen thuộc vừa gần gũi.

Không hiểu hai má lúm đồng tiền càng thêm nóng bỏng, nàng sờ lên mặt của mình, vừa kéo kéo váy, chán nản thất vọng liếc nhìn hắn, “Lục gia... Người đứng dậy thoát cái được không?”

La Khiêm một đôi mắt đẹp liếc nhìn, hùng hồn, khẩu khí ngạo mạn, “Người dám yêu cầu bổn vương trực tiếp ngồi ở trên cổ sao?”

Nói cách khác, hắn không muốn làm dơ quần áo, mới cố ý ngồi ở trên váy của nàng —— Thường Nhạc lập tức không nói gì, yên lặng ngồi ở đằng kia, ngay cả sắc mặt ủy khuất cũng không dám nói.

“Liễu Nam Nhi mỹ lệ hiền thực, xứng đôi với Thường Hoan, người ta là một đôi kim đồng ngọc nữ, vậy người cùng Liễu Nam Thành thì sao? Bổn vương nghe nói Liễu Nam Thành tướng mạo không kém, tính tình ôn hậu ôn hòa...” La Khiêm ánh mắt khinh thị rơi vào trên làn da thanh hắc của nàng, hết sức đem nàng từ đầu đến chân nhìn một lần, càng không chú ý nàng hai tay đặt bên người. Hắn lạnh lùng khẽ hừ nói: “Tiểu Nhạc, người thật đúng là ích kỷ, chỉ lo hạnh phúc của Thường Hoan, người hy sinh hạnh phúc của mình cưới cái người Liễu Nam Thành. Quả nhiên người không vì mình, trời tru đất diệt a.”

Dường như hắn cố ý chọc giận nàng, bất quá Thường Nhạc không giận cũng không buồn, thậm chí tán thành ý kiến của hắn, bình tĩnh giải thích nói: “Liễu đại ca là người tốt, ta tự nhiên là không xứng. Ta cùng Liễu đại ca đã nói, song hỷ lâm môn là kế tạm thời thôi, đối gia huynh cưới Liễu cô nương làm vợ, ta cùng với Liễu đại ca hôn ước sẽ không cần phải tưởng thật.”

“Người không lấy Liễu Nam Thành làm chồng?” La Khiêm nghe vậy, hí mắt nhìn về phía nàng, trong mắt nhìn không ra hỉ nộ, thanh âm lại bỗng nhiên cấp bách.

Lời vừa ra khỏi miệng, Thường Nhạc mới thận trọng thói quen đối với hắn chính mình nói ra đầy chân thực, lúc này thật sự vô cùng thành thật. Nàng vội vàng hướng hắn khẩn cầu: “Lục gia, chuyện này nhất thiết không thể để cho gia huynh biết rõ, cho tới nay hắn làm được cho ta quá nhiều việc, ta không thể lại liên lụy hắn.”

La Khiêm ngực phập phồng, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, các đốt ngón tay nắm cán quạt trở nên trắng, hắn đột nhiên trừng mắt nhìn nàng nghiêng rằng nói: “Người vẫn còn như thế, vẫn là một loại người, đến bây giờ vẫn không có thay đổi! Đã như vậy, cần gì phải ——”

Nàng giương hai mắt vô tội, trên mặt một mảnh mờ mịt cùng trống không, đối với hành động hắn đột nhiên gầm lên có chút kinh hoàng cùng sợ hãi, lúc này trong đầu lại đột nhiên thoát ra một cái thanh âm quen thuộc, giống như đối với nàng mà lắng, hai thanh âm cơ hồ trùng lặp tại cùng một nơi, chỉ là cái thanh âm kia hảo xa xôi, nàng nghe không thân thiết...

Hắn ngừng nói, cảm giận quay đầu đi, không hề mở miệng.

Trái tim của nàng không hiểu kinh hoàng, nhìn qua La Khiêm trên tay kia thanh bạch phiến (quạt trắng), tóc mai đen nhánh, lỗ tai trắng nõn đẹp mắt, cố gắng muốn đem cái thanh âm kia nghe được rõ ràng hơn chút ít, nàng lại nhìn qua hắn nửa che nửa mặt bên, đột nhiên ngẩng ra, trong đầu cái thanh âm kia cứ như vậy biến mất không thấy.

Ánh mặt trời chói mắt, một bên đình nghỉ mát trên đình một đôi Điểu Nhi phát ra tiếng kêu chít chít, nàng chậm rãi cúi đầu, trong mắt hoang mang.

Năm năm trước nàng đã từng xảy ra một hồi ngoài ý muốn, trí nhớ bởi vậy thiếu một khoảng lớn, thời gian quên đi đã nhiều năm, vài năm nhớ lại từng tít, đều là về sau nghe các ca ca nói, mới đem trí nhớ vớ lại.

Chỉ là từ đó về sau, nàng thỉnh thoảng ở trong mộng nghe được một thanh âm, hảo giống như là một nam hài đang trong thời gian thay đổi thanh âm, cổ họng phá phá (vỡ), giọng khàn khàn khó nghe, vẫn đối với nàng không biết đang hét lên những thứ gì, nàng cho tới bây giờ đều không thể nghe được rõ ràng, hoặc là nàng tại trong mộng nghe được rõ ràng, tỉnh lại lại cái gì đều đã quên...

Vậy là ai?

Nhị ca nói, vậy nhất định là đại ca, giọng đại ca lớn hơn, hay hét người. Nhưng đại ca chưa bao giờ hét nàng a, mà ngay cả chuyện phỉếm giọng to cùng nàng nói chuyện đều chưa từng có; mà trong đầu cái thanh âm kia, lại cảm giác lúc nào cũng đang hét mắng nàng...

Nàng bắt tri bắt giác lại ngẩng đầu, nhìn về phía bên cạnh Lục gia ——

“Người muốn bốn vương che giấu, kế hoạch của người không xấu, với bốn vương cũng không có lợi, vì cái gì bốn vương phải đồng ý với người?” La Khiêm lạnh lùng khế hừ, khẩu khí hoàn toàn là e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Suy nghĩ đột nhiên gián đoạn, Thường Nhạc có chút bất bình, lại không dám tức giận với hắn, đành phải nhẹ nhàng cắn môi nói: “Lục gia, người muốn Nhạc nhi thành thực mà chống đỡ, Nhạc nhi đối với người gần đây không dám che giấu, nhưng nếu như đối với người thẳng thắn kết cục là như thế... Nhạc nhi từ nay về sau không dám toàn bộ đối với người nói.”

“Tiểu Nhạc, người dám uy hiếp bốn vương?” Hắn một tay nâng nàng cái ót tiêu lên, nhẹ nhàng vuốt ve màu tóc nhạt nhẽo của nàng, một đôi mắt đẹp nheo lại tới gần nàng.

Hắn đem mặt kề quá gần, may mắn chính giữa còn cách một bả cây quạt, bằng không chỉ sợ gò má nàng nóng lên muốn phát hỏa.

“Nhạc nhi không dám... Chỉ là hi vọng Lục gia thành toàn tâm nguyện Nhạc nhi.” Nàng mang theo một mảnh thanh âm ôn nhu khẩn cầu, hai cánh tay lại nắm giữ tại trước ngực, không nghĩ qua là rất sợ chính mình, không quản được tay của mình, đẩy hắn một phen, chọc giận hắn.

La Khiêm nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của nàng nhìn vào mắt hắn, ngực phập phồng nhanh, cầm lấy cái ót tiêu của nàng mà tay chường thiếu chút nữa dùng lực.

Hắn nhanh chóng buông nàng ra, đứng dậy, đưa lưng về phía nàng.

Nàng ngồi ở đằng kia, chậm rãi nhỏ một bãi nước miếng thở dài, mới ngẩng đầu lên, hoài nghi mà nhìn hắn một thân bào phục màu đỏ.

La Khiêm đứng phía trước bức họa của nàng, cúi đầu suy ngẫm hồi lâu, cơn giận dữ thoáng dịu nhẹ, mới đem ánh mắt chuyển qua bức tranh trên giấy.

Tờ giấy kia bày ở trên đá, bên cạnh đặt bút lông cùng nghiên mực. Giấy phác họa hình dáng Thừa n Tự. Dùng giấy để khắc và vẽ họa, cùng nàng trước đây phương thức vẽ tranh như trên, bức tranh đòi hỏi một chút công phu, bất quá xem nàng đã vô cùng thuần thực...

“Ta hỏi người, người không lấy Liễu Nam Thành làm chồng, tương lai có dự tính gì không?”

Thường Nhạc muốn đứng lên, lại phát hiện chẳng biết tại sao nàng chân mềm nhũn, ngồi ở đằng kia đây không nổi. Nghe thấy lời Lục gia nói..., nàng ngơ ngác một chút, nhẹ nhàng cắn môi, có chút lưu lại trả lời: “Nhạc nhi tuổi còn nhỏ, không vội tính cho tương lai.”

“Người mười bảy tuổi đã là tuổi lập gia đình, nhìn xem chính người là đức hạnh cái gì, người để vượt mắt một Liễu Nam Thành, chẳng khác gì là qua thôn này sẽ không tiệm này, chẳng lẽ người muốn ở nhà cả đời sao?”

Lời của hắn thật lạnh huyết, thật khó nghe, nhưng hắn nói lại là sự thật. Bộ dạng của nàng giống như quỷ đêm, sẽ có người nào dám lấy nàng? Hôm nay nếu không có có một Liễu Nam Nhi chung tình với nhị ca nàng, cũng sẽ không có một cái Liễu Nam Thành sủng ái muội muội chịu đưa ra điều kiện trao đổi nói muốn lấy nàng.

Nàng nhớ tới ngày trước đến Liễu gia, Liễu đại ca vừa thấy nàng, cả người cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch... Nguyên lai hắn chỉ nghe nghe thấy Thường gia nữ nhân ngày thường quái hình dáng kỳ dị, chưa từng thấy tận mắt qua hình dạng của nàng, quả thực là bị nàng dọa.

Nàng khế thở dài, ngẫm lại cũng thực áy náy. Nàng cho là thật không phải cố ý kinh hãi Liễu đại ca, chỉ là hàng xóm láng giềng đã thành thói quen hình dạng của nàng, thế cho nên nàng nhất thời đã quên bề ngoài của mình lại hù đến người.

“Nhạc nhi ở nhà để hiếu thuận cha mẹ, ta nghĩ cha mẹ cùng huynh trưởng sẽ không phản đối.” Nàng chấp nhận với số mệnh của mình, trời sinh như thế, nàng tự nhiên tiếp nhận được.

Nàng rất may mắn cha của nàng nương cùng huynh trưởng đều rất yêu nàng, bọn họ đều nói không nỡ gả nàng, muốn đem nàng để ở nhà làm bạn. Bất quá nàng vô cùng biết rõ, cũng là bởi vì nàng không gả ra được, người nhà của nàng mới có thể nói như vậy.

“Nói như vậy, người không có ý định lập gia đình?” La Khiêm đưa lưng về phía nàng, thủy chung chưa từng quay đầu.

“Ừ, đây là mệnh của Nhạc nhi.” Thanh âm êm ái không có oán thán, ôn nhu nói tiếp: “Đời này không nhân duyên, trong nội tâm cũng sẽ không có lo lắng, thanh tâm quả dục, ta có thể làm việc ta thích là khắc giấy, ta đã từng nghĩ qua muốn có cuộc sống, tự do tự tại, ngược lại là hảo.”

La Khiêm nghe xong, hồi lâu hần không hề động.

Ánh mặt trời chiếu sáng, nàng hí mắt nhìn bóng lưng của hần, cảm thấy nàng hai chân nàng như nhũn ra tựa hồ có thể động, lúc này mới chậm rãi đứng lên. Trong nội tâm nàng vẫn đang nhớ đến hôn sự của nhị ca, lo lắng Lục gia làm hỏng sự việc.

“Lục gia...”

“Thường Hoan khắp nơi cùng bốn vương đối nghịch, bốn vương vì cái gì được thành toàn chuyện tốt của hần?” Nàng chưa mở miệng, hần cũng biết nàng muốn nói cái gì rồi, hần lại cứ không đồng ý với nàng.

“Lục gia, lúc trước gia huynh có chỗ đắc tội với ngài, Nhạc nhi hướng người xin lỗi.” Nàng vòng đến bên cạnh, đối với hần cúi người thật sâu tạ lỗi, đầu không ngẩng lên lên, thanh âm ôn nhu, “Lục gia, nếu như Nhạc nhi có thể cống hiến sức lực, Nhạc nhi đều nguyện ý đi làm, có thể hay không xin người xem lại trên còn có nương, để cho ta nhị ca thuận lợi thành gia?”

La Khiêm trừng mắt nhìn đỉnh đầu của nàng, trong mắt cơ hồ bắn ra lửa! Mặt quạt bên dưới là môi màu đỏ thắm hoàn mỹ lại bỗng nhiên vung lên, mang theo khẩu khí lưỡi biếng ngạo mạn, thuận theo lời của nàng nói: “Tiểu Nhạc, là người nói a, bốn vương muốn người làm cái gì, người đều nguyện ý?”

Thường Nhạc khom người, toàn thân cứng đờ, đột nhiên có một cỗ ý lạnh từ trong sống lưng luồng lên, da đầu một trận run lên, nàng lập tức phát giác mình nói sai lời nói, cũng đã không có đường lui.

... Nhưng là, xem tại phần nương nàng, Lục gia dù thế nào làm khó dễ nàng, hần là cũng không trở thành quá phận a?

“Không biết Lục gia... Hi vọng Nhạc nhi làm cái gì?” Nàng chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt lo lắng nhìn hần.

Hần hí mắt dừng ở nàng, mặt quạt chưa từng rời đi khuôn mặt, đối với nàng lộ ra một đôi tuần mắt, nhìn chằm chằm vào nàng xem thật lâu... Hi vọng nàng làm cái gì?

Hần thật sự hy vọng nàng làm, nếu như hần nói ra, chỉ sợ nàng bắt chặp vì hạnh phúc của Thường Hoan, lập tức liền chạy đi làm...

“Nói thật ra, ta còn thật không hiểu bằng người có thể cho ta làm những thứ gì?” Hần khinh miệt nói, lãnh huyết nở nụ cười hạ xuống, đem vấn đề ném vào cho nàng, giễu cợt nói: “Tiểu Nhạc, đừng nói bốn vương ức hiếp người, lúc này bốn vương để cho chính người làm cũng được, người nói một chút người có bản lĩnh gì, có thể làm cho ta cái gì đây?”

Nhìn vẻ mặt sầu lo lập tức chuyển thành phức tạp bối rối. Hần chính là người trong hoàng tộc, Vương gia cao quý, muốn cái gì không thể được? Nàng có tài cán gì vì hần làm?

Thường Nhạc cúi đầu xuống, ánh mắt dừng ở bức tranh trên giấy, đôi mắt có một khắc (1khắc=15 phút) sáng ngời. Nàng tuy không có bản lĩnh gì, nhưng có lòng tin là làm được, có lẽ điểm mạnh chính là khắc giấy, bất quá Lục gia sẽ có hứng thú sao?

Nàng do dự trong chốc lát, cũng không nghĩ ra những thứ khác, ngẩng đầu lên đối với hần nói: “Lục gia, nếu như người không chê, ta khắc một bức Ngạo Tuyết mai vàng tặng người được không?”

La Khiêm vẻ mặt khinh thường, hí mắt nhìn thật lâu vẻ mặt vô cùng ngưng ngưng của nàng, mãi đến khi nàng gục đầu xuống, nắn lòng không dám ngẩng đầu lên lại.

“Khắc giấy? Người dùng tờ giấy rách này muốn đem bốn vương đuổi đi, người cho rằng bốn vương ngu dốt sao?”

“Lục gia, khắc giấy là một môn nghệ thật hao phí công phu, giống khắc hoa văn trên giấy đường nét rất phức tạp, đồ hình (hình vẽ) hay thay đổi, phải học được rất nhiều kỹ xảo, như khóa đồng hoa, điền giao điền, chiếu nhân tâm, kim điền tự, ngư lân văn đẳng hơn một trăm loại hoa văn hình vẽ, nâng dao hạ dao phải sạch sẽ gọn gàng, không cẩn thận một chút sẽ phá hủy tâm huyết, phải làm lại từ đầu, tuyệt đối không phải là một tờ giấy rách!” Cha nàng đích thực rất có bản lĩnh, cho dù là Lục gia, cũng không thể bôi nhọ.

“Này? Người muốn bốn vương thừa nhận đây không phải là giấy rách, được, bốn vương nhận khắc giấy của người, bất quá nội dung khắc giấy phải do bốn vương quyết định đến. Người nếu có thể khắc ra tác phẩm vừa lòng bốn vương, bốn vương sẽ thành toàn tâm nguyện của người, hơn nữa thu lại lời nói khi nãy, hướng người xin lỗi!” Khẩu khí ngạo mạn, cùng với nói đồng ý lời nàng nói, không bằng nói căn bản là đang trêu nàng, chế nhạo nàng.

Nàng đương nhiên cũng sẽ không dám mong đợi Lục gia thật hướng nàng nói xin lỗi, bất quá khắc giấy cần phải có ý tưởng, khá hao tổn tâm huyết và tài nghệ, lại bị hấn nói thành không đáng một đồng, nàng phải vì cha giành lại khẩu khí, đồng thời cũng là ra sức thực hiện làm cho Lục gia giữ bí mật.

“Được, Lục gia hi vọng ta khắc cái gì?” Hoa, côn trùng, chim chóc, cây, cảnh sơn thủy, cảnh đẹp bốn mùa, nàng tự nhận đã muốn thì không làm khó được nàng, tuy nhiên trình độ khắc giấy còn kém xa không bằng cha làm được khéo léo tinh xảo, bất quá cha nàng gần đây khen nàng kỹ xảo hội họa của nàng rất cao, tuệ tâm nhạy, làm bức tranh có thể nói đạt đến xuất thần nhập hóa, lúc này cũng mới yên tâm làm cho nàng đến vẽ Thờ n Tự.

“Việc này... Bốn vương nếu như ra đề khó, sợ người nói bốn vương khi dễ người, nếu như là ra đơn giản, cũng có phần xem nhẹ người. Như vậy đi, đề mục khắc giấy, người sáng sớm ngày mai đến phủ, bốn vương ra lại cho người.”

Hấn là nhất thời không thể nghĩ ra được đề mục khó cho nàng sao? Thường Nhạc yên lặng gật đầu. Nhị ca nhiều lần dặn không được phép tới gần Lục gia, lúc này nàng lại đồng ý đến phủ Lục gia, việc này cũng không thể để cho nhị ca biết rõ.

La Khiêm nhìn nàng, mãi đến khi nàng gật đầu đồng ý, trong lòng của hấn một cây dây cung căng cứng mới buông lỏng. Hấn rất nhanh quay đầu nhìn về phía nơi khác, ánh mắt dừng ở bên Song Nguyệt hồ.

Mặt hồ cuối mùa thu, gió nhẹ nhẹ làm mặt hồ lay động từng làn sóng.

Hấn nhìn qua hồ nước, đột nhiên hỏi nàng: “Người xem hồ này... Đẹp không?”

Thường Nhạc đang vắt óc suy nghĩ xem như thế nào giấu diếm được nhị ca, La Khiêm đột nhiên hỏi tới một câu, cắt đứt suy nghĩ của nàng, làm cho nàng sững sốt một chút.

Hồ này, đẹp không? Lời này nếu là xuất ra từ trong miệng Ngũ gia yêu thích sơn thủy, tự nhiên hợp lý, tuyệt không bất ngờ, nhưng trước mắt người hỏi nàng lời này, vốn là mắt cao hơn đầu, cao quý ngạo mạn, bình thường Lục gia rất thích mĩ mai nàng, châm biếm nàng, trêu cợt nàng, cho dù hấn cũng yêu thích sơn thủy, hấn là cũng sẽ không cùng nàng thảo luận... Chẳng lẽ muốn nàng họa hồ này sao? Nàng liếc nhìn hấn, tài năng danh vọng một hồ cảnh đẹp.

“Thờ An Tự bên trong nổi tiếng chính là hồ Song Nguyệt, lục liễu xung quanh, hồ nước thanh trong vắt, đều có một phần yên lặng đẹp đẽ.” Nàng mỉm cười, nếu muốn nàng khắc giấy hồ Song Nguyệt, vậy thật tốt quá.

Hấn mắt nhú lại, không có nửa câu, cây quạt “Pằng” một tiếng khép kín, sau đó quay đầu rời đi.

Thường Nhạc nhìn qua Lục gia bào phục đỏ tươi dần dần đi xa, đối với câu hỏi vừa này của hấn, vẫn lần không ra manh mối.

Nàng nhìn mặt hồng, cho đến khi dần biến mất, trong lòng đột nhiên nổi lên thắc mắc. Nàng tựa hồ chưa từng gặp qua Lục gia bên ngoài mặc đại hồng, vì cái gì Lục gia thích mặc màu đỏ?

Bất quá nói thực ra, người thích hợp có thể ăn mặc một màu đỏ sẫm như vậy, ngoại trừ Lục gia, hẳn là cũng không có người thứ hai.

Sáng sớm ngày mai, đến phủ Huệ Thân Vương... trong mắt nàng tràn đầy bối rối, ánh mắt chạm đến bức tranh giấy. Liền nói cho Nhị ca, nàng ở Thừa n Tự vẽ tranh được rồi..

Nàng nhẹ nhàng thở dài, hi vọng mọi chuyện sẽ ổn.

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Phủ Huệ Thân Vương

Đêm tối yên tĩnh, trên trời một vòng minh nguyệt, sơ ảnh ngàn điểm, gió thổi ngọn cây, hiển xuyên có tiếng.

Trong Lâm Viên, phía dưới bóng cây, có một người dừng chân.

Ánh trăng sáng nhiều điểm, theo gió nhẹ chấp chờn, thoáng lập lờ trên mặt hắc. Gương mặt này, mặt như thoa phấn, môi tươi đẹp, tuần mỹ mềm mại làm cho người khác kinh diễm.

Vọng Nguyệt đứng ở trong màn đêm, ở sau đó vài bước, yên lặng trông trừng chủ nhân, không dám lên tiếng.

Đêm dài, canh ba đã qua, không biết sao, chủ tử tối nay còn không buồn ngủ, đã ở sân nhà bồi hồi một thời gian dài, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn nhìn qua chủ tử bình thường luôn che tuần nhan dưới mặt quạt, rồi nhớ tới Quế Thái Phi.

Quế Thái Phi chính là mẫu thân của chủ tử, sinh thời cực kỳ diễm lệ, chủ tử tuần nhan chính là di truyền tuyệt sắc của thái phi.

Theo hắn biết, Quế Thái Phi lúc còn chưa nhập cung, cùng Thường phu nhân có quen biết, hai người cảm tình vô cùng tốt.

Năm đó chủ tử ra đời, Thường phu nhân cũng đồng thời sinh hạ hài tử, đáng thương con của nàng vừa ra đời sẽ không may mắn chết non rồi, thái phi lại bối vì sữa không đủ, không cách nào tự mình cho chủ tử ăn, Thường phu nhân bối vậy vào cung trở thành nhũ mẫu của chủ tử.

Cũng bối vậy, Thường cô nương mới cùng chủ tử kết gán bó keo sơn, ôi...

La Khiêm đột nhiên quay đầu lại, liếc mắt nhìn hắn, “Than giận cái gì?”

Vọng Nguyệt khẽ giật mình, giật mình chính mình lên tiếng, quấy nhiễu chủ tử, vội vàng quỳ xuống nói: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân... tiểu nhân là đang nhớ tới Quế Thái Phi cùng Thường phu nhân... Nghĩ đến... Nghĩ đến Thường cô nương sinh ra...”

Đầu hắn không dám ngẩng lên, thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng dám lên tiếng.

“Lui ra!” La Khiêm nhú mày.

“Vâng...” Vọng Nguyệt nhanh chóng đứng dậy, rời đi.

“Hừ...” Cái này Vọng Nguyệt trong mắt cũng chỉ có Thường Nhạc, hẳn nếu như biết rõ sáng ngày mai “Thường cô nương” của hắn sẽ đến, vẻ mặt khẳng định đặc sắc. Ngắm lại hắn ngược lại có vài phần chờ mong đến sáng sớm.

Bất quá Vong Nguyệt này, không có việc gì nghĩ đến tiểu Nhạc làm cái gì?

Hừ...

Một đôi mắt thanh tú rơi dừng ở hoa viên yên lặng vắng vẻ, bị quấy nhiễu mà suy nghĩ bị gián đoạn, tuần nhan lạnh như băng, cũng đã không ngừng muốn nhớ lại hồi ức ——

Bao nhiêu người sẽ nhớ rõ chuyện của chính mình khi hai tuổi không? Nếu như hắn nói hắn nhớ rất kỹ, lại có bao nhiêu người sẽ tin?

Hắn xác thực nhớ rõ!

Ngày đó, tuyết rơi nhiều, hán quần quít lấy nhũ mẩu không cho nàng xuất cung.

Khi đó nhũ mẩu đang có mang, bào thai trong bụng vừa tròn tám tháng.

Hán muốn độc chiếm một mình, có khi gặp nhũ mẩu đang xoa bụng, vẻ mặt nàng yêu thương nhìn hài tử sắp chào đời, đem hán quên ở một bên, hán liền ồn ào không ngớt.

Ngày đó hán ngủ trưa tỉnh lại, gặp nhũ mẩu vừa hai tay che trên bụng ngồi ở mép giường chợp mắt, trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga bài hát. Hán phát hiện mình lại bị không để mắt đến, nhất thời tức giận quá, bò dậy, hung hăng hướng nhũ mẩu trên bụng đạp một cước!

Nhũ mẩu chưa kịp phản ứng, cả kinh liền từ mép giường ngã xuống, nặng nề té trên mặt đất, la to một tiếng, không lâu hán liền trông thấy nàng dưới váy nhuộm đầy máu.

Cả người hán sợ choáng váng, ngây ngốc đứng ở trên giường, nhìn thái giám, cung nữ chạy vào. Có người hô gọi thái y, nhanh lên gọi thái y, không nên cử động nàng...

Có người tới gần hán, muốn đem hán ôm ra đi, hán ra sức giãy dụa, chạy xuống giường gắt gao lôi kéo nhũ mẩu, khóc hô nàng, gọi nàng, lay động nàng.

Hán cuối cùng bị nhũ mẩu ôm vào trong ngực, mới ngừng lay động.

Ngày đó, nhũ mẩu trước thời gian lâm bồn, sinh hạ sinh không đủ tháng, cũng may không có nguy hiểm, mẹ con cùng bình an.

Chỉ là, cái này hài nhi lại như một khối than đen...

Nguyên nhân là bởi vì hán sao?

Bởi vì hán hung hăng đạp một cước kia, đem nàng thành đá đen?

Hán lòng mang áy náy hỏi nhũ mẩu, chỉ thấy nhũ mẩu mỉm cười, an ủi hán, nói hài nhi mới ra cũng giống như khối than đen, chỉ cần cẩn thận chiếu cố nàng, đợi nàng từ từ lớn lên từ nay về sau sẽ biến thành tiểu mỹ nhân.

Tiểu mỹ nhân, gọi là Thường Nhạc.

Lúc ấy tuổi hán rất nhỏ, xác thực lời nhũ mẩu nói, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời vừa hoài nghi lại vừa hiếu kỳ cái than đen này đến tột cùng là như thế nào mà có thể biến thành tiểu mỹ nhân? Cái này khối tiểu hắc thán cuối cùng là bởi vì hán tức giận mà một cước kia mà ra đời sớm, tốt xấu hán một khắc kia cũng có mặt tại lúc nàng sinh ra, lòng hiếu kỳ đã bị khơi mào nghiêm trọng, bởi vậy hán khăng khăng tham gia vào quá trình cho dù có bất cứ lời dị nghị.

Từ nay về sau, hán liền ôm nghi ngờ cùng tâm tình chờ mong, ở mẫu hậu đồng ý, thường chạy tới Thường gia "Cẩn thận chăm sóc" nàng.

Hán bắt chước bộ dáng của người lớn, nàng đói, hán cho nàng ăn; nàng buồn ngủ, hán cùng nàng trên giường ngủ, vỗ nhẹ nàng.

Lúc ấy hán quá nhỏ, mà nàng rất yếu ớt.

Hán thường xuyên cho nàng ăn, lại hại nàng nghẹn, thiếu chút nữa mạng nhỏ quy thiên; cùng nàng ngủ thì nhện không được vuốt ve làn da đen dị thường non mềm của nàng, càng làm da mặt của nàng bị thương nhiều lần, khiến ặt mũi tràn đầy máu.

Thường Hỉ, Thường Hoan che chở muội muội, mấy lần sau lưng nhũ mẩu lén đánh hán, hán cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, hai người này kết cục đương nhiên cũng không tốt đến đâu.

Có lẽ do nguyên do đó, về sau tiểu Nhạc gặp trên đường, rồi lại gặp nói chuyện, nhìn đến hán tựa như là gặp quỷ, mỗi lần đều là sắc mặt thay đổi, chạy đi như điên, một lần lại một lần chọc giận hán.

Cho đến khi nàng tròn bốn tuổi, vẫn là một khối hắc thán, màu tóc nhạt nhẽo, người dân vùng lân cận gặp nàng đều dùng ánh mắt dị thường nhìn nàng, người Thường gia sợ nàng ra ngoài bị khi dễ, dần dần không cho nàng xuất môn.

Hắn thấy nàng càng lúc càng ít nở nụ cười, đối với hắn tràn ngập địch ý, trong lòng rất phần nộ, liền không để ý mọi người phản đối, không để ý ý nguyện của nàng, hắn kiên trì vì xem cái khối Hắc Thán này như thế nào biến thành tiểu mỹ nhân, chính là kéo nàng vào cung, định bụng chẳng phân biệt được ngày đêm "Cẩn thận chiếu cố" nàng.

Hắn vì để cho nàng mau chóng lột xác, tìm đến thái ý giúp đỡ, trong nội cung mỗi ngày vì nàng nấu thuốc, hầm thuốc bổ.

Nàng một thời gian khóc đòi phải về nhà tìm cha mẹ, tìm hai vị ca ca, hắn đều không để ý tới, nàng về sau cũng dần dần ngừng khóc.

Đoạn thời gian kia hắn mỗi ngày trông coi nàng, có khi hội mang nàng xuất cung đi một chút, nếu có người dám đối với nàng có ánh mắt khác thường, hoặc đối với nàng có vẻ mặt ghét bỏ, hắn đều dùng tư cách hoàng tử, địa vị đối với những người này khắc trừng trị. Không ra mấy tháng, toàn bộ kinh thành trên dưới đều nhận biết Thường Nhạc làn da dị thường, đồng thời rốt cuộc không người dám nói với nàng một thời gian ngắn.

Vài năm nọ, hắn tự mình cho nàng ăn cơm, giúp nàng tắm rửa, giúp nàng thay quần áo, còn làm cho nàng ngủ ở trên giường của hắn, tự tay giúp nàng đắp chăn, ôm nàng ngủ.

Hắn đem hết toàn lực chiếu cố nàng cuối cùng cũng được hồi báo, nàng từ e ngại hắn, đến dần dần có thói quen đối với hắn, y lại hắn, dính lấy hắn...

Vị đại phu thần bí kia tối thiểu nói đúng một sự việc, nàng khi còn bé thể cốt kém, là hắn mỗi ngày sai người vì nàng nấu thuốc bổ, tự mình đem cho nàng...

Qua nhiều năm như vậy, hắn sớm đã quên hắn rốt cuộc là trong lòng còn có áy náy, hoặc thực chỉ là vì xem một khối than đen như thế nào lột xác thành mỹ nữ, tóm lại, hắn coi trọng nàng, dưỡng nàng nhiều năm, mãi cho đến nàng mười hai tuổi...

Gió lạnh kéo tới xẹt qua nhánh cây, một trận âm thanh sột soạt, một hồi rét lạnh làm hắn tỉnh.

Bốn phía y nguyên sâu và đen u tĩnh, nguyệt quang thoáng qua, khi trên mặt hắn tạo thành bóng tối dày đặc, khắc sâu hình dáng đường cong của hắn, tuần nhan trở nên nghiêm túc lạnh như băng.

Hồ này, đẹp không?

Xé rách tình cảm hai người bọn họ, ở trong tim hắn tạo thành vết rách, hắn mỗi lần nhìn qua hồ nước, liền nhớ lại một màn kia.

Hồ nước băng lạnh sâu, chiếm đoạt thân hình nhỏ bé của nàng, nàng mặt mũi tràn đầy vệt nước mắt nhìn chằm chằm hắn, mang trên mặt một cổ kiên quyết muốn chết, mặc cho chính mình rơi xuống!

Hồ này, đẹp không?

Trong chùa Thừa An Tự nổi danh là hồ Song Nguyệt, bờ liễu xung quanh, hồ nước thanh trong vắt, đều có một phần tĩnh mỹ.

Nàng đã triệt triệt để để quên lãng, nàng đem quá khứ chính mình quên đi, đem hắn để tại trong hồ nước sâu thăm thẳm!

4. Chương 4

Ánh sáng mặt trời cuối mùa thu dần dần nghiêng, từ đường chân trời phát ra hào quang, đám mây ở giữa đùa nghịch quang ảnh.

Khi mặt trời mọc lên, bỗng nhiên phun ra vạn đạo hào quang, chiếu sáng cả phủ Huệ Thân Vương——

Vọng Nguyệt cho là mình nhìn lầm rồi, liền mình xoa hai mắt, xem xét lại nhìn vừa xem...

“Thường cô nương?”

Vạn trường chùm tia sáng trong, đứng một cái thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, trên mặt hắc, không biết là màu gốc, hay là hào quang bao phủ xuống bóng tối.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắc khó có thể phân biệt rõ, rất sợ nhận sai.

Là nàng sao? Hay là hay là ảo giác? Hắc quay đầu lại nhìn xem, sau lưng bối cảnh thật là Vương Phủ, như vậy tự nhiên không có khả năng là nàng ——

“Sớm, Vọng đại ca.” Thanh âm ôn nhu ấm áp, làm ấm lòng người, cái này tuyệt diệu làm cho người tán thưởng, cũng sẽ không có người thứ hai!

“Thường cô nương...” Giống như thể nước từ trên đầu đổ xuống, làm cho cả người Vọng Nguyệt thanh tỉnh. Là thanh âm của nàng! Thật là Thường cô nương —— nàng, nàng đến vương phủ này? Vọng Nguyệt khẽ giật mình, đi xuống bậc thang, liền vội vàng hỏi: “Thường cô nương, trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao? Thường phu nhân, hay là Thường lão gia? Không có vấn đề gì, người chậm rãi nói!” Hắc tim đập trống ngực như nổi trống, chân tay luống cuống, bối rối khó có thể hình dung, khẩn trương như thiếu chút nữa muốn tắt thở.

“Không phải... Vọng đại ca, Lục gia bảo ta sáng sớm đến vương phủ tìm hắc.” Nàng nghĩ Lục gia là người hay quên, hắc đã quên dặn người trong phủ, cho nên nàng đi vào phủ Huệ Thân Vương, đã bị chặn ngoài cửa, chờ ở cửa chính thị vệ đi thông báo, lúc này mới nhìn thấy Vọng Nguyệt.

“Vương gia... Vương gia tìm người tới?” Nghe vậy, Vọng Nguyệt thiếu chút nữa trợn to mắt.

Thường Nhạc gật đầu.

Vọng Nguyệt sững sờ, nhìn xem bộ dáng còn đứng ở ngoài cửa, tranh thủ thời gian hướng bên cạnh đứng, cúi đầu cúi người duỗi tay dài ra mời vào.

“Thường cô nương, thỉnh! Mau mời vào... Mời vào, mời vào!” tiếng lòng nổi lên, kích động toàn thân rung động, hắc hốt mất đầu nhanh chảy nước mắt rồi!

Thị vệ ở cửa nhìn Vọng Nguyệt, thấy vẻ mặt cổ quái, cũng không dám lên tiếng. Nhân gia chính là tâm phúc của Vương gia, là tùy tùng như hình với bóng, trong phủ tổng quản đều kính hắc ba phần, tiểu thị vệ càng đặc biệt không nổi.

“... Cảm ơn Vọng đại ca.” Nàng nhẹ giọng nói cảm ơn, bị bộ dạng hắc vạn phần kích động làm cho sợ, thực sự không dám hỏi nhiều... Hắc đây là thế nào?

Nàng bị Vọng Nguyệt một đường mời đến chính phòng vương phủ, trong phủ kiến trúc khí thế to lớn, rường cột trạm trổ, tráng lệ, hãy cùng Lục gia người đồng dạng hiển quý (người có địa vị cao quý).

Đại ca nàng đang dưới trướng Ngũ Gia làm việc, nàng ngẫu nhiên đi tìm hắc, có cơ hội vào phủ Đức Thân Vương, cũng là xem quen khí thế vương phủ, không có bị làm sợ. Bất quá nàng nhớ rõ lần đầu vào Đức Thân Vương phủ, thật cũng không có trong trạng thái khẩn trương sợ hãi, cảm giác rất tự nhiên tự tại, không có cảm giác khoảng cách.

“Thường cô nương, mời đi lối này!” Vọng Nguyệt y nguyên kích động vạn phần, thanh âm xen lẫn nghẹn ngào, trên mặt càng trong chốc lát hồng, trong chốc lát lung tung, khóe miệng ngẫu nhiên không hiểu giờ lên.

“Được.” Nàng cũng không biết phải đi đến nơi đâu, một đường đi theo Vọng Nguyệt đi qua nhà chính hành lang gấp khúc, xuyên qua trung đình hoa viên, lại đang một mảnh trong lâm viên cong cong vòng vòng, đi một hồi lâu.

“Thường cô nương, mời vào!” Vọng Nguyệt đứng ở một đạo bạch sắc phía trước cổng vòm hình tròn.

Thường Nhạc chậm rãi ngừng đầu, trên mặt nở rộ kinh ngạc, trong phút chốc bị cảnh đẹp trước mắt làm cho hấp dẫn ——

Cổng vòm hình tròn dây lụa thưa, trên bức tường màu trắng có chuỗi hoa nhỏ màu tím rủ xuống, màu tím hiện ra trước mắt, huyền ảo như thác nước màu tím, làm cho nàng nhìn choáng váng.

“Đẹp quá...” Làm cho nàng cơ hồ đã quên giờ phút này đã là cuối mùa thu, sắp tiến vào mùa đông lạnh.” Đây là cái gì hoa a...”

Nàng chưa bao giờ thấy qua loại hoa này, cánh hoa nhỏ nhỏ, màu tím nhẹ nhàng, vén thành một chuỗi dài, một chuỗi một chuỗi bện thành một bức tranh tựa như ảo mộng biển hoa màu tím, theo gió sớm lay động.

Vọng Nguyệt khẽ giật mình, nhìn qua cái này một mảnh sớm đã xem quen biển hoa, cũng không cảm thấy có cái gì đặc biệt, ngược lại là bởi vì nàng mở miệng, mà bị tên hoa cho làm bối rối.

“Ách... Ta cũng vậy không biết cái này gọi là hoa gì, đây là đã nhiều năm trước gia mang về, hai năm qua nở đặc biệt tươi tốt... Đúng vậy a, thật sự là xinh đẹp.” Hắn nhìn qua nàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn kính hỉ cùng ao ước, nhếch miệng cười ngây ngô phụ họa.

Là Lục gia? Thường Nhạc tâm tình thoáng cái từ cao cao đám mây trở xuống đến trong hiện thực, trong mắt vui sướng chợt tắt hẳn.

“Vọng đại ca, thỉnh dẫn đường.”

“Dạ, Thường cô nương thỉnh đi vào trong.”

Nàng cúi mặt thấp đi theo hắn, yên lặng đi theo Vọng Nguyệt đi vào cổng vòm trong.

Không biết Lục gia đưa ra đề mục gì? Tuy nhiên nàng tự giác mặc kệ Lục gia ra đề mục là cái gì, nàng hẳn là đều có thể bức tranh vẽ ra, cố gắng khắc thật tốt, nhưng chẳng biết tại sao nội tâm vẫn không yên cảm thấy bất an... Cuối cùng là vị Lục gia kia trêu đùa nàng, châm biếm nàng a!

Kết... Một tiếng rất nhẹ cửa từ từ mở ra.

Nàng ngẩng đầu, gặp Vọng Nguyệt rất nhẹ, rất chậm đẩy ra hai cánh cửa. Nàng cho rằng cửa đẩy ra, sẽ nhìn đến Lục gia cả người màu đỏ, một phen bạch phiến, kia búi tóc dài đen nhánh, tim đập không khỏi nhanh hơn, không tự chủ được ngừng thở —

“Thường cô nương, gia trên lầu, mời vào.” Vọng Nguyệt chẳng biết tại sao nói thanh âm thấp như vậy.

Nguyên lai là một tòa lầu các, cửa sổ rộng mở, gió lạnh thổi vào, trên tường treo rất nhiều tranh họa lác lác, thang lầu ngay tại phía bên phải bên tường.

Vọng Nguyệt hướng bên cạnh vừa đứng, đối với nàng đưa tay ra mời “thỉnh”.

“Ta... Một người đi lên?” Nàng nhìn qua cầu thang thật dài, đột nhiên không hiểu có cổ xúc động muốn chạy trốn.

“Đúng vậy, gia ngay tại trên lầu, Thường cô nương thỉnh trực tiếp đẩy cửa đi vào.” Vọng Nguyệt đối với nàng nhẹ gật đầu, vẻ mặt tươi cười, khóe mắt còn lóe... lệ quang?

Nàng khẽ giật mình, không dám ngoái cổ nhìn Vọng Nguyệt, duỗi hai tay thanh hắc ra, kéo váy bước lên.

Vọng Nguyệt thủy chung đứng ở dưới lầu nhìn lên, tầm mắt dần dần mơ hồ, trên mặt đầy lệ, thẳng đến nàng biến mất tại cuối thang lầu, rốt cuộc hắn cũng nhận không được nữa lấy tay che mặt, che miệng khóc ồ lên.

Là hắn biết! Là hắn biết chủ tử cuối cùng... Cuối cùng...

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Thang lầu chỗ rẽ chỉ có một cánh cửa, cửa hơi đóng, bên trong yên tĩnh không tiếng động.

“... Lục gia?” Thường Nhạc thanh âm rất nhẹ, vốn định gõ cửa, nhớ tới nói của Vọng Nguyệt mà..., chần chờ một chút, đẩy ra phiến che cửa ra —

Cánh cửa sổ đóng một phòng u ám, xông vào mũi một cổ nhàn nhạt ưu nhã mùi thơm ngát, nàng nhận ra đó là mùi trên người Lục gia mùi, Lục gia đang ở đây.

Chỉ là, nàng thấy tại sao cái chỗ này u ám như vậy?

“Lục gia?”

Nàng hí mắt đợi trong chốc lát, chậm rãi mới thích ứng ánh sáng trong phòng...

Một tầng ánh sáng mỏng manh nhàn nhạt từ bốn phía rèm rủ xuống lộ ra, trong phòng chỉ vện vện có ánh sáng nơi đó phát ra, nàng cũng mới dần dần nhìn rõ ràng bài trí bên trong, tới gần bộ cửa sổ hai bên có cây dương đài, bên cạnh giường trên bàn trà đặt vài cuốn sách, cạnh đó còn có một bộ y phục... Hình như là hồng sắc?

“Lục gia?” Đây cũng là cố ý treo cột nàng sao? Hắn đem mình giấu đi đến nơi nào rồi? Nàng nếu như tự tiện đem rèm kéo ra, làm cho cả phòng ánh mặt trời chiếu vào, sợ là làm cho hắn không vui.

Trong không gian hoàn toàn lả lẫm vừa u ám này, Thường Nhạc rất chậm rãi chuyển bước đi vào bên trong, thẳng đến thân thủ đứng bình phong...

Có! Lục gia ở phía sau bình phong!

“Lục gia.” Nhẹ giọng gọi, không dám than phiền, sau bình phong càng u ám không rõ, đi vài bước, nàng thần khí một tên cũng không để lại, dưới chân không biết đá phải vật gì đó, cả người té sấp về phía trước

Nàng nha một tiếng, cho rằng trực tiếp ngã trên mặt đất, không ngờ lại không có việc gì...

Nguyên lai phía trước là một cái giường, một cái giường mềm mại giường bị... Chăn mền cao cao lên. Nàng sờ lên, hình như vậy một người —— nàng đang ở trên người ai?

Trong hơi thở thủy chung vậy quanh một mùi thơm thanh nhã quen thuộc thanh nhã... Lục gia?

“A...” Nàng sợ tới mức giọng điệu rút lại, chân mềm không đứng dậy được.

“Lớn mật!” ai trên giường quấy nhiễu, tiếng nói khàn khàn mang theo tức giận.

Xác định là thanh âm Lục gia, người trong chăn là Lục Gia, nàng lại đặt ở trên người Lục gia! Đầu oanh địa một tiếng, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra, nàng kinh hoảng vội vàng ngồi dậy ——

Một tay lại bị cầm lại!

Nàng kêu không ra tiếng...

Trong chăn người phẳng phất có một nháy mắt dừng lại, nắm tay của nàng sưng sốt một chút.

Ngay tại lúc nàng cho là có cơ hội giãy mà thở dốc một hơi thì nàng còn không hiểu được chuyện gì xảy ra, đột nhiên có một cổ lực lượng đem nàng kéo lên giường!

Đợi nàng phục hồi tinh thần lại, nàng đã ngã xuống giường, tứ chi bị đè lại!

Trên mặt hắn bao phủ mềm mại sợi tóc, hô hấp lộ vẻ mùi của Lục gia, nàng sợ tới mức hoang mang lo sợ, tìm không thấy thanh âm của mình.

“... Làm sao có thể... Cái này nhất định là mộng...” Hắn vượt qua tại trên người của nàng, đẩy ra sợi tóc rủ xuống mặt nàng, ở trong tại u ám dừng ở nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng phủ xoa gò má nhỏ cực non của nàng, thanh âm thấp khàn khàn phát ra khó có thể tin lắm lắm.

Thường Nhạc trợn tròn mắt, ngực phập phồng, tim đập rất nhanh, cố gắng lên tiếng, thật vất vả mới mở ra yết hầu, “Lục...”

Gia —— không kịp hô ra miệng, miệng của nàng đột nhiên bị ngăn lại!

La Khiêm nâng lấy mặt của nàng, trong mộng hôn bộ dáng... cái miệng nhỏ nhắn non mềm, đúng là cái mùi vị ngọt này, không có thay đổi, cũng sẽ không thay đổi, hắn trong mộng nhớ nhất bộ dáng này, như vậy mà cảm thụ sâu, như vừa thân thiết, lại vừa xa cách...

Đây là một giấc mộng dài, hắn làm như thế nào cũng không quan trọng, không do dự.

Ô! Thường Nhạc kinh ngạc trừng mắt nhìn, không cách nào ngăn lại hắn, nhắm chặt môi bị đẩy ra, cảm giác một cổ trơn ướt mềm trượt xuống trần ngập, cùng đầu lưỡi nàng quấn giao, trần ngập tình dục, hơi thở trần ngập buộc chặt. Nàng không ngừng giãy dụa đẩy hắn ra, hắn lại như tường đồng vách sắt đẩy

không được, gắt gao vây quanh nàng, mút lấy nàng, cưỡng chiếm nụ hôn của nàng rồi lại có làm cho người ta không hiểu tình cảm trong lòng...

Hai tay nàng chống đỡ lồng ngực hắn, nghe được tim hắn đang đập mạnh, cùng với nhịp tim nàng đập giống nhau, nàng dần dần ngưng giấy dựa, ý thức dần dần mơ hồ, động tác trở nên ngập ngừng.

Trong lúc đó tim đập mạnh và loạn nhịp, nàng với cái hôn như vậy, còn có cơ hồ muốn ôm đem nàng nhu tận vào xương máu, thân thể phẳng phất nhớ lại một loại cảm giác quen thuộc không hiểu, cùng với từng trận đau lòng, như thủy triều dập dờn, không ngừng kích thích nàng...

Nàng không biết mình làm sao, ở sâu trong nội tâm phẳng phất ý nghĩ muốn xác nhận cái gì, liệu mình muốn bắt lấy một đoạn ký ức mà nàng không nhớ, nàng rốt cục vẫn không nhúc nhích, mặc cho hắn chăm chú đem mình ôm lấy, cưỡng thế và ôn nhu triền miên hôn nàng...

Hắn thật sự ôm lấy nàng... Người trong ngực ấm áp, thân mình kiều nhỏ xúc cảm chân thật như thế, cảm giác hôn nàng ngọt ngào như thế, làm động lòng người như thế, quả thực làm cho hắn khó có thể tin được đây là một giấc mộng dài!

Hai tay của hắn nhịn không được rung động, dán vào lưng của nàng, một tay trơn hướng bả vai mảnh khảnh của nàng, từ gáy luồn vào cổ áo của nàng, hắn muốn càng gần sát nàng, chạm đến mỗi tác da thịt của nàng, thỏa mãn khát vọng trong hiện thực không bao giờ được...

Thẳng đến khi ngón tay của hắn không hề cách trở dán sát vào lồng ngực của nàng, ngón tay của hắn thấm mồ hôi truyền đến làn da của nàng thoáng lạnh, Thường Nhạc mới đột nhiên chấn động, đầu trống rỗng, hoàn toàn thanh tỉnh, vội vàng đẩy tay của hắn ra, quay mặt đi!

“Lục, Lục gia...” Nàng nghe được thanh âm chính mình kêu lên lại mang theo tiếng rên rỉ yếu ớt, bỗng dưng một cỗ lửa nóng trên đỉnh đầu, về mặt nguyệt ngục, nàng còn bị đặt ở dưới người hắn, bị hắn xiết chặt trong ngực!”... Thả ta ra...”

Thanh âm yêu kiều giống như mềm mại vô lực, rõ ràng càng làm người ta mất hồn, La Khiêm nghe tới, lại như là bị người ta đổ lên đầu một chậu nước lạnh, trong phút chốc dục vọng mãnh liệt tắt xuống, tỉnh táo lại!

Hắn mở mắt, trừng mắt nhìn người trong ngực, mặc dù thấy không rõ, ngửi hơi thở của nàng, tay đều là nhiệt độ cơ thể của nàng, hắn biết rõ người hắn ôm vào trong ngực là nàng, chân chân thật thật là nàng — không phải là mộng!

“Người... Người vì sao... Vì sao lại ở trên giường của ta!”

Bên trong u tối, thanh âm của hắn nghiêng rằng nghiêng lợi truyền đến, nghe được da đầu nàng run lên. Nàng thậm chí cảm giác được hai cánh tay của hắn tràn ngập sức lực, giống như hận không thể đem toàn thân xương cốt nàng bóp vỡ, hung hăng nắm làm nàng đau, vừa giống như ghét hương vị trên người nàng, đột nhiên đem nàng đẩy ra.

Nàng ngu si ngốc toàn thân đau nhức nằm ở trên giường, còn không kịp mở miệng, trên người sức nặng đã không thấy tăm hơi.

Hắn nhảy xuống giường đi, “Phanh” một tiếng, bình phong bị hắn đẩy ngã trên mặt đất!

Hắn kéo rèm che ra, thoáng chốc ánh sáng sớm tràn vào, tràn ngập cả gian phòng.

Thường Nhạc chậm rãi ngồi dậy, nhìn hắn...

Hắn rũ tóc dài xuống vai bị gió mát thổi bay, lông lách đen nhánh sáng mềm sáng bóng, có vẻ chói mắt, hắn mặt trên người tâm y tơ tằm màu trắng hình dáng mỹ lệ cường liệt.

Hắn đứng ở trong vầng sáng, ánh sáng chói mắt mê người chiếu lên trên mặt hắn, đem vẻ đẹp tuyệt sắc dưới mặt quạt của hắn chiếu lên vô cùng rõ ràng —

Hắn khuôn mặt trắng nõn, môi như tô son đỏ thắm, làn da hoàn mỹ không tỳ vết, tướng mạo đẹp như ngọc, nhưng lại mười phần diễm lệ, vừa tồn tại một cổ khí ánh tuấn, cao quý mà cao ngạo... Nàng cúi đầu xuống,

nhìn qua hai cánh tay nhan sắc thanh hắc vô cùng, không hiểu có một cổ đau đớn từ sâu trong đáy lòng, trong mắt nàng một mảnh hoang mang bối rối...

Không rõ loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì? Vì cái gì nàng nhìn thấy tuần mỹ của Lục gia, nàng sẽ cảm thấy đau lòng?... Vì cái gì trong lòng lại đau như vậy, phảng phất vừa vì ai đau... Đau vì ai?

Bên tai lơ mơ lại truyền tới thanh âm rít gào, giọng khàn khàn... Nàng nhanh nghĩ tới, cầm thật chặt hai tay ——

“Đi ra ngoài đi!”

Trong phút chốc chặt đứt suy nghĩ, trong đầu hóa thành trống không...

Nàng có dũng khí nhớ lại cảm giác, lại bị La Khiêm cắt đứt. Tiếng hô nghiêng rằng nghiêng lợi của hắn, nàng từ trên giường bò xuống, sắc mặt khó xử, chịu đủ kinh hãi, từ bên cạnh hắn chạy tới, tông cửa xông ra, thậm chí chạy nhanh thoát đi cái chỗ này ——

“Ở dưới lầu chờ ta!”

Ra một cái mệnh lệnh, nàng nguyên nghĩ mất điếc tai ngơ, sau lưng lại truyền tới một tiếng quát nạt ——

“Đừng quên ước định!”

Ước định... Ánh mắt Nhị ca tươi cười trước mặt, Thường Nhạc đứng ở cửa ra vào, chậm rãi gạt đầu, hai tay ôm cơ hồ không cách nào thừa nhận tim đập trống ngực, chậm rãi đi xuống cầu thang, thẳng đến dưới nhất tầng một, nàng một hồi chân nhũn ra, ngồi ở đằng kia, đột nhiên trên lầu lại truyền tới tiếng hô ——

“Vọng Nguyệt —— người lên đây!”

Nàng ngẩng đầu, trông thấy một vòng bóng người đưa lưng về phía đứng thẳng bất động tại cửa ra vào, sau nửa ngày không có động tĩnh...

“Vọng... Nguyệt ——” trên lầu thanh âm đến làm cho người sởn tóc gáy, đến nỗi lông mao dựng đứng, ngay cả nàng cũng bị làm cho sợ run run.

Nàng nhìn thấy Vọng Nguyệt xoay người lại, sắc mặt trắng bệch, con mắt sưng đỏ, khóe miệng lại gợn cao lên, hướng về phía nàng cười, từ bên người nàng đi qua, thùng thùng trên mặt đất đi lên lầu...

“Gia, tiểu nhân ở chỗ này!”

Nàng ngồi ở bậc thềm cầu thang, vẻ mặt quần bách, lòng tràn đầy xấu hổ, lòng rối bời, đè cảm xúc run rẩy xuống, không cách nào tự hỏi cái này liên tiếp là chuyện gì xảy ra.

Vọng Nguyệt lên rồi, không lâu lại truyền tới thanh âm âm trầm của La Khiêm, nàng mơ hồ nghe được ——

“... Người làm chuyện tốt ——”

... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

*** Phượng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Gió thổi làm cho bức tranh trên tường và hoa trong bình động, Thường Nhạc một hồi co rúm lại, toàn thân run lên, một đôi mắt phượng trừng mắt nhìn thật lớn, ngay cả miệng cũng mở to, thẳng nhìn qua một người từ lầu các đi ra...

Đó là Vọng Nguyệt? Mặt mũi bị đánh bầm dập, khuôn mặt biến hình, bước đi một bên cà thọt, thất tha thất thểu, còn tại đình viện ngã cái vừa bò lên, càng lúc càng xa, thân ảnh dần dần biến mất thân ảnh.

“Tiểu Nhạc.” thanh âm trầm thấp lạnh lùng vang lên.

Bả vai nàng run lên, chậm rãi quay người lại.

La Khiêm đã sửa sang lại, một thân chỉnh tề ở dưới lầu.

“... Lục gia.” Nàng chỉ là thoáng nhìn thân ảnh màu đỏ, song má lúm đồng tiền lập tức như bắt lửa mà nóng lên, ánh mắt không biết bày chỗ nào, tim đập gay gắt, ánh mắt xấu hổ rỏ xuống.

La Khiêm ngồi xuống, vẫn là một bả quạt trắng che đi nửa khuôn mặt.

“Vọng Nguyệt thời gian này tinh thần ngẩn ngơ, làm việc đần độn, sai lầm chồng chất, hừ đến người.”

Nàng hồi tưởng lại lúc nàng vừa vào trong phủ, Vọng Nguyệt xác thực là hành động liên tiếp cổ quái. Nói như vậy, hẳn là cho rằng Lục gia đã tỉnh, thậm chí đã quên thông báo Lục gia một tiếng, đã kêu nàng đi lên lầu. Thì ra là thế, khó trách Lục gia như thế tức giận... Bất quá cũng đem hấn đánh ột trận thâm.

Lục gia nói thật rõ ràng, lập tức giải thích được câu đố trong lòng nàng, làm cho nàng thoáng thở phào một hơi. Chỉ là...

Thường Nhạc lắc đầu, không có lên tiếng, cũng không dám nhìn hấn. Gò má nóng y như hỏa thiêu, môi sưng, trong miệng đầy mùi của hấn, thân thể càng nhớ đến nhiệt độ cùng sức lực của hấn, nàng chỉ là đứng ở trước mặt hấn, hai chân cũng đã run run, mau đứng không yên.

“Bất quá, người cũng thực ngu xuẩn! Không biết bốn vương đang ngủ sao? Lên lầu thấy không ổn nên đi xuống dưới, người còn đại dột bỏ lên giường của bốn vương, chẳng lẽ người lại nghĩ hấp dẫn bốn vương sao? Bằng sắc đẹp này của người!” La Khiêm vừa khôi phục khẩu khí ngạo mạn trào phúng, thật làm tổn hại nàng.

“Đây là bởi vì Lục gia bình thường hay trêu cợt Nhạc nhi, Nhạc nhi cho rằng lúc này lại là Lục gia diễn trò, bởi vì không nghĩ chọc giận người, mới không dám xuống lầu. Trong phòng u ám thấy không rõ, Nhạc nhi không chú ý nên trượt chân, mới té trên giường, ta mới... Không dám có ý nghĩ không an phận.” Nàng đơn giản chỉ cần đem “Không nghĩ hấp dẫn người” nuốt trở về.

Bất quá, bị hấn mắng như vậy, này thật bất công, nàng lòng tràn đầy bất bình, tức giận phía dưới ngược lại cước bộ dần dần đứng vững vàng, tâm tình ổn định, càng cảm thấy xấu hổ cùng bất an của nàng thật dư thừa, Lục gia vẫn là Lục gia, ngạo mạn tự mãn làm cho người khác tức giận.

La Khiêm nhìn thấy nàng, mặt quạt dưới khóe miệng khê nhếch, ngoài miệng lại lạnh lùng khê hừ, “Tiểu Nhạc, ta thật cảnh cáo người, là người chính mình leo lên trên giường bốn vương, bốn vương ngủ mơ hồ, trong mộng tưởng mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, mới có thể hôn người. Việc này người nếu dám truyền đi, truyền đến tai thái phi, làm thái phi tức giận, bức bách bốn vương cho người một danh phận, người cuộc sống tương lai khẳng định trải qua không tốt!”

“... Nhạc nhi sẽ không làm như vậy, thỉnh Lục gia an tâm.” Nàng tránh hấn còn không kịp, làm sao có thể ngốc đến chính mình đi Trương Dương. Nói trở lại, đã hấn có bản khoản, nàng hẳn là cũng không cần lo lắng hấn trong phủ bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, khả năng không cần thận đem sự truyền đi, nào đến mọi người đều biết, tình trạng không thể văn hồi.

“Ừ... Bốn vương tạm thời tin người. Nên đến nói chuyện chính sự.” La Khiêm hướng nàng một cái ghế chỉ nói, “Đừng đứng trước mặt ta chướng mắt, ngồi xuống.”

Nàng một người dân bình thường, bình thường nào dám tôn ti chẳng phân biệt được, uống lễ bỏ nghi, tại quý vi thân vương trước mặt hấn ngồi xuống, nếu như bị nương biết, nương lại sẽ tức giận. Bất quá hấn đã nói như vậy, nàng lại không dám đứng làm chướng mắt hấn, hướng hồ nàng cũng muốn cách hấn xa một chút, vì vậy ngoan ngoãn đến ngồi xuống.

Nàng cúi đầu ngồi thật lâu, cả phòng yên tĩnh không tiếng động, chẳng biết tại sao, La Khiêm đột nhiên không mở miệng.

“Lục gia... Không biết ra đề mục gì cho Nhạc nhi?” Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ngoài ý bắt gặp hấn một đôi mắt thâm thúy đẹp đôi vừa vặn, nàng vội vàng đem ánh mắt chuyển đến trên mặt quạt trắng, lại phảng phất trông thấy môi hấn màu son nhuận, không khỏi trên mặt nóng lên, tim đập nhanh hơn, chỗ nào cũng không dám nhìn, vội đem mặt cúi thấp xuống

“Đề mục nha, bốn vương còn chưa nghĩ ra...” Thấy nàng mày có chút nhần, hấn mắt nhíu lại, lập tức sửa lời nói: “Ta nghĩ ra rồi. Tiểu Nhạc, người dùng cái này lâu viện làm bối cảnh, đem hình dáng tượng mạo bốn vương khắc vào trong giấy, làm cho nó sống động, giống như thật. Nếu có thể làm được, bốn vương liền bảo vệ tương lai hạnh phúc của Thường Hoan.”

“Khắc... Lục gia?” Nàng tuyệt đối không thể tưởng được hẳn lại ra đề mục này!

“Người khắc không được ta.”

Hắn không biết nói giỡn, hay là một câu hai ý nghĩa xem nhẹ bản lãnh của nàng, bắt quá với tính cách Lục gia, nàng nghĩ hẳn là đều có a.

“Lục gia, có thể hay không... Đổi một cái đề mục khác?” Nàng không nghĩ khả năng nói chuyện của nàng, cũng không dám chống đối hẳn. Dùng cái này làm bối cảnh, tỏ vẻ nàng được thường xuyên ra vào Vương Phủ, nếu muốn bức tranh vẽ hình dáng tướng mạo của hẳn, khắc vẽ đẹp tuyệt diệu, nàng càng phải thường xuyên đến thấy hẳn, nhìn hẳn, mới có thể miêu tả ra hình bóng của hẳn.

Hơn nữa, mặt của hẳn lại giấu phía sau mặt quạt, muốn vẽ hẳn thật sự khó... Huống chi, nàng một chút cũng không nghĩ vẽ hẳn.

“Người nói có thể hay không?”

Hắn ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, thẳng đến nàng cúi đầu nàng cúi xuống, nhận mệnh thở dài thật sâu... Nhận rõ chuyện này thực tế không có khả năng sửa đổi đề mục.

*** Phương minh hiện độc nhất vô nhị chế tác ***

Gió sù sù lạnh thấu đến xương, lạnh đến hai hàm răng hẳn run lên, toàn thân đông cứng, tứ chi cơ hồ đã không có tri giác.

Hắn vốn tưởng rằng buổi sáng đã đánh một phần, đã là chủ tử trừng phạt hẳn, cả ngày hẳn còn mừng thầm may mắn tránh được một hồi, không ngờ chủ tử chỉ là ban ngày vội vàng xử lý sự tình, phải chờ tới đêm khuya có rảnh mới đến trách phạt hẳn...

Vọng Nguyệt mình trần, quỳ gối bên ngoài lầu viện, trên đầu mang một cái thùng gỗ lớn đầy nước, thùng gỗ dưới chọc lấy một cái lỗ nhỏ, nước chậm rãi nhỏ tại đỉnh đầu của hẳn, thấm ướt hẳn xích lửa thân hình, một hồi gió lạnh thổi đến, toàn thân lạnh như băng đến đau đớn.

Phải đợi nước trong thùng gỗ chảy hết, hẳn mới có thể đứng lên.

Đêm khuya gió lạnh đến thấu xương, loại này trừng phạt cho là thật không có mấy người chịu được.

“Người không phục sao?”

m thanh lạnh như băng từ phía sau truyền đến, hẳn nhìn đến nguyệt quang kéo dài một cái thân ảnh, đến gần hẳn, hẳn lập tức cả người tỉnh táo lại, nắm thật chắc trên đỉnh đầu thùng gỗ, rung giọng nói: “Khởi bẩm gia, là lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân vui lòng phục tùng.”

La Khiêm liếc mắt nhìn thùng nước trên đỉnh đầu của hẳn, muốn làm ột thùng nước chảy tới không chờa một giọt, Vọng Nguyệt này còn có thể quỳ.

“Người cánh đã cứng cáp rồi, chính là bốn vương cũng dám can đảm trêu!” Hẳn nếu không trừng phạt nhiều lên, từ nay về sau không biết còn xảy ra chuyện bậy gì nữa đây.

“Tiểu nhân biết sai, bắt quá gia, tiểu nhân một chút cũng không hối hận... Một chút cũng không hối hận.” lạnh đến run, nói không vững, sắc mặt trắng bệch, Vọng Nguyệt khóe miệng lại nhếch lên, tâm vẫn đang vui, tâm vui mừng.

“Người ——” La Khiêm trừng mắt nhìn hẳn, khuôn mặt tuấn mỹ cần nghiền răng dấu vết, “Người rốt cuộc muốn như thế nào? Người ngu sao?”

“Gia... tiểu nhân quên không được đoạn quá khứ tốt đẹp chính là thời gian, gia đem Thường cô nương tìm trở về, lúc đó chẳng phải như thế sao?... Gia đảm chiêu suy nghĩ, Vọng Nguyệt làm hết sức.” Chủ tử không thừa nhận không quan hệ, hẳn bị trừng phạt cũng không còn can hệ, chỉ cần Thường cô nương trở lại bên người chủ tử, hẳn cho dù chịu trừng phạt nhiều hơn nữa cũng vui vẻ chịu đựng.

“Ta xem người thật là ngu!” La Khiêm một cước gạt ngã hẳn, đổ thùng nước.”Người tâm mắt mù đui, lừa mình dối người, còn đem trách nhiệm đổ lên trên người bốn vương, người thật to gan!”

Vọng Nguyệt quỳ rạp trên mặt đất, tứ chi sớm đã tê liệt, không đứng dậy được, trên mặt vẫn đang duy trì lấy vẻ tươi cười kiên quyết.” Gia nói đúng, gia nói đúng... Bất quá gia... Đã đem cô nương tìm trở về.” Cho nên nói, gia tìm nhiều hơn nữa lý do, cũng che dấu không được sự thật.

La Khiêm hí mắt nhìn chăm chăm vào thái độ cố chấp của hắn, rốt cục mở miệng nói: “Bổn vương tìm nàng nhập phủ, không phải muốn nàng trở lại bên người bổn vương.... Mấy ngày nữa nàng lại đến thì người đi thỉnh thái y tới một chuyến.”

Thỉnh thái y? Vọng Nguyệt khẽ giật mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Gia... Chẳng lẽ là bởi vì xem ra được đơn, cho nên mới...”

“Đầu của người rốt cục có một chút khôn lên”.

“La Khiêm lạnh lùng khẽ hừ.

Vọng Nguyệt tươi cười rơi xuống, lại vẫn ngoan cường lòng buộc lên một tia hy vọng, trầm thấp thì thào tự nói: “Gia lo lắng thân thể cô nương, gia đối cô nương còn có chuyện, tiểu nhân tin tưởng suy nghĩ trong lòng gia, tiểu nhân...”

La Khiêm một cước đạp tới, không lưu tình chút nào!

“Vọng Nguyệt, mở mắt của ngươi ra nhìn cho rõ, bây giờ Thường Nhạc, ở bên cạnh ta không biết cười, ta muốn một cái nữ nhân không cười làm gì! Ngươi cũng nên tỉnh lại!” Hắn không để ý đến hắn nữa, vung bào đi vào lầu trong viện.

Vọng Nguyệt kinh ngạc nhìn qua bóng lưng chủ tử thẳng đến biến mất... Hắn quay đầu nhìn thấy nước trong thùng đổ ra, nhờ có một cước này của gia, hắn ít bị khổ một chút, tứ chi rốt cục khôi phục tri giác.

Gia, luôn khẩu thị tâm phi.

Cho tới bây giờ, hắn rốt cục hiểu được tâm tình của gia.

Giờ này khắc này, hắn tựa như chủ tử là một mặt kính (gương), xem chính là biểu cảm chủ tử dưới mặt quạt, càng chiếu lên nỗi đau khổ trong lòng chủ tử, phần nộ cùng bàng hoàng —— thật làm chấn động hắn!

Hắn hốc mắt chợt nóng lên, trầm thấp cúi đầu, nắm thật chắc quyền.

5. Chương 5

Lục gia ra đề mục, làm cho nàng mấy ngày này luôn phiền muộn, nàng đành phải an ủi mình, ít nhất khi vào vương phủ, nàng có thể thấy thác hoa màu tím huyền ảo kia.

Chỉ là nàng không nghĩ tới mấy ngày ngắn ngủi này, nàng trở lại phủ, một mảnh hoa màu tím không có, cảnh ngày xưa chỉ còn là mộng ——

“Tiểu Nhạc, người đứng ở đằng kia làm cái gì?” La Khiêm từ lầu viện đi ra, chỉ thấy nàng đứng ở bức tường bên ngoài, vẻ mặt cô đơn nhìn bụi cây leo đằng kia.

“Lục gia, hoa ở nơi này đâu rồi? Nguyên bản ở đây tràn ngập hoa màu tím, rủ xuống giống như thác nước, như thế nào cũng không trông thấy rồi?” Thường Nhạc vừa thấy hắn, lập tức tới hỏi.

La Khiêm ngẩng đầu nhìn về phía một vùng chỉ còn cành khô lá héo, “Ngày hôm qua đều rơi sạch. Hoa nở hoa tàn vốn bình thường, có cái gì hay đâu mà ngạc nhiên? Huống chi hoa này vốn là không phải nở vào mùa này, bắt đầu mùa đông mới nở hoa, căn bản chính là thất thường.”

Nguyên lai là hoa nở sai mùa. Sớm biết như thế, nàng hẳn là càng thêm quý trọng, sớm quay lại xem, nhìn nhiều một chút, nhìn nhiều cũng tốt a... Ai, nàng cuối cùng chưa kịp họa bức tranh thác nước màu tím, từ nay về sau cũng không có cơ hội thấy qua nữa.

Mắt thấy nàng vẻ mặt có chút mất mát, bộ dáng tràn đầy buồn phiền, La Khiêm mặt giấu ở dưới quạt khoe miệng có chút câu dẫn ra, “Người rất thích hoa này?”

“Ừ.” Thường Nhạc nhẹ gật đầu.

“Năm nay kỳ hoa nở đã qua, chờ sang năm đi.” Hấn nói xong, xoay người rời đi.

Hấn nếu không phải hướng lầu trong viện đi. Nàng thấy bộ dáng hấn một thân phải ra khỏi cửa, tranh thủ thời gian gọi hấn lại: “Lục gia, người đi chỗ nào?”

La Khiêm bước chân dừng lại, xoay người lại, “Bổn vương đi chỗ nào, còn phải hướng người xin phép sao?”

“Lục gia, ta cho là chúng ta đã có hẹn rồi... Người nếu có việc, Nhạc nhi ngày khác lại đến.” thanh âm ôn nhu nói, hạ thấp người một chút, cơ hồ là không thể chờ đợi được rời đi.

La Khiêm lạnh lùng kéo lông mày, “Ta nhớ ra rồi, bổn vương tựa hồ đã quên cho người một kỳ hạn. Tiểu Nhạc, người có phải hay không cho rằng chỉ cần kéo qua ngày hỉ của Thường Hoan, sẽ không đủ gây cho sợ hãi rồi? Đây đây như thế thành thời?”

Thường Nhạc nghe vậy, một hồi chợt dạ, hai lỗ tai nóng bỏng, vội vàng khoát tay nói: “Nhị ca ta kiên trì chờ tới đại ca trở về mới bằng lòng quyết định hôn kỳ. Hôm nay đại ca hành tung không rõ, nhị ca hôn kỳ còn xa xa không hẹn, Nhạc nhi làm sao dám?”

“Cái này cũng thật hiếm thấy, Thường Hoan từ trước đến nay đều thuận theo người, ít có hai lời. Chẳng lẽ hấn đã nhìn ra manh mối, cố ý kéo dài thời gian?” La Khiêm nhìn thấy làn da nàng mỏng như giấy, tại sắc mặt lộ ra một tầng thanh hắc nhan sắc.

“Không phải, nhị ca trọng tình người, hấn chỉ là hi vọng lúc báai đường, người một nhà đều có thể ở đây.” Nàng cúi mặt xuống, hơi nhăn mày.

La Khiêm tay nâng mặt nàng lên, làm cho nàng ánh mắt không thể không nhìn vào hấn.”Tiểu Nhạc, trong lòng người có phải là suy nghĩ, Thường Hoan tư tưởng đoan chính, không giống như bổn vương là loại người giỏi về mưu tính?”

“Thực xin lỗi... Lục gia, chúng ta là không phải có thể bắt đầu rồi?” Nàng nói dối không tốt, cho dù nói dối cũng lừa không được hấn, nàng mới vừa rồi trong đầu quả thật có hiện lên loại ý nghĩ này.

La Khiêm buông nàng ra, ánh mắt rơi vào xa xa. Nàng xoay người sang chỗ khác, lúc này mới trông thấy Vọng Nguyệt dẫn theo một người mặc quan phục đang đi tới.

“Gia, Trần thái y đến đây.”

“Vi thần khấu kiến Vương gia.”

“Thái y xin đứng lên.”

“Tạ vương gia.” Trần thái y ngẩng đầu, nhìn thấy Thường Nhạc, khẽ giật mình, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói ra: “Vị cô nương này làm sao vậy, tại sao sắc mặt dị thường như thế?”

“Tiểu Nhạc, ra mắt Trần thái y.”

“Tiểu nữ tử Thường Nhạc, chào Trần thái y đại nhân.”

“Không dám, không dám...” La Khiêm một đôi mắt lạnh, Vọng Nguyệt tầm kéo tay áo Trần thái y, hấn lúc này mới lại cố làm ra vẻ, “Khụ... Ủ, Thường cô nương đa lễ.”

Thường Nhạc đứng dậy, có chút thắc mắc đối với hành động vừa rồi của Trần thái y, mỉm cười nói: “Nhạc nhi diện mạo trời sinh, thật có lỗi, hù đến thái y đại nhân.”

La Khiêm đứng ở sau lưng Thường Nhạc, nháy mắt đối với thái y.

Trần thái y lập tức giả bộ vẻ mặt như kinh ngạc, “Cô nương tương mạo dị kỳ như vậy, đòi người hiếm thấy! Thường cô nương, ta có thể giúp cô bắt mạch không?”

“Ồ?” Tại sao phải giúp nàng bắt mạch? Thường Nhạc có một chút hoảng hốt cùng bất an, chợt nhớ tới lời nói của vị đại phu không biết tên kia, chẳng lẽ thân thể của nàng thật sự có bệnh gì sao?

“Thái y say mê nghiên cứu y thuật, quả nhiên không chút nào chịu buông tha bất luận cái đối tượng gì đáng giá nghiên cứu!” La Khiêm nhìn qua nàng, “Tiểu Nhạc, dù sao người cũng không có cái sở trường gì, nếu

có thể giúp đỡ thái y, coi như là đối y học làm chút ít công hiến, người có thể hay không thỏa mãn hiếu kỳ của thái y.”

Nguyên lai là muốn lấy nàng làm nghiên cứu a... Thường Nhạc nghe xong, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói: “Nếu có thể giúp đỡ thái y, Nhạc nhi rất nguyện ý.”

Trần thái y nhìn qua nụ cười của nàng, lòng tràn đầy thương tiếc, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, cười không được tự nhiên... Hắn lén nhìn Huệ thân vương một cái, trong lòng càng thêm nặng trĩu.

Vọng Nguyệt vẻ mặt phức tạp nhìn qua chủ tử, thật sâu chính mình thở dài.

“Thái y, người trước làm nghiên cứu của người, bổn vương có chút việc muốn xử lý, trong chốc lát... gặp ở thư phòng.”

“Dạ, đa tạ vương gia.”

*** Phụng mệnh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Vọng Nguyệt đưa Trần thái y đến thư phòng, hắn cũng muốn biết kết quả chẩn đoán của thái y, chủ tử cũng không có lệnh cho hắn ra ngoài, hắn liền yên lặng đứng ở một góc.

“Thái y, mau nói kết quả.” La Khiêm ngồi ở phía sau án thư, gác hạ bút, sửa sang tay áo.

“Vâng...” Trần thái y hai tay nắm chặt, sắc mặt ngưng trọng, suy nghĩ một lát, nặng nề thở dài, rốt cục mở miệng nói: “Vương gia, Thường cô nương mạch tượng tán loạn, không phải tướng trường mệnh ——”

“Thái y, ngài nói Thường cô nương bị bệnh?” Vọng Nguyệt sắc mặt đại biến, xông lên phía trước kích động nắm lấy Trần thái y, thậm chí lôi kéo hắn đi ra ngoài.” Thái y, làm phiền ngài cẩn thận xem lại lần nữa, Thường cô nương tuy sắc mặt dị thường, nhưng nàng tinh thần vô cùng phấn chấn, vẻ mặt tươi cười, không có khả năng ——”

Phanh! Một tiếng đập bàn nặng nề vang lên, trong thư phòng không khí ngưng lại, Vọng Nguyệt cánh tay chậm rãi buông Trần thái y ra, vẻ mặt trắng bệch bước nhanh tới quỳ xuống.

Trần thái y tranh thủ thời gian trở lại trước án thư, hướng hướng Huệ thân vương chấp tay khom người.

La Khiêm sắc mặt lạnh nghiêm, nhanh nhìn thấy thái y hỏi: “Bổn vương cho rằng thân thể của nàng khi còn bé đã nuôi toàn bộ rồi, chẳng lẽ là lại cần bổ? Như thế thái y có thể kê đơn thuốc, nếu được liệu khó kiếm được, có thể giao cho bổn vương xử lý.”

Vọng Nguyệt vừa nghe chủ tử nói, lập tức đáy mắt phát sáng! Chủ tử xử sự thật tinh táo, gặp nguy không loạn, không hổ là chủ tử mà hắn kính phục.

“Vương gia...” Trần thái y chậm rãi quỳ xuống, “Chuyện cho tới bây giờ, thần cả gan nói thật... Năm đó thần trợ giúp Trương lão thái y vì Thường cô nương bồi dưỡng thân thể, liền phát hiện làn da Thường cô nương, trời sinh huyết dịch (máu) có chỗ thiếu hụt, khó có thể trường thọ. Lúc ấy Vương gia chỉ thị Trương lão thái y bồi bổ thân thể Thường cô nương, bởi vậy lão thái y cũng không có bấm báo sự thật, bất quá lão thái y vì kéo dài mệnh Thường cô nương, xác thực hao tâm khổ lực, giấu diếm Thường cô nương bệnh tình, có lẽ cũng là không muốn làm cho Vương gia lo lắng... Chỉ là về sau Thường cô nương gặp chuyện không may, Vương gia quyết định đưa nàng xuất cung, lại lo lắng thân thể của nàng suy yếu, hỏi thăm lão thái y lúc... Thần thật sự không rõ lão thái y vì sao còn không chịu nói thật? Vì thần đã từng hỏi lão thái y, lão nhân gia ông ta cũng chỉ là lắc đầu thở dài, thần đến nay vẫn không rõ đạo lý trong đó. Hôm nay Trương lão thái y đã qua đời, Vương gia muốn thần vì Thường cô nương xem chẩn, thần bất quá không dám giấu diếm. Thỉnh Vương gia thứ tội!”

“Gia...” Vọng Nguyệt sắc mặt trắng bệch, hắn nhìn sắc mặt giá lạnh của chủ tử, lạnh như khối băng, thật lâu không nói lời nào, hắn lo nghĩ lòng nóng như lửa đốt, ngược lại vừa bắt lấy tay Trần thái y, vội vàng hỏi: “Thái y, tình trạng của Thường cô nương hiện tại đến tột cùng như thế nào? Cho dù không cách nào trị hết, cũng có thể dùng phương pháp trước kia không?”

Trần thái y trông thấy vẻ mặt lạnh nghiêm của Huệ Thân Vương, trừng mắt hướng hì mắt hắn, mang hết thấy hi vọng đều ký thác vào trên người hắn, hắn lập tức sợ tới mức phục quỳ rạp trên mặt đất, đầu không

dám ngẩng lên. Giờ này khắc này, nội tâm của hắn cảm giác sợ hãi sâu sắc, mơ hồ cảm nhận được tâm tình của Trương lão thái y năm đó.

“... Trừ phi có thể đem máu trong người Thường cô nương đổi, hơn nữa làm cho làn da nàng sinh mới, thẳng đến cùng người bình thường không khác, nếu không lại như thế nào bổ thân, chỉ sợ cũng kéo dài không được vài năm sống lâu.” Hắn cúi đầu, thanh âm run rẩy.

“Phải như thế nào có thể làm nàng thay máu sinh da, thái y có biện pháp không?” La Khiêm cảm giác trong đầu ý nghĩ phẳng phất muốn nổ tung, máu chảy ngược trong người, cả người cơ hồ nổi giận, thật vất vả mới tìm được thanh âm để mở miệng, bắt lấy một đường hi vọng.

“Thần... Thần tài sơ học thiên...”

Phanh!

“Người là người thái y viện, nói mình tài sơ học thiên, cái chức thái y này của ngươi chẳng lẽ là dùng bả môn tả đạo mới có được?” La Khiêm lớn tiếng tức giận, đặc biệt nóng nảy, nổi giận nói: “Người cho là thật tài sơ học thiên, bốn vương lập tức đổi vị thái y khác, đầu của ngươi ——”

“Gia! Thỉnh gia bớt giận, Trần thái y làm người đoan chính, thành thực không khi dễ, học thức uyên bác, thỉnh gia nghe lời Trần thái y nói xong đã.” Vọng Nguyệt cảm thấy không hợp lý, tranh thủ thời gian lên tiếng cắt đứt lời chủ tử mà nói..., rất sợ chủ tử trong cơn giận dữ làm khó như vậy khó mà xoay chuyển sự việc.

Trần thái y sớm đã sợ tới mức toàn thân phát run, hàm răng run lên. Chức này của hắn khó giữ được không quan trọng, lại không thể ngay cả đầu cũng không giữ được! Nói sau cho dù thay thái y khác, cũng là bó tay, hắn sao có thể liên lụy đến đồng môn?

“Thái y, ngài nói còn có cách sao?” La Khiêm cắn chặt răng, ngực một phen hỏa thiêu đau đớn. Giờ này khắc này, hắn há còn có tâm tình nhã hứng nghe đại phu nói một đồng tử ngữ dư thừa một người không cách nào chữa khỏi cho Tiểu Nhạc!

“Đúng vậy... Đúng vậy...” Trần thái y vốn đang chần chờ do dự, giờ phút này đã bất chấp, kinh sợ mở miệng: “Thần... Thần cùng các vị thái y cẩn thận nghiên cứu qua... Vương gia giao cho thần được đơn, mặc dù cái này có tính nguy hiểm, nhưng... Nhưng là... Có lẽ đáng để thử một lần...”

“Ngài muốn đem mạng của nàng ra thử?” Hắn neoh mắt lại, vừa nghĩ tới năm đó một màn kia, từ băng trong hồ cứu ra nàng, ôm thân thể nàng lạnh như băng, vẻ mặt tuyệt vọng nghĩ rằng từ nay về sau mất đi nàng——hắn dù thế nào đối với nàng khó mà tức giận, hận không thể mỗi ngày khi dễ nàng, chôn giấu nàng, hắn muốn nàng còn sống để hắn có thể từ từ tra tấn nàng, tuyệt không cho nàng kết thúc sinh mệnh!

“Vương gia... Thường cô nương bây giờ thân thể còn có thể hoạt động giống như người bình thường, nếu giống như trước kia sử dụng trần được bồi bổ, có thể sống được vài năm, nhưng thật sự không phải kể lâu dài. Thỉnh Vương gia minh xét, thần không muốn bởi vì rất sợ chết mà lừa gạt Vương gia, chậm trễ bệnh tình Thường cô nương. Thuốc này phương pháp tuy có phần nguy hiểm, nhưng Thường cô nương nếu có thể trị hết, chẳng những có thể có một thân thể khỏe mạnh, tương lai lại càng không cần phải nhìn ánh mặt khác thường của mọi người.” Trần thái y kinh hồn bạt vía, nhưng vẫn kiên trì nói ra lời tâm huyết.

Vọng Nguyệt khẽ giật mình, trong mắt chợt phát sáng, vội vàng truy hỏi: “Thái y nói là, Thường cô nương màu da có thể trị liệu đến cùng người thường không khác?”

“Thường cô nương chứng bệnh tại làn da cùng máu, nếu có thể trị hết, máu bình thường, làn da sống lại, tự nhiên có thể giống như người bình thường.”

“Nếu không thể trị hết, có thể làm cho nàng chết sớm hơn sao!” La Khiêm trừng mắt hướng Vọng Nguyệt. Hắn không phải quá lạc quan, chính là làm cho không rõ ràng lắm tình huống!

Nghe vậy, Vọng Nguyệt mặt trắng không còn chút máu, không dám nói nhiều lời nữa.

Trần thái y cúi đầu, trống ngực đập gay gắt. Đây thật là một nửa tỷ lệ, nếu không may mắn trúng xấu một nửa khác, thì chỉ sợ hắn cái mạng này cũng bồi đi theo.

Bất quá, hẳn nếu đã đem lời nói ra tất cả, hôm nay quyền quyết định ở trên tay Vương gia, trong lòng của hẳn không còn áy náy, cuối cùng không phụ lòng chính mình.

La Khiêm rơi vào trầm mặc, trong thư phòng, không có nữa bất kỳ thanh âm gì. Hai người quỳ trên mặt đất, đầu không dám ngẩng lên, đều nghe tiếng tim mình đập.

Trải qua hồi lâu, dường như hẳn mới nhớ tới sự tồn tại của hai người, mở miệng nói: “Thái y, người trước tiên có thể đi trở về. Vọng Nguyệt, người cũng lui ra. Bồn vương hôm nay không muốn gặp bất cứ kẻ nào.”

“Vâng” thái y đứng dậy, vội vàng cáo lui.

Vọng Nguyệt đứng dậy, đi hai bước, vừa quay đầu.”Gia... Thường cô nương còn đang chờ ngài.”

“... Gọi nàng ngày mai lại đến.”

“Vâng”

Có hay không làm cho nàng uống thuốc, liên quan đến sinh tử của nàng, hẳn phải suy nghĩ thật kỹ, bản thân mình phải suy nghĩ thật cẩn thận...

*** Phụng mệnh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Phủ Huệ Thân vương

Gió bắc lạnh thổi vào, khí lạnh cả người, nàng tay thanh hắc nắm bút, đầu ngón tay lạnh như băng, nhẹ nhàng thổi nhỏ ngưng nhiệt khí, tiếp tục vẽ.

Khóe miệng nàng cong cong, giữa lông mày lộ vẻ cười, bên người vây quanh một vòng người, trước mặt càng xếp hàng một đội người, đều chờ đợi mời nàng họa.

Bọn họ tất cả đều là hạ nhân làm việc trong phủ.

Vì cái gì tình huống sẽ biến thành như vậy? Cái này là phải nói đến mấy ngày trước.

Ngày đó sáng sớm, nàng tới sớm, Lục gia còn đang ngủ, nàng không tiện tiến vào lầu viện lý, Vọng Nguyệt liền mang nàng đi tham quan lâm viên (vườn cây cảnh).

Nàng từng nghe Ngũ Gia nói qua, lâm viên trong phủ Huệ Thân Vương canh sắc khá là đẹp đẽ, quả nhiên trong hoa viên giữa vườn hoa có hồ nước, mô đất trùng điệp, trồng hoa cỏ trúc mộc, cầu nhỏ nước chảy, đình nghỉ mát, làm ột tòa lâm viên tràn ngập kỳ ảo cùng sức sống, trong bốn mùa, sớm chiều đêm ngày sáng sớm vãn ảnh biến hóa, đều có thể thưởng thức được phong phú, nhiều cảnh đẹp.

Nàng nhin không được liền bày xuống bức tranh giấy, họa bút, bắt tay vào họa.

Vọng Nguyệt phải tùy thời phục thị tại bên cạnh người Lục gia, cho nên về trước lầu viện.

Hắn vừa đi ra không lâu, thì có đứa bé đã chạy tới, lại vừa thấy được nàng liền sợ quá khóc. Nàng vì đỡ đứa bé kia, liền trên giấy bức tranh chút hoa văn dễ thương, hấp dẫn ánh mắt hài tử

Về sau đứa bé kia cầm bức tranh giấy, nhìn không rời mắt, ánh mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, khóe miệng bắt đầu tươi cười.

Tiểu hài tử khờ dại hấp dẫn nàng, nàng vì vậy động thủ vẽ xuống.

Không nghĩ tới, tiểu hài tử nhân gia này mở bức tranh, dẫn nhiều người trong phủ vây xem vây xem. Nàng xem thấy bọn họ mang theo ngại ngần biểu lộ, lộ ra khát vọng cùng ánh mắt hâm mộ, liền bắt đầu nguyên giúp một đám bọn họ họa bức tranh.

Cái này một bức tranh, liền giảng co vài ngày, nàng mỗi ngày đều trước thời gian, thừa dịp Lục gia còn không có rời giường, đến giúp bọn họ họa tranh.

Có thể nhìn thấy gương mặt từng người một cao hứng cùng cảm kích, nàng liền họa thật vui vẻ. Không giống ——

“Tốt lắm.” Nàng vừa họa được thân ảnh một người, cẩn thận thổi khô mực nước, ngẩng đầu, lại trước mắt một mảnh hồng...

“Lục gia!”

Nàng vội vàng đứng dậy, nhìn chung quanh, lại phát hiện trống không. Chẳng biết lúc nào, người tất cả đều không thấy, chỉ còn lại Lục gia đang mặt hồng hào đứng ở trước mặt.

La Khiêm nhìn dáng vẻ tươi cười hân hoan vừa hé ra, vừa lúc hần đến thì lại biến mất, nhìn vẻ mặt thanh hắc âm đạm, âm hắc càng đáng sợ, trong lòng hần sinh ra một cổ tức giận...

“Lục gia, sớm...” Hôm nay thức dậy thực sớm. Nàng vừa nhìn thanh quạt trắng kia, vội cúi đầu xuống, hai tay cầm bức tranh giấy đứng nghiêm.

“Tiểu Nhạc, trong lòng ngươi có phải là suy nghĩ, bốn vương hôm nay thức dậy thực sớm?” Hần giống như rảnh rỗi kéo một dùm sợi tóc nàng trên ngón tay xoa, hí mắt nhìn thấy mặt của nàng, da của nàng. Nên sớm đã quen với vẻ dị thường này, hôm nay lại bởi vì này hết thấy khả năng có thể làm cho nàng sớm hơn đối mặt với cái chết, hai mắt hần lại thấy đau, một cổ cảm giác vô lực chuyển biến làm phần nộ động lại trong lòng ngực.

Nàng đúng là nghĩ như vậy, bất quá không có ác ý, nhưng một câu từ trong miệng hần nói ra, giống như biến thành nàng đang trách hần thức dậy quá sớm... Nàng vốn là đã quen với sự châm chọc khiêu khích của hần, nhưng mấy ngày nay Lục gia có vẻ khác thường, cả người lạnh như băng, nghiêm túc không nói lời nào, ngồi ở trước mặt của nàng, lại không chịu hạ cây quạt cho nàng họa, đối mặt nàng thỉnh cầu, cũng chỉ là nhìn nàng, không nói một lời, vừa không cho phép nàng trước thời gian rời đi, kết quả vài ngày nàng khắc giấy không hề theo kế hoạch.

Hôm nay Lục gia giống như khôi phục tinh thần. Thường Nhạc cúi đầu, không có phát hiện mình khơi gợi lên khóe miệng đang mỉm cười.

La Khiêm lấy bức tranh trên tay nàng nhìn, “Ngay cả lão trượng ở trừu phòng (nhà bếp) đều chạy đến rồi, thật là rảnh rỗi...”

“Lục gia nhận biết?” Nàng một hồi kinh ngạc.

La Khiêm liếc nhìn nàng, “Ngươi cũng biết chính mình họa không được giống sao?”

Không, nàng không phải có ý này, bức họa không giống như là một việc, ý của nàng nói là, Vương Phủ trong nô bộc hàng trăm hàng ngàn, ngài đây Lục gia cao cao tại thượng, rõ ràng nhận ra được một người trong nhà bếp, thật sự làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên.

La Khiêm liếc nhìn nàng một cái là đã biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì, cười lạnh một tiếng, không để ý tới nàng, lại cố ý nói: “Tranh này chỉ có bề ngoài, không có vẽ ra được xuất thần, thiết thời người đến. Bốn vương trước nói cho ngươi biết, ngươi khắc giấy cho bốn vương cũng chỉ ở trình độ này, ta đây không cần!”

Thường Nhạc khuôn mặt nóng lên. Đương nhiên nàng cũng biết tranh này chỉ có thể thỏa mãn người ngoài nghề xem náo nhiệt, chính là muốn vẽ ra người trong tranh có hồn, không có một vài ngày ở chung cùng với trình độ quen thuộc, nàng thật họa không được; nàng cũng không có thuật đọc tâm, có thể liếc xem thấu cá tính một người.

Chính là họa người khó như vậy, muốn dùng khắc giấy để biểu hiện hình ảnh người càng khó, nàng mới có thể mài đến bây giờ còn không họa ra được ngũ quan của hần...

Ngày ấy, trong phòng, tuy đã nhìn thấy rõ ngũ quan của hần, thậm chí trong đầu còn bắt chợt hiện lên một màn kia nhìn khuôn mặt tuần tú khôi ngô tuyệt diệu, nàng rõ là nhớ rõ ràng như vậy, nhưng cầm bút lên họa, của hần ngũ quan cùng khuôn mặt đường cong ngay tại trên giấy vẽ ra, mơ hồ thành một mảnh, nàng vô luận như thế nào đều không nắm vững, không cách nào hạ bút.

“Lục gia, ta sẽ tận năng lực của ta, nhưng là... Ngươi có thể nào đem cây quạt lấy xuống?” Nàng ngửa đầu nhìn hần, chống lại cây quạt của hần, ánh mắt của hần, nhìn hần hí mắt ngưng mắt nhìn nàng, thấy nàng không hiểu nóng mặt tại nóng.

“Ngươi kêu bốn vương lấy xuống sao?”

“Nhưng là Lục gia, người không đem xuống, ta không cách nào họa tranh a...”

La Khiêm lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Nàng nhìn qua bóng lưng của hắn, vô lực thở dài, ánh mắt cùng Vọng Nguyệt nhìn nhau, nàng tranh thủ thời gian giữ vững tinh thần mỉm cười, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vọng Nguyệt biết rõ tính tình chủ tử, lập tức tới giúp nàng thu dọn đồ đạc, “Thường cô nương, ta tới là tốt rồi, người mau tới cùng Vương gia ——”

“Còn không mau tới!”

Vọng Nguyệt lời nói chưa xong, chủ tử tính tình đã phát ra.

“... Đã làm phiền người, Vọng đại ca.” Thường Nhạc vẻ mặt áy náy, kéo váy đuổi theo Lục gia.

La Khiêm chờ tại chỗ, thẳng đến nàng theo kịp, mới xoay người ——

Vọng Nguyệt vẫn nhìn thân ảnh của hai người, nhìn Thường cô nương hướng chủ tử chạy đến. Chủ tử tính tình mặc dù lớn, vẫn chờ ở chỗ, giống như lại nhớ tới từ trước thời điểm hai người như hình với bóng, thấy nội tâm của hắn cảm động không nói ra...

Hắn nhìn qua chủ tử xoay người đang muốn bước đi, lại trông thấy Thường cô nương thân thể lay động chậm rãi ngã xuống, tim của hắn cơ hồ như ngừng đập ——

“Tiểu thư! Gia ——”

La Khiêm nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của Vọng Nguyệt, quay người lại, không còn kịp suy tư cái gì nữa, liền vươn tay ra, kịp thời ôm lấy nàng!

“... Tiểu Nhạc?” Hắn ôm thân thể của nàng, nhìn nàng hai mắt nhắm lại, gương mặt thanh hắc, trái tim của hắn trong nháy mắt ngừng đập, chung quanh không có thanh âm, mà ngay cả hô hấp của hắn cũng ngừng.

“Tiểu thư!” Vọng Nguyệt ném đồ đã chạy tới, mắt thấy chủ tử cả khuôn mặt đều trắng bệch, cứng ngắc bất động, hắn tranh thủ thời gian lay động chủ tử, nói cho hắn biết: “Gia... Gia, ta đi mời thái y... Ta đi mời thái y rồi!”

La Khiêm ôm thật chặt thân thể mềm mại mảnh mai của nàng, chậm rãi phục hồi tinh thần lại, ôm lấy nàng, chạy như điên đến lầu viện.

*** Phụng mệnh minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Vọng Nguyệt tự mình đi mời Trần thái y đến, vội vàng vàng vàng tiền vào lầu viện, không chần chờ, hắn trực tiếp đem Trần thái y dẫn lên lầu, mang vào trong phòng ngủ của vương gia.

La Khiêm đang ôm Thường Nhạc, thủy chung đem nàng ôm vào trong ngực, sờ trống ngực nàng, hô hấp của nàng, thẳng đến trông thấy Trần thái y tiến đến, mới khiến cho nàng nằm dài trên giường.

“Vương gia...”

Trần thái y còn thi lễ, lại bị La Khiêm một tay vung lên, “Mau tới đây xem nàng.”

“Dạ, vâng...” Trần thái y nhanh chóng tiến đến, cẩn thận vì Thường Nhạc bắt mạch.

“Như thế nào?” La Khiêm vẻ mặt nghiêm túc, nóng vội hỏi.

Trần thái y chính chuyên tâm xem chẩn, lại không thể không để ý tới Vương gia, đành lộ vẻ mặt áy náy hướng vương gia gật đầu.

Vọng Nguyệt đứng ở một bên, trong lòng như có lửa đốt, gặp chủ tử quấy rầy thái y xem chẩn, vội vàng đem hắn “Thỉnh” đến một bên.

“Gia, bình tĩnh chờ nóng vội.”

Lời tuy nói như vậy, bản thân hắn lại tiến nhanh tới liên tiếp dò xét xem.

La Khiêm giận trừng mắt nhìn hắn, vung tay lên hướng sau óc của hắn vỗ xuống!

Vọng Nguyệt lúc này mới phát hiện mình che trước chủ tử rồi, nhanh chóng lui về sau đi.

Hai người hai đôi mắt – trông mong chờ Trần thái y, mỗi lần thấy Trần thái y chau mày, bĩu môi, tâm đều muốn dựng lên, sắc mặt căng cứng, hô hấp ngừng.

Qua một hồi lâu, Trần thái y mới nhẹ gạt đầu, xoay người lại.

“Như thế nào?” Vọng Nguyệt lao đến, nắm chặt bả vai thái y.

Trần thái y vẻ mặt kinh ngạc, khẩn trương nhìn sau lưng Vọng Nguyệt...

Vọng Nguyệt lúc này mới phát hiện, hần rõ ràng đem chủ tử để sang một bên, chỉ thấy chủ tử mặt xanh giập trũng mắt nhìn chính mình, hần sợ tới mức bỏ qua thái y, đầu gối”Phanh”.

“Tiểu nhân đáng chết, thỉnh gia tha thứ!”

La Khiêm một mối lửa giận công tâm, lại không rảnh để ý tới hần, chuyển hướng Trần thái y, “Nàng như thế nào?”

“Hồi Vương gia lời mà nói..., Thường cô nương...” Thái y dừng lại, vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua người giữa giường, lôi kéo Huệ Thân Vương đi ra vài bước.

“Đến tột cùng như thế nào?”

“Hừ...” Trần thái y hạ thấp thanh âm trả lời: “Thường cô nương trước mắt không ngại, chỉ là giấc ngủ không đủ... Đang ngủ.”

Vọng Nguyệt vừa nghe, rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Hần vẻ mặt khoan thai tươi cười nhìn về phía chủ tử, đã thấy chủ tử sắc mặt bằng hàn, quay đầu lại trông hướng bộ dáng giữa giường, rất muốn đi lên lay nàng tỉnh lại, sợ tới mức hần vội vàng trước mặt chủ tử ngăn lại.

“Gia, đừng xúc động.”

“Vương gia, Thường cô nương tuy nhiên trước mắt không ngại, bất quá thần phát hiện nàng mạch tượng so với mấy ngày trước lại càng không ổn định, mệt nhọc quá độ sẽ làm cho bệnh tình của nàng phát bệnh, thần cho rằng hãy để cho Thường cô nương ngủ nhiều một chút.”

La Khiêm xoay đầu lại, nhìn qua Trần thái y. Nghe thấy lời của hần, nội tâm của hần như có bão tố đi vào, đình chỉ lửa giận của hần, cũng đồng thời làm lòng của hần đau đớn.

“Thái y, người kê thêm thuốc bổ. Vọng Nguyệt, người theo thái y đi lấy.”

“Vâng”

“Vương gia, thần cáo lui.”

“... Trần thái y, phương thuốc kia giao cho Vọng Nguyệt, thuận tiện dạy hần như thế nào sử dụng.”

Trần thái y khẽ giật mình, nhìn qua khuôn mặt nghiêm túc của Huệ Thân Vương, “Vương gia là chỉ... Vương gia giao cho thần xem cái phương thuốc kia?”

“Không sai.”

Trần thái y hai tay nhún, khom người hồi bẩm nói: “Vương gia, thuốc bổ cùng liệu thuốc lẫn nhau có xung đột, chỉ có thể trong hai chọn một, không thể đồng thời dùng.”

“Đã biết, người cứ như vậy mà làm.”

“... Dạ, thần cáo lui.”

Cửa nhẹ nhàng đóng.

La Khiêm nghe tiếng bước chân hai người xuống lầu, xoay người trở lại trước giường, tại mép giường ngồi xuống.

Hần nhìn vẻ mặt đen mà ngủ sâu một hồi, mới đưa tay vén sợi tóc trên mặt nàng ra, nhẹ nhàng mà vuốt ve mặt của nàng...

Khiêm, Khiêm, người đừng kéo chăn mềm, lạnh quá.

Ai kêu người ngủ xa như vậy, tối.

Không cần phải a... Ngày mai tay của người lại tê thì làm sao?

Ha ha, có người giúp ta xoa a.

Ngô...

Nhìn qua gương mặt này, cặp mắt của hấn đau đớn, tâm đau hơn, vì cái gì ——

Hấn đột nhiên cứng đờ, nhìn một đôi tay từ trong chăn thò ra, cầm tay của hấn...

6. Chương 6

Ngô... Thơm quá, hương vị thật thoải mái.

Thật là ấm áp... Một đêm không mộng, đã lâu chưa từng được ngủ ngon như vậy.

Bây giờ là lúc nào? Nương còn không có tới gọi nàng rời giường, hấn là còn có thể ngủ tiếp trong chốc lát.

Thường Nhạc khước miệng câu lên, trên mặt thỏa mãn mà hạnh phúc, không nở mở mắt, thật muốn vĩnh viễn đắm chìm trong hương vị ngọt ngào trong lúc ngủ mơ, hai tay ôm tràn đầy ấm áp...

Ồ? Là vật gì ở trên giường nàng, nàng vừa ôm vật gì đó đang ngủ sao?

Đây cũng không phải cái chuyện ngạc nhiên gì. Nàng thường thường không biết chuyện gì xảy ra, khi tỉnh lại phát hiện mình ôm gì đó trong nhà, như là gối đầu trong phòng đại ca, chăn mềm, cái ghế nhỏ ở đình viện, đầu gối; nàng còn đã từng ôm chậu gỗ rửa mặt, may mắn lúc ấy bên trong không có đựng nước.

Bất quá đây rốt cuộc là vật gì? Cảm giác không giống với đồ vật bình thường mình ôm, ôm lấy lại đặc biệt thoải mái, giống như là nàng cho tới nay đang tìm kiếm gì đó, rốt cục làm cho nàng tìm được rồi, nàng vì vậy có thể hảo hảo an tâm chìm vào giấc ngủ...

Thường Nhạc còn buồn ngủ mở mắt, đập vào mi mắt, nhưng lại là một mảnh hồng... là quần áo. Nàng sờ lên, chất liệu tương đối tốt... Nàng tiếp xúc chỗ cổ áo nơi tà áo, mà nàng động vào hình như là lưng quần áo... Tay kia sờ đến, ấm áp, mang theo tóc, hình như sau gáy một người...

Ai?

Nàng ôm ai? Nàng ôm ai trên giường?

Đột nhiên nàng mắt trừng to, trong phút chốc đầu hoàn toàn thanh tỉnh, giật mình hướng lên trên xem.

Hé ra là khuôn mặt tuấn đạt trắng nõn, lông mi dài đậm, mũi thẳng, môi đỏ tươi mẩy, gương mặt này giống như đã từng quen biết, lại vừa có phần xa lạ, nhưng nàng liếc liền nhận ra cặp mày rậm kia.

“Lục gia!” Nàng kinh hãi hô to.

Nguyên bản cặp mắt kia đang nhắm liền mở ra, chỉ có này đôi mắt thâm thúy mê người nàng quen thuộc nhất, hóa thành tro đều nhận ra...

“... Ngủ đủ rồi chứ?” Màu son trên môi giương, mỉm cười gọi lên mê người.

Thường Nhạc toàn thân cứng ngắc, ngu si ngây ngẩn cả người. Đây là một trường mộng, một giấc mộng, một cơn ác mộng... Nàng làm sao có thể cùng Lục gia ôm nhau ở cùng nơi này ngủ!

Nàng mong đây là một giấc mộng, nhưng hai tay vẫn đang ôm chặt cổ Lục gia, ôm lưng của hấn, nàng thậm chí bắt đầu cảm giác được nàng không chỉ là ôm Lục gia, nàng còn gối lên cánh tay Lục gia, mà Lục gia tay dán tại ngang hông của nàng, vuốt ve nàng đầu tóc khó coi của nàng.

Hai tay của nàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hấn, hơi thở của nàng gian lộ vẻ mùi của hấn, thân thể của nàng dính sát thân mình ấm áp của hấn, bất quá hết thảy đều là chân thật!

Thường Nhạc bỗng nhiên hoàn hồn, hốt ha hốt hã, vội vàng đẩy hẳn ra, bò dậy, hai tay hai chân run rẩy, toàn thân không ngừng run rẩy muốn lao xuống giường, lại phát hiện Lục gia thân thể vượt qua chặn, nàng không thể vượt qua Lục gia bò xuống a...

Nàng cuối cùng chỉ có thể mặt nóng tai nóng ngồi chồm hổm trên giường, hai tay bày đặt tại trên đùi không ngừng phát run, vụng trộm nhìn nhìn... Đây là gian phòng Lục gia, giường Lục gia, nàng vì cái gì lại biết chạy đến trên giường Lục gia?

La Khiêm nhìn thấy nàng vẫn ngồi chồm hổm, bộ dáng xa lạ luống cuống, hẳn đáy mắt thâm thúy sinh lên vẻ buồn bực tức giận, hướng nàng cười hỏi: “Tiểu Nhạc, người vừa quên đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vừa? Thường Nhạc phát hiện hẳn sử dụng từ quái lạ, nhưng đầu của nàng đã nhanh thiêu cháy rồi, căn bản không cách nào tự hỏi, chỉ là cúi đầu mãnh liệt dao động, một câu cũng nói không nên lời.

“Buổi sáng người đột nhiên ngã xuống, vốn nghĩ đến người ngã bệnh, tìm thái y, mới biết được người chỉ là đang ngủ.” Hẳn đứng dậy, nhưng lại không có xuống giường, khúc một cái đầu gối, tay chống cằm, bộ dáng lười biếng rảnh rỗi ngồi ở trên giường, xoay mặt qua nhìn nàng.

Nàng chậm rãi nhớ lại, buổi sáng nàng tại lâm viên họa nhà thì Lục gia đột nhiên xuất hiện, về sau nàng đi theo phía sau Lục gia, đột nhiên con mắt khép lại... Nguyên lai nàng đang ngủ.

Nhưng là, trước mắt đây hết thấy lại là chuyện gì xảy ra? Lục gia vì sao không đánh thức nàng, còn... còn... Nàng ánh mắt khó hiểu len lén liếc hướng gian phòng này, cấp bách dò xét liếc nhìn La Khiêm, lại mở mắt nhìn cái khuôn mặt tuấn mỹ tim đập rộn lên.

“Người bây giờ suy nghĩ, vì cái gì người nằm ở trên ở giường ta? Ta là cái gì ở đây?”

Thường Nhạc khê giật mình, bị Lục gia tuấn mỹ làm bay mất suy nghĩ tiếp trở về, hai gò má nóng gật gật đầu.

La Khiêm cũng không vội vã trả lời nàng, hỏi lại nàng: “Thái y nói người mệt mỗi quá độ, ngủ không đủ giấc, người ở trong nhà được bảo hộ che chở, không đến mức như thế. Chẳng lẽ là cùng bốn vương quan hệ?”

“Không, chuyện không liên quan Lục gia.” Thường Nhạc kinh ngạc một cái, vội vàng nói. Trong khoảng thời gian ngắn, thiếu chút nữa cho rằng người trước mắt không phải Lục gia, Lục gia ít khi dùng tiếng nói ân cần như vậy đối với nàng.

Nàng nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn hẳn dung mạo tuấn mỹ, vẫn là nhìn không quen, một lòng càng không ngừng kinh hoàng.

“Đây là vì chuyện gì?”

Lục gia hỏi, nàng không thể không nói, đành phải thẳng thắn nói: “Ta ban đêm hay mộng du, bắt quá trước kia chỉ là ngẫu nhiên phát sinh mấy lần, tỉnh lại hay là đang trên giường, bởi vì trong tay đều ôm gì đó trong nhà, ta mới biết được. Gần đây nhất số lần càng nhiều, mấy ngày nay thường nửa đêm tỉnh lại, khi tỉnh lại nếu không phải trên giường, đều tại ta sân nhà nhỏ dưới đại thụ bàn đu dây bên cạnh. Ta cũng vậy không rõ ràng lắm là chuyện gì xảy ra, bởi vì như thế, gần nhất mỗi ngày đều ngủ không được tốt.”

La Khiêm cứng đờ, đột nhiên cầm cánh tay của nàng, “Người ban đêm có mộng du, là từ khi nào bắt đầu?”

Nàng kinh ngạc nhìn qua Lục gia đột nhiên sắc mặt thay đổi, ngạc nhiên ấp úng nói: “Ta, ta nhớ rõ... hình như đã lâu rồi.”

“Bao lâu?... Từ cái hồi cái sự việc kia trở về sau?” Thanh âm của hắn trầm thấp khàn khàn.

“Ừ... Hình như vậy.” Nàng quay đầu nhìn Lục gia y nguyên một tay cầm lấy cánh tay nàng, ngón tay thon dài trắng nõn, cùng màu da nàng hoàn toàn khác nhau. Nàng không được tự nhiên giật giật, Lục gia vẫn là đem tay nàng cầm chặt.

Nghe thấy đáp án của nàng, La Khiêm trái tim kịch liệt đập. Cho rằng nàng cái gì cũng không nhớ rõ, cho rằng nàng lựa chọn quên hẳn, quên quá khứ, nàng thật sự quên mất không còn một mảnh, xa xa nhìn nàng đối với bất luận kẻ nào đều có thể vui vẻ tươi cười, tâm hắn đã chết...

“Vì cái gì...” Nếu như thống khổ như vậy, làm cho nàng tình nguyện quên, nàng vì cái gì còn tìm kiếm lấy hần, tìm kiếm nhớ lại thứ thuộc về sở hữu của hai người? Hoặc là, hết thấy chỉ là bởi vì thói quen thôi, nàng chỉ là có thói quen ôm hần ngủ?

“Lục gia, ta không có giấu giếm người, ta thật sự không biết vì sao.” Nàng lặng lẽ đem tay áo kéo xuống, giấu kỹ hai cánh tay, thân thể hướng giường góc di chuyển, hi vọng Lục gia buông nàng ra.

Nàng vội vàng thoát khỏi nắm giữ của hần, không rảnh trông thấy biểu tình hần đau thương sâu sắc; mà hần rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt lạnh như băng, thả nàng, xoay người xuống giường.

“Trời sắp tối rồi, người ngủ cả một ngày đều không ăn cái gì, ta gọi người hầu chuẩn bị, người ăn no rồi hãy trở về.”

“Cái gì? Đã trễ thế như vậy!” Nàng đã ngủ lâu như vậy! Nguy rồi, nàng phải mau trở về! Thường Nhạc nhanh chóng bò xuống giường, “Đa tạ Lục gia, ta đã đi quá lâu, sợ cha mẹ lo lắng, ta trở về ăn tối rồi, ta đi trước.”

“Ừ.” Dù sao nàng đi xuống dưới, đã có Vọng Nguyệt thu xếp. La Khiêm nhìn quần áo trên người nhần nheo, có chút chau mày, chuẩn bị đổi lại.

Thường Nhạc chợt nhớ tới, đứng ở cửa ra vào, nhẹ giọng hỏi: “Lục gia... Người... Còn không có nói cho ta biết...”

“Cái gì?” Hần quay đầu lại, liếc nhìn nàng một cái.

“Ta... Vì cái gì... Còn người nữa...” Nàng nói thất linh bát lạc, khuôn mặt bỗng đến độ muốn thiêu cháy, lại thủy chung nói không vào đâu cả.

“Người tại sao lại ngủ ở trên giường của ta, còn có ta vì cái gì ở đây?”

“Ừ.” Nàng vội vàng gật đầu.

Hần nhìn nàng vẻ mặt nghi vấn, nhớ tới buổi sáng nàng một đôi tay thò ra chặn mền, bắt được tay của hần, từ trên giường đứng lên, vô ý thức chui vào trong lòng ngực của hần, ôm thật chặt hần, thủy chung không chịu buông ra...

“Mộng du của người thật đúng là lợi hại, thừa dịp bốn vương ngủ trưa, người từ phòng khách chạy vào trong phòng bốn vương, leo lên trên giường của bốn vương, người đem bốn vương ôm lấy không buông, xâm phạm bốn vương, thoát quần áo bốn vương, không ngừng hôn ta, ta là bị người hôn đến tỉnh lại mới phát hiện...”

Hần nhìn khuôn mặt càng rử thấp xuống, cước bộ vẫn lui về sau, thối lui đến không đường thối lui, xoay người liền lao xuống lầu.

“Ha ha ha...” Nha đầu dần, thật tin đúng là thật... La Khiêm buồn cười cười to lên tiếng, nhưng rất nhanh liền sầm mặt, chuyển thành lạnh như băng.

Hần vốn nghĩ rằng tâm đã như nước sông cạn, có thể đơn giản nhìn nụ cười của nàng, thậm chí tương lai nhìn nàng gả làm người phụ nữ của người khác, lòng của hần cũng sẽ không đau đớn.

Hần cúi đầu trừng mắt tay của hần, chỉ là bị nàng cầm lấy tay, bị nàng chủ động cầm lấy, cầm, lòng của hần liền rung động không thôi... Mắt thấy nàng bò vào trong ngực của hần, hần rõ ràng toàn thân cứng ngắc như đá, không cách nào nhúc nhích!

Hần thậm chí còn đối với nàng mang tràn đầy thương yêu, không đành lòng đánh thức nàng, không đành lòng làm cho nàng bị cảm lạnh, còn ôm nàng, cùng nàng ngủ, cẩn thận giúp nàng đắp chăn.

... Gần nhất số lần càng nhiều, mấy ngày nay thường nửa đêm tỉnh lại, khi tỉnh lại nếu không phải trên giường, đều tại sân nhỏ tại nhà dưới cái bàn đu dây bên cạnh.

Bàn đu dây... Trong nội cung cái bàn đu dây vẫn còn sao?

Nàng còn nghĩ đến cái bàn đu dây, vậy tức là cũng còn... Nhớ kỹ hần?

Khiêm...

Khiêm a...

Một tiếng ngọt bám người kêu gọi, phảng phất mới là chuyện hôm qua.

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Buổi sớm ở Thường gia vẫn như trước kia, Thường mẫu luôn là người thức dậy sớm nhất.

Thường Nhạc nghe thấy tiếng gà gáy, từ trong chăn bò ra. Buổi sớm vào đông khí trời lạnh như băng, nàng đột nhiên một hồi run rẩy, nhanh chóng lấy áo ngoài mặc vào, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo bông, đem thân mình làm ấm, mới đi ra khỏi, vào nhà bếp.

“Nương...”

“Nhạc nhi, người hôm nay khác thường a, sớm như vậy đã dậy! Nhanh chóng vào, đi bên ngoài đợi.” Thường mẫu đang bận bịu ở bên bếp lửa, nàng gần đây sợ nhất nữ nhân tiếp cận lò lửa, sợ nàng không nghĩ qua là đem tăng hơi mỏng manh kia làm cho làn da nóng.

Nàng ngày thường muốn vào nhà bếp giúp đỡ, đều làm cho nương lo lắng sợ, kết quả ngược lại càng giúp càng bẽ bộn thêm, về sau vì để tránh làm cho người trong nhà đối với nàng lo lắng đề phòng, nàng liền cố gắng không vào nhà bếp.

Thường Nhạc đứng ở cạnh cửa, nhìn nương bận rộn. Nàng cùng nương thân nhất, chuyện gì cũng đều cùng nương nói, duy chỉ có chuyện hôn ước giả, nàng không dám cho nương biết rõ.

Nàng giấu diếm ước định cùng Lục gia, chỉ nói cho nương, nàng đến Vương Phủ giúp hẩn khắc giấy. Nương đối Lục gia có phần tín nhiệm, vừa nhắc tới Lục gia, nương tự cũng không hỏi nhiều lý do, còn có thể chủ động hỗ trợ nàng tìm lý do giấu diếm cha cùng nhị ca.

“Nương...” Nàng rất muốn biết mình chừng nào thì mình đã bắt đầu mộng du. Nàng đã vài ngày không dám vào Vương Phủ gặp Lục gia rồi, ngày đó Lục gia hỏi nàng, có phải là ngoài ý muốn khi mới bắt đầu phát sinh mộng du, gần đây nàng cẩn thận hồi tưởng lại, nhớ tới giống như mỗi lần mộng du đều phát sinh ở thời điểm Lục gia quay về kinh...

“Nhạc nhi, trong chốc lát cha người cùng nhị ca muốn rời giường dùng bữa rồi, nương bẽ bộn nhiều việc, người có chuyện gì tối nay nói sau.”

Nàng nhìn qua thân ảnh nương nấu cháo, xào rau, loay hoay không đếm xỉa tới nàng, nàng yên lặng gạt đầu, rời phòng bếp đi.

Nàng mở cửa, một trận gió lạnh đập vào mặt, tứ chi như băng, lạnh làm nàng run lên.

Bên ngoài sắc trời sáng lên, nàng bước ra sân nhỏ, cầm chổi bắt đầu quét rác.

Nàng mộng du vì cái gì đều phát sinh ở thời gian Lục gia ở kinh thành? Đây là trùng hợp, hay còn có nguyên nhân khác?

Hơn nữa, Lục gia rõ ràng là thích khi dễ nàng, trêu cợt người nàng, nàng vì cái gì ngược lại tại trong lòng Lục gia ngủ say?

... Nàng trong cung phát sinh một màn kia ngoài ý muốn, còn có nàng mất đi những lỗ hổng năm đó đã phát sinh chuyện, tất cả đều là nàng nghe được, nàng chưa từng hoài nghi về quá khứ của mình, nhưng mà sự thật đến tột cùng... Thật sự nếu như nàng nghe tới sao?

Nàng đem cành khô lá rụng quét thành một đống, quét đến dưới đại thụ, nàng đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn qua bàn đu dây.

Cái này bàn đu dây các ca ca làm. Nàng mười ba tuổi sinh nhật năm đó, các ca ca hỏi nàng nghĩ muốn cái gì, nàng không hề nghĩ ngợi đáp “Bàn đu dây”.

Vì cái gì nàng đối với bàn đu dây có tình cảm?

Vì cái gì nàng sẽ ở trong đêm tỉnh lại, đối với bàn đu dây khóc? Nàng biết mình mỗi hồi đều là mộng, tuy nhiên đã quên trong cảnh trong mộng, nhưng trong nội tâm bị thương cùng đau thấu xương vẫn đang lưu lại về sau khi tỉnh lại.

Nếu như đơn thuần chỉ là một trường mộng, vì cái gì từ lúc tỉnh lại tâm lại cảm cảm thấy rất đau thấu xương rõ ràng? Nàng càng lúc càng cảm giác đây không chỉ đơn thuần là một hồi mộng,...

Có phải hay không là nàng đã quên đi quá khứ?

Như vậy, đoạn quá khứ mà nàng quên, có phải là cũng có một tòa bàn đu dây?

Nàng chợt nhớ tới, mấy lần Lục gia, đều đối cái này bàn đu dây liếc mắt nhìn vài cái... Chẳng lẽ bàn đu dây cùng Lục gia có quan hệ?

Lục gia cùng bàn đu dây, còn có nàng mất đi cái đoạn khoảng trống kia, cùng với nàng mộng du, trong lúc này có thể hay không có liên quan đến?

Ngày đó, nàng hỏi Lục gia vì cái gì nàng lại ngủ ở trên giường của hắn, trong ngực của hắn? Kỳ thật trong lòng nàng càng muốn biết, vì cái gì Lục gia chán ghét nàng như vậy, Lục gia thích trêu ghẹo nàng, rõ ràng có thể đánh thức nàng dậy, hắn vì cái gì ngược lại ôm nàng ngủ, còn lấy cánh tay làm gối cho nàng...

“Nhạc nhi, người hôm nay thức dậy thực sớm! Mau vào rửa tay ăn cơm đi.”

“A... Được.” Nàng nghe thấy tiếng của nhị ca, bỗng nhiên hoàn hồn lại mới phát hiện sắc trời đã sáng, mặt trời đã mọc, ánh nắng chiếu trên mặt đất, mà nàng hai má lúm đồng tiền không hiểu giống như có lửa thiêu nóng lên một hồi.

Nàng vội vàng vứt bỏ hình ảnh còn sót lại trong đầu, đi vào nhà.

Dùng qua đồ ăn sáng, nhị ca cũng giống như mọi khi đi ra tiệm đồ cổ, cha đã bắt đầu giấy khắc Thừa n Tự, sau khi dung bữa liền đến chùa làm việc.

Mà nàng... Đến nay vẫn không biết lấy cái gì lý do gì đi gặp mặt Lục gia, nhưng là cũng không thể một mực trốn tránh Lục gia, vạn nhất làm Lục gia không vui, làm hỏng việc cưới xin của nhị ca, vậy nguy rồi.

“Nhạc nhi, đem chén canh này uống.”

“Nương, đây tốt cùng là canh gì?” Đã liên tiếp vài ngày, một ngày ba bữa, nương đều hầm canh này cho nàng uống. Cái này chén thuốc vị đậm đặc, màu đen hắc như dược chất, nếu đã nói là canh, còn không bằng nói là thuốc. Nhưng nương kiên trì đây là canh, không phải thuốc, hơn nữa nhất định nàng phải uống.

“Chính là canh bổ nha, uống nhanh.”

“Vâng...” Lời nương nói, nhất định phải nghe.

Nói trở lại, vị Lục gia thích trêu ghẹo tính không nhẫn nại của nàng kia, bình thường lúc này sớm là hắn đã xuất hiện, lúc này lại không hề có động tĩnh gì.

Nàng cũng không biết làm sao vậy, trong nội tâm không hiểu đột nhiên cảm thấy bức bối.

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Phủ Huệ Thân Vương

Gần đến giữa trưa, Thường Nhạc đi giao bữa trưa cho nhị ca, do dự hồi lâu, mới vòng đến vương phủ.

Nàng thẳng đi đến đại môn, mới nghĩ đến cùng Lục gia không có hẹn, vào thời gian này, Lục gia có lẽ đã không có ở trong phủ.

Nàng vốn định xoay người đi, trùng hợp cửa phủ trực ban chính là đại ca Trương Trung trong thôn, hắn vừa thấy nàng, liền gọi nàng lại.

Nàng tiến lên hàn huyên, thuận tiện hỏi thăm Lục gia đi đâu, nào biết được rằng đáp án đúng là ——

“Lục gia bị bệnh?” Trái tim của nàng bỗng nhảy dựng, đột nhiên truyền đến một cổ đau đớn không hiểu

“Ừ, Vương gia đã bệnh vài ngày rồi, chính là cho tới hôm nay thỉnh thái y tới, lúc này thái y còn đang bên trong, đã ở cả một buổi sáng rồi, không biết Vương gia hiện tại như thế nào? Người là đến xem Vương gia a? Đi vào nhanh một chút a.”

“... Ta có thể đi vào sao?” Nàng giật mình ngậy một chút, truyền đến tai thanh âm râm râm, đem thanh âm của Trương Trung ngăn cách ở phía sau.

“Nhìn qua đại nhân sớm có nhẩn lại, người bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào.”

Nàng giống như từ từ mới nghe nhập lời Trương Trung nói, chậm rãi nhẹ gật đầu, bước vào trong phủ.

Không biết Lục gia hiện tại như thế nào... Trái tim của nàng không hiểu sao cảm thấy sợ hãi cùng đau đớn, kéo cao làn váy, vội vã hướng bên trong đi, bất tri bất giác chạy.

Hắn bị bệnh? Lục gia bị bệnh... Có lẽ nàng chưa bao giờ từng nghĩ đến Lục gia con người luôn cao ngạo luôn được nuông chiều cũng dễ bị bệnh, cho nên nàng mới kinh ngạc như thế, cảm thấy bất ngờ...

Thái y tới, đã ở cả một buổi sáng.... Rất nghiêm trọng sao? Thái y đến nay chưa rời đi, có phải là Lục gia bệnh rất nghiêm trọng?

Thường Nhạc sắc mặt kinh hoàng, nhìn không thấy một đám nô bộc trong phủ cùng nàng chào hỏi, một đường chạy như gió, chạy như điên đến lầu viện.

Dưới lầu cánh cửa mở ra, gió thổi vào, lại không có một người, nàng chỉ liếc nhìn, liền vội vàng chạy lên lầu.

Nàng lao đi cực nhanh, không có để ý có người đang từ cửa phòng đi ra, thiếu chút nữa cùng người nọ đụng phải ——

“Ồ... Nguyên lai là Thường cô nương.” Trần thái y vội hướng bên cạnh lùi ra sau vài bước

“Thái y đại nhân, Lục gia... Lục gia thế nào?” Nàng chạy đến nổi thở không ra hơi, thở hồng hộc lôi kéo Trần thái y hỏi.

Trần thái y khẽ giật mình, quay đầu lại, nhìn về phía người trong phòng.

Thường Nhạc theo tầm mắt của hắn đi vào bên trong xem...

Lục gia trên người khoác áo ngoài, ngồi nửa người dựa vào dựa tại bên giường. Hắn thoát nhìn sắc mặt có chút tái nhợt, môi cũng tái đi một chút, hắn tựa hồ như đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy thanh âm, mới chậm rãi mở mắt.

“Tiểu Nhạc?”

Nàng nhìn thần sắc có bệnh của hắn, đột nhiên á khẩu, thẳng đến trông thấy hắn ánh mắt thâm thúy y nguyên sáng ngời có thần hướng nàng nhìn thẳng tới, mới chậm rãi thở hắt ra, cổ họng đau nhức dần dần tiêu tán, khóe miệng không tự giác rộng ra, chậm rãi vùng lên.

La Khiêm nghi ngờ nhìn nàng, đơn giản là vẫn luôn có thể thấy rõ suy nghĩ của nàng, lúc này hắn lại không biết nha đầu về mặt như thế nào?

“Lục gia, người có chỗ nào không thoải mái?” Nàng đi tới, một cổ nhiệt thanh âm ôn nhu, vươn tay ra, đang muốn sờ lên trán của hắn lại nhìn đến bàn tay đen hắc của mình, chậm rãi đặt xuống

“... Chỉ là bị cảm lạnh một chút.” Hắn hướng Vọng Nguyệt với vẻ mặt cổ quái trừng mắt liếc nhìn.

“Thật vậy chăng? Chính là ta nghe nói người đã bệnh vài ngày rồi, vì sao không sớm chút thỉnh thái y tới đây chứ?” Thanh âm của nàng có chút vang vọng.

Vọng Nguyệt sững sốt, thẫn thờ nhìn nàng, trong mắt quang mang chợt hiện.

“Tiểu Nhạc, người khi nào thì đã quan tâm đến bốn vương rồi? Nghĩ đến khắc giấy không hề tiến triển hi vọng bốn vương giờ cao đánh khẽ, phải không?” La Khiêm hí mắt nhìn nàng thật lâu, lại vẫn là xem xuống hiểu nàng hôm nay là làm sao nhìn không hiểu hôm nay nàng làm sao vậy.

Thường Nhạc khẽ giật mình, không hiểu sao lòng cảm thấy kinh hoàng, nàng khi nào thì đã quan tâm Lục gia như vậy rồi? Khi nào, nàng trở nên quan tâm Lục gia như vậy ——

Giống như nghe được âm một tiếng, cả khuôn mặt như lửa đốt, nóng đến nàng nói không ra lời.

“Thường cô nương, mấy ngày không gặp, mấy ngày qua người thân thể tốt không?” Vọng Nguyệt thanh âm thân thiết xen vào, vì nàng giải vây thuận tiện hần cũng muốn xem Trần thái y đem thuốc bổ âm thầm đưa cho Thường phu nhân, cho Thường cô nương bổ thân, hiệu dụng như thế nào.

Thường Nhạc nhanh chóng xoay người, cúi đầu, gật đầu nói: “Ta rất khỏe, đa tạ Vọng đại ca đã quan tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Vọng Nguyệt tươi cười gật đầu, nhìn kỹ thần sắc của nàng, trong nội tâm một cổ vui mừng, rất xúc động. Hần dường như đã nhìn thấy Thường cô nương trước kia!

“Vương gia, thần cáo lui trước.” Trần thái y sắc mặt ngưng trọng, chấp tay hành lễ.

“Thái y, ta tiễn người.” Hần hiện tại tạo cơ hội tốt cho hai người này ở chung một chỗ! Vọng Nguyệt cười nhìn qua chủ tử cùng cô nương, lập tức tiến lên cùng Trần thái y cùng đi xuống lầu.

La Khiêm nghi ngờ trừng mắt nhìn bóng lưng Vọng Nguyệt, không biết người này là một người suy nghĩ lung tung cái gì.

Thường Nhạc nhìn qua hai người rời đi, lưu lại nàng cùng Lục gia một chỗ trong phòng, miệng giương lại nhắm lại, có một cổ cảm giác muốn trốn chạy...

“Muốn đi theo xuống thì đi theo sau đi, bốn vương cũng không cột người.” La Khiêm lạnh lùng khê hừ, dựa vào sau, nhắm mắt lại.

“Ta... Ta là tới vẽ tranh.” Nàng chậm rãi xoay người, trông thấy khuôn mặt Lục gia mắt nhắm lại, nhin không được chăm chú nhìn.

“Ừ... Người tùy tiện vẽ đi.” Hần lười biếng lên tiếng hừ lạnh.

Nàng vừa mới trông thấy sắc mặt thái y không phải rất tốt, hiện tại lại thấy Lục gia hai hàng lông mày tụ lại, thần sắc tiêu tụy, nàng yết hầu lại bắt đầu đập.

Thật sự chỉ là cảm lạnh sao?

Thường Nhạc nội tâm không hiểu bất an, đứng ở trước mặt lặng yên nhìn qua hần hồi lâu, thật vất vả mới lên tiếng, nhẹ nhàng mở miệng: “Lục gia... Người muốn uống nước sao?”

Nàng đợi trong chốc lát, không nghe thấy tiếng Lục gia, gần chút nữa một chút, mới phát hiện Lục gia đã ngủ.

Nàng kinh ngạc nhìn qua khuôn mặt trắng nõn của hần, chần chờ một chút, mới chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng mà sờ lên trán của hần...

Kỳ quái, nàng lại nghe thấy tiếng tim của mình đập!

7. Chương 7

“Nương... Ta mất đi cái đoạn quá khứ kia có phải hay không là phát sinh chuyện gì, các ca ca gạt ta không muốn làm cho ta biết rõ?” Vào đông sáng sớm, trong nhà chỉ còn lại có Thường Nhạc cùng mẫu thân, nàng giúp nương dọn bát trên bàn cuối cùng mở miệng hỏi.

Thường mẫu ngồi chồm hổm trên mặt đất rửa chén đĩa quay đầu lại nhìn nàng một cái, trên mặt bình tĩnh chưa từng có nhiều biểu lộ, chỉ là nhẹ nhàng cười.

“Người vẫn luôn rất tin tưởng lời nói của hai ca ca làm sao có thể đột nhiên nổi lên hoài nghi bọn họ đến đây?”

“Bởi vì... Bọn họ cùng Lục gia bất hòa.” Nàng ngồi xổm xuống, xoắn tay áo lên tay mới bỏ vào trong nước lạnh như băng liền bị kéo lên.

“Nước rất lạnh, người đừng rửa.” Thường mẫu cầm vải khô đưa cho nàng, kêu nàng lau khô bát đĩa là được rồi.” Hai cái hài tử này cùng Vương gia bất hòa cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, mặc dù ta có nói vỡ cả miệng cũng không có tác dụng.” Thường mẫu oán trách hai câu, mới đem chủ đề trở về, hỏi: “Cái này cùng người hoài nghi bọn họ có quan hệ gì?”

“Nương, ta cảm giác ký ức ta mất đi cùng Lục gia có quan hệ. Ta cũng không rõ lắm ta như thế nào lại có loại cảm giác này. Nhưng là nương, ta đã suy nghĩ kỹ, nếu không phải bởi vì như thế, vì sao quan hệ của các ca ca cùng Lục gia lại biến thành căng thẳng như thế?” Đây là chỗ mà nàng cho tới nay vẫn không nghĩ ra nếu như nàng đã đoán đúng, nói vậy liền được thông suốt.

Thường mẫu ngừng tay, nhìn nàng thật lâu. Mỗi lần bộ dáng nhìn nữ nhi khác hẳn với người thường, trong lòng nổi lên đau đớn, luôn hi vọng nữ nhi có thể có hạnh phúc nhiều hơn so với bất cứ người nào.

“Nhạc nhi, nếu như người muốn biết rõ đoạn quá khứ đó, thì hãy dựa vào chính mình, nương sẽ không giúp người.” Đến tốt cùng hạnh phúc của nữ nhi mình ở nơi nào, nàng thân là mẫu thân cũng rất bàng hoàng. Nàng như nhớ lại đoạn quá khứ, đối với nàng có tốt không? Nàng thật sự không cách nào giúp nữ nhi quyết định.

“Nương...”

“Tốt lắm, người không phải còn phải đi đến chỗ vương gia khắc giấy sao? Đừng để cha người mất mặt, phải dụng một chút tâm tư, nhanh lên đi.”

Gần đây vừa nhắc tới muốn đi gặp Lục gia, trái tim của nàng đều không nghe lời nhảy loạn. Nàng lặng yên ngồi xổm một chỗ, giúp nương cầm chén đĩa lau khô, chờ chén đĩa đều rửa xong, nàng mới đứng dậy.

“Nương... Ta đi đây.”

“Ừ, giúp ta hỏi thăm Vương gia.”

“Được.” Nàng rời phòng bếp đi, tới cửa bỗng nhiên lại quay đầu lại, “Nương, ta hôm nay không cần uống canh a?”

“Ừ, không cần uống.”

“Hảo.” m thầm nhẹ nhàng thở ra, nàng mặc áo bông dày lên, mới đi ra khỏi cửa.

Lục gia bị bệnh hơn nửa tháng, thẳng đến gần nhất bệnh tình mới có khởi sắc, chuyện này nương cũng không biết, Lục gia không muốn làm cho nương lo lắng, cố ý muốn nàng gạt.

Vì cái gì nương không chịu nói cho nàng biết, nàng đã quên cái đoạn quá khứ kia?

Thường Nhạc khẽ giạt mình, đột nhiên nghĩ đến, nếu như cùng Lục gia có quan hệ, như vậy nàng có thể hỏi Lục gia nha...

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Chính là, Lục gia thích làm khó dễ người...

Lục gia, sẽ nói sao?

Gần đây tinh thần Lục gia dần dần khôi phục, hôm nay khí sắc đã khá lên nhiều nàng vừa thấy được hẳn trong lòng lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhận không được nở nụ cười.

Nhưng tâm tình vui vẻ duy trì không được nửa khắc, nàng mới trải giấy ra, cầm lấy cọ vẽ, nhìn thấy cây quạt kia lại nhớ tới trên mặt hân, nàng lập tức sụp mặt.

Thật sự thật đáng tiếc, nàng còn không thừa lúc Lục gia bệnh không có sức lực, tranh thủ thời gian họ mặt Lục gia.

Bất quá, nàng quả thực không làm chuyện giấu đồ bìm leo, hơn nữa nàng cũng không muốn họa vẽ mặt ốm yếu của Lục gia, cho nên muốn về nghỉ, cho dù một lần nữa cho nàng cơ hội, nàng cũng sẽ không làm như vậy.

Thời gian này, nàng cơ hồ đem tòi lều này trong nội viện hơn dặm ngoài đều họa qua một lần, không biết là đã họa bao nhiêu rồi, nên có bối cảnh, hiện tại chỉ còn họa Lục gia thôi.

Cửa lều viện đóng chặt, ngăn gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, trong phòng được sưởi ấm, nàng đặt áo bông sang một bên.

Lục gia ngồi ở gần cửa sổ, một bả mặt quạt che mặt, một tay cầm sách thấy nhập thần, lại đem nàng gạt ở một bên, không đếm xỉa sự hiện hữu của nàng.

“Lục gia, kia cây quạt...” Nàng cầm bút lại đặt xuống, một trang giấy không biết từ chỗ nào xuống tay.

“Gia, thuốc ngài đã được đưa đến.” Vọng Nguyệt lúc này mở cửa đi vào, hạ nhân đi theo phía sau, bưng khay, trên mặt có một bình dược, một cái chén không, hợp với khay đặt trên bàn trà.

“Ừ, đi xuống đi.”

“Gia, thuốc nhân lúc còn nóng nên uống.”

“Nhiều lời, lui xuống!”

“Vâng...” Vọng Nguyệt cầm lấy thuốc bình, thuốc cũng còn không có đổ, đã bị mắng đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, chỉ còn lại hai người bình thuốc được đặt trên bàn trà, La Khiêm thủy chung xem sách, chưa từng chạm vào.

Thường Nhạc đứng dậy, cẩn thận cầm lấy thuốc bình, rót một chén thuốc, đem đến trước mặt hắn, “Lục gia, trước uống thuốc a.”

“Tiểu Nhạc, khắc giấy của ngươi rốt cuộc đến khi nào mới có thể hoàn thành?” Hắn mắt chưa giờ lên, ngồi được vị thuốc có chút chau mày.

Thật nóng... thuốc vừa đổ ra nóng hổi, nàng cẩn thận bưng chén thuốc, rất sợ đổ.

La Khiêm nhìn nàng, “Trước để xuống.”

“Lục gia uống trước đi.” Nàng bưng lấy phồng tay, lại không chịu buông ôn nhu năn nỉ hắn.

Chẳng biết tại sao, gần đi khi nhìn thấy Lục gia thần sắc không có chút máu, lòng của nàng liền cảm thấy sốt sào, cho nên, nàng hiện tại tình nguyện cùng trước kia như một nhìn sắc mặt hắn ngang ngược hống hách cũng không muốn nhìn khuôn mặt hắn trắng nhợt nữa..

Vì thế, hắn phải hảo hảo uống thuốc đem thân thể dưỡng tốt mới được.

Một chén thuốc được nâng trên đôi tay thâm đen, thủy chung nâng ở trước mặt hắn, rơi vào trong tầm mắt của hắn, thấy vậy tim của hắn mơ hồ đau.

Nàng lại tiếp tục nâng nữa, chỉ có cái kia một lớp da chỉ sợ muốn bị phồng! La Khiêm để quyền sách xuống, đem chén thuốc kia qua, một bả cây quạt cách lộ sắc mặt không vui..

“Tiểu Nhạc, ngươi muốn bốn vương đem cây quạt hạ xuống sao sao?” Hắn trầm ngâm một hồi hỏi.

Thường Nhạc đang nhẹ nhàng ngón tay bị bỏng, nghe thấy lời của hắn, ánh mắt của nàng sáng ngời, khoe miệng có tươi cười, liên tục gạt đầu. Xem ra Lục gia hôm nay tâm tình tốt, có ý tốt ——

“Vậy ngươi đem chén này thuốc uống.”

Ngược lại hắn đem chén thuốc tới bên miệng nàng, vẻ mặt tươi cười của nàng chợt cứng lại.

“Lục gia, đây là thuốc của ngươi mà, ngươi phải uống mới đúng, thân thể mới có thể khỏi hẳn.” Hơn nữa nàng không bệnh không đau nhức, sao có thể uống thuốc của hắn.

“Ngươi uống hay không uống? Không uống bốn vương đem đổ.” Hắn chẳng muốn nghe nàng nói năng rườm rà, duỗi cánh tay dài cầm chén thuốc hướng trên mặt đất nghiêng, cho là thật muốn đem thuốc đổ xuống.

“Lục gia!” Nàng kịp thời ngăn tay hắn lại, muốn cướp chén kia thuốc, hắn lại giơ lên cao cao, không để cho nàng.”Lục gia, vì thân thể của người...”

“Tiểu Nhạc, người thật quan tâm thân thể bốn vương như vậy sao?” mặt dưới quạt truyền đến tiếng khe khẽ lạnh lùng, “Ta xem người là vui sướng khi thấy ta như vậy, hận không thể cho bốn vương uống thêm nhiều chén được kia, ném thêm một chút đau khổ a?”

Nàng làm da hơi mỏng mang theo màu thanh hắc, một đôi mắt tối như mực vô tội nhìn hắn, “Lục gia, Nhạc nhi là thật lòng vì Lục gia, thuốc đắng dã tật a.”

La Khiêm hồ nghi hí mắt nhìn nàng thật lâu, nghe nàng nói ôn nhu hai chữ “thật lòng”, tâm tình của hắn phập phồng như sóng triều mãnh liệt, đơn giản chỉ cần bỏ qua một bên cảm xúc phức tạp không muốn nghĩ nhiều.

“Người nếu thật có lòng, vậy giúp bốn vương đem chén thuốc lên uống.” Hắn liếc nhìn bình được trên bàn trà, “Dù sao tên Vọng Nguyệt kia biết rõ bốn vương sẽ đem thuốc đi đổ, sẽ không chỉ nấu một chén thuốc. Chỉ cần người uống, bốn vương liền uống, còn đem cây quạt hạ xuống cho người bức tranh, giao dịch này không tồi a?”

“Nhưng là Lục gia, đó là thuốc của người nha, ta lại không có sinh bệnh...” Lời nói đến một nửa, nàng đột nhiên đã quên chính mình muốn nói gì, đầu trống rỗng, nhìn một bả cây quạt từ trên mặt hắn chậm rãi trượt xuống, môi như bôi son, thấy hắn khóe miệng chậm rãi giãn ra, một nét cười mê người thoáng hiện lên, tuần nhan trắng nõn để sát vào nàng, nàng mắt không dám chớp mắt, nhìn say sưa đến quên người, chăm chú đến nín thở.

La Khiêm buông cây quạt, đem nàng kéo qua, ngồi ở bên cạnh hắn.

Nàng thấy hắn hé môi, nhẹ nhàng bật hơi, chậm rãi thổi cho thuốc nguội đi, nhưng nàng lại nhìn đến mê mẩn, nuốt nước miếng, một hồi mặt khô tai nóng.

Hắn đột nhiên dùng ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, đem chén kia thuốc tiến đến miệng nàng, nhẹ nhàng vận môi nàng ra, đem thuốc đổ vào trong miệng nàng...

Thẳng đến khi thuốc chảy vào cổ, lưỡi ném một hồi cay đắng, đắng đến độ khuôn mặt nàng nhăn lại, nước mắt như bão chảy ra, nàng mới mãnh liệt hoàn hồn, nhanh chóng đẩy tay hắn ra.

“Thật đắng...” Nàng mở miệng, lè lưỡi, khó mà tin được có loại thuốc đắng đến như vậy.

“Mới uống một ngụm liền kêu đắng, bốn vương chính là uống hơn nửa thúng.” Hắn khẩu khí lạnh nhạt, lại mắt thấy nàng sắc mặt thanh hắc thăm đậm nhăn một cục, thân thủ nhẹ nhàng xoa bả vai của nàng, đợi nàng trong chốc lát, mới thúc giục: “Uống nhanh đi, thuốc nhanh nguội.”

Thường Nhạc vẽ mặt đau khổ nhìn hắn. Nàng thật sự không nghĩ tới thuốc của hắn lại đắng đến như vậy, đắng đến da đầu nàng đều buốt, khó trách mỗi lần nhìn thấy Lục gia uống thuốc, vẽ mặt đều rất khó coi.

Nàng ngẫm lại không khỏi có chút đồng tình. Nhưng là thuốc đắng dã tật, vì để thân thể khỏe lên, Lục gia vẫn phải là. Đem thuốc uống lên...

Nàng mặt lộ vẻ khó khăn nhìn chén thuốc kia, biết rõ Lục gia cố tình làm khó dễ, nhưng nàng nếu không nghĩ lại nhìn thấy vẻ mặt xanh xao có bệnh của hắn, nàng cũng chỉ phải phối hợp tốt, ít nhất nàng tin tưởng Lục gia là người nhất ngôn cửu đỉnh.

Hắn đem chén thuốc đến gần sát bên miệng nàng, nàng hít một hơi thật sâu, mở miệng, La Khiêm chậm rãi đem thuốc trong chén đưa vào miệng nàng. Xem nàng một bên uống, mồ hôi lạnh ứa ra, nước mắt chảy ròng, hắn ánh mắt thâm thúy thẳng híp lại, hai hàng lông mày trong lúc đó lộ ra nếp nhăn sâu, tiếp theo yết hầu thoáng có một cổ vị đắng, nhưng hắn đơn giản chỉ cần cắn chặt răng ép nàng uống xong chén thuốc kia.

Nàng uống xong thuốc, lập tức cảm thấy buồn nôn, nàng vội vàng đứng dậy muốn đi ra ngoài nôn ra, nhưng La Khiêm lại một bả nắm ở lưng áo mảnh khảnh của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, dùng miệng ngăn chặn môi của nàng ——

“Không cho phép nhổ ra.” Hắn hí mắt gần sát mặt của nàng, đầu lưỡi vờ vào trong miệng nàng, cùng nàng ném chung vị đắng đến bức người chảy nước mắt.

Nàng hai tay dán bộ ngực của hấn, trợn tròn mắt nhìn hấn, cảm thấy kinh ngạc, không thể tin vào hành động của hấn... Chẳng lẽ Lục gia cũng giống như nàng bị mộng du? Hay là hấn mấy ngày nay uống thuốc, uống đến mất mùa tinh thần rối loạn ——

Hấn nhìn không thấy người hấn hôn là nàng sao? Là hấn vẫn luôn đùa cợt như kinh khủng giống như quỷ đêm, xấu đến không có một người nào muốn lấy nàng...

Trong miệng vị đắng từ từ biến mất không thấy, thay vào đó là một nụ hôn ôn nhu tinh tế của hấn.

Nàng nhìn hấn, hấn dán vào quá gần, long mi trên mặt hấn dài mà rậm, nàng vẻ mặt hoang mang khó hiểu, đầu óc trống rỗng, si ngốc ngừng mắt nhìn...

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Ngoài cửa sổ gió lạnh vô cùng, trong lầu viện cả phòng xuân ấm.

“Lục gia, uống thuốc.” Nàng đem thuốc rót đầy chén, đưa đến trước mặt La Khiêm, trong mắt hàm chứa oán khí, cùng hấn giữ một khoảng cách, cẩn thận từng ly từng tí.

Tiết mục này cứ như thế tiếp diễn vài ngày liên tục, hấn luôn cố ý làm khó dễ, muốn bồi nàng uống thuốc, còn chưa tính quên đi...

Nghĩ tới, hấn lại cho rằng đem nàng hôn đến mặt mũi tràn đầy ý xấu hổ, tông cửa xông ra, hấn sẽ không cần phải uống thuốc rồi, mắc cho nàng tức giận.

La Khiêm mày cau lại, dùng mặt quạt che mũi, nghe thấy được vị thuốc liền toàn thân không thoải mái.

“Lục gia, thuốc mau nguội.” Nàng hai tay bưng lấy chén thuốc tới gần hấn, trong miệng đều là vị đắng, liền ngay cả hơi thở trên người đều nồng vị đắng, uống đến nàng rất buồn nôn. Nhưng nàng cũng đã uống, hấn mới là người nên uống thuốc này, lại còn vùng vẫy.” Lục gia, nhanh uống đi.”

Nghe thanh âm ôn nhu của nàng, mang theo một chút ý ngọt, đó là ngay cả chính nàng cũng chưa biết được tâm trạng báo thù, chờ nhìn hấn “Báo ứng”. La Khiêm mặt trợn trắng liếc nhìn nàng, lạnh lùng hừ một tiếng, một phen bỏ cây quạt ra, tiếp nhận chén thuốc, một hơi uống cạn chén thuốc đắng.

Hấn uống thật nhanh, nàng nhăn mày lại nhìn thật sâu, mặt nhăn thành một cục. Trừ hấn ra, nàng là người duy nhất biết rõ chén này thuốc đắng đến bao nhiêu.

Nàng cầm chén để lại trên khay, rót một chén nước cho hấn.” Lục gia, uống nước.”

La Khiêm tiếp nhận cái chén, thoáng cái liền uống cạn chén nước kia, trên mặt không chút biểu tình.

Nàng trở lại bức tranh giấy phía trước, cầm lấy bút. Chỉ có lúc này, nàng mới dám lớn mật nhìn thẳng khuôn mặt tuấn dật mỹ lệ của hấn...

Vốn tưởng rằng có thể trông thấy mặt của hấn, nàng có thể tinh tường nắm vững được thần vận, giống như trước hạ bút gọn gang chuẩn xác, không quá hai giờ, có thể vẽ ra được người trong tranh mà nàng hài lòng nhất, sau đó bắt đầu tiến hành khắc giấy.

Chính là sự thật cũng không như vậy, càng nhìn mặt của hấn, ngũ quan của hấn, hình dáng nét vẽ liền mơ hồ, nàng liên tục vẽ, như thế nào bức tranh cũng không giống hấn, đừng nói bắt được thần vận rồi, ngay cả ngũ quan đều rời mất.

Chẳng biết tại sao, tay của nàng giống như bị người cầm lấy, lòng của nàng cũng cảm nhận được khống chế, mỗi một bức họa họa ra ra cũng giống như Lục gia lại vừa không giống Lục gia... Khuôn mặt trong bức tranh giấy, vẫn luôn so với bây giờ Lục gia thiếu vài tuổi, dưới ngòi bút nàng vẽ ra là một thiếu niên tuổi trẻ.

La Khiêm chưa bao giờ xem nàng họa tranh như thế nào, hấn căn bản cũng không quan tâm nàng đem hấn họa thành cái dạng gì, hấn luôn nghiêng mặt, mắt rũ xuống, cầm một quyển sách, xem chuyên tâm, mãi đến...

Nàng cúi đầu nhìn thiếu niên mình vừa vẽ ra, ánh mắt càng lúc càng mơ hồ, từ đáy lòng dâng lên một cổ cảm giác khó chịu, làm cho nàng liên tiếp muốn ói, tinh thần không cách nào tập trung. Nàng buông bút xuống, để lên bức tranh giấy, thần sắc uể oải.

Nàng đã sớm phát giác, từ sau khi cùng Lục gia uống thuốc, thân thể bắt đầu cảm thấy rất không thoải mái.

La Khiêm liếc nàng một cái, để quyển sách xuống, đi tới, ôm lấy nàng đem ngồi phịch ở trên thư án.

“Lục gia... Ta có thể hay không cần uống thuốc nữa?” Mí mắt của nàng nặng trĩu không mở ra được, toàn thân không có chút sức lực, ngửi được một cổ mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác mình đang tựa vào một cái lồng ngực ấm áp mà an toàn.

Tròng mắt hần dừng lại ở sắc mặt thống khổ của nàng, đem nàng ôm lên lầu, phóng tới trên giường.

Hần tự tay xoa đường vân giữa lông mày nàng, trầm thấp nhẹ nhàng dỗ nàng: “Uống thêm một thời gian, chịu đựng một chút, ngoan.”

“... Ừ...” Nàng nằm ở trên giường, một hồi bất an, hai tay sờ soạng trong chốc lát, thẳng đến bắt lấy một cái cảm giác an toàn, mới khe khẽ thở dài, có một loại cảm giác thỏa mãn.

La Khiêm nằm ở bên cạnh nàng, mặc cho đôi tay thâm hắc ôm chặt lấy hần, hần nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong lòng mình.

“Lục gia...”

“Ừ?” Hần nhẹ nhàng vén tóc nàng, nghe nàng trước nghe nàng ngủ say lắm lắm. Theo cái được này ban đầu khi dùng thì sẽ khiến cho ý thức con người tán loạn, một mỗi ngủ say, toàn thân đều đau nhức, sẽ đem người già yếu đến dạng không giống người, hần thật sâu nhận thức qua, bởi vậy mới tạm thời đối với nàng tốt một chút, xem như thương hại nàng.

Hần hiện tại uống theo cái được này, bệnh trạng một chút đã giảm bớt rất nhiều, những thứ khác một ít bài xích cũng không thoải mái, đại khái giống như thái y nói, thuốc này... Không thích hợp người bình thường dùng a.

“Lục gia... Ta có phải hay không... là đã quên đi chuyện rất quan trọng... Người... biết... kể...”

La Khiêm nheo lại mắt, nghe hô hấp nàng ngủ thật say, một hồi nghi hoặc. Nàng... Nói cái gì?

Đột nhiên hỏi hần như thế, là ý gì?

*** Phượng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Lạnh quá, liên tục vài ngày tuyết rơi, bên ngoài sớm được một mảnh tuyết trắng bao trùm, mà nàng...

Thường Nhạc nhìn cảnh sắc trắng xóa bên ngoài cửa sổ, thật sâu thở dài.

Nàng mỗi ngày sớm tối đều cùng Lục gia uống chén thuốc đắng đắng thẳng đến vị đắng xông lên não, uống xong thuốc liền mê man, bất tri bất giác lại ở lại vương phủ hơn nửa tháng.

Lục gia phái người của Quế thái phi đến nhà nàng viện lý do, làm cho cha nàng cùng nhị ca nàng cho rằng nàng là đến chỗ Quế thái phi là để nàng bồi lão nhân gia.

“Lục gia càng lúc càng quá mức.” Nàng muốn về nhà, nhưng Lục gia lại bắt buộc nàng lưu lại đến khi khắc giấy hoàn thành. Lục gia không cho nàng trở về, còn uy hiếp muốn đem quý khách của nàng cùng Liễu đại ca nói ra, làm cho hôn ước của nhị ca nàng cùng cô nương kia phá vỡ. Vì nhị ca, nàng đành phải nhẫn nhịn, nhưng đã ở đã lâu như vậy, nàng rất muốn về nhà.

“Cô nương, sớm.”

“Sớm, Vọng đại ca...” Nàng ở tại lầu viện Lục gia, trên lầu có một cái phòng nhỏ, cùng phòng ngủ Lục gia chỉ cách một cánh cửa.

Nghe nói cái này là cấp cho nha hoàn hầu hạ chủ tử ngủ, chỉ là Lục gia không vui như thế, gian phòng không; Lục gia muốn nàng ngủ chỗ này.

Không biết Vọng đại ca có hay không có nghe thấy trong lời nàng vừa mới nói phàn nàn về Lục gia?

Vọng Nguyệt vẻ mặt tươi cười, giúp nàng đưa một chén trà nóng đi lên, xem nàng đứng ở bên cửa sổ, sắc mặt có điểm quần bách, hẩn chần chờ một chút, nghĩ thầm chủ tử khả năng còn có thể ngủ thêm một lát, lúc này mới đem trà nóng đưa tới trên tay của nàng, thấp giọng cùng nàng nói chuyện.

“Cô nương, tiểu nhân có mấy lời... Phải đối với người nói, nhưng là thỉnh cô nương cần phải giữ kín miệng, không thể để cho gia biết.”

Thường Nhạc kinh ngạc nhìn hẩn. Nàng không biết Vọng đại ca muốn nói cái gì với nàng, vì sao phải gạt Lục gia, nhưng nhìn thần sắc hẩn chân thành mà nghiêm túc đột nhiên chuyển thành ngưng trọng, nàng cũng thận trọng gật đầu.

“Cô nương, còn nhớ rõ mấy tháng trước, giao cho gia cái đơn dược kia không?”

“Đơn thuốc?” Đột nhiên nhắc tới chuyện mấy tháng trước, nàng thật sự không nhớ rõ, thẳng đến khi hé ra gương mặt tuần tú lạnh lung nổi lên, nàng mới nhớ tới.” vị đại phu xa lạ kia đưa cho ta xem đơn dược ấy?”

Vọng Nguyệt gật đầu, “Gia đem đơn dược đưa cho Trần thái y xem, lại thỉnh riêng thái y nhập phủ vì cô nương xem bệnh, kết luận đơn dược kia đối với cô nương có thể có ích.

Nàng vẻ mặt hoang mang, “Lục gia đặc biệt thỉnh thái y nhập phủ... chẩn bệnh cho ta?”

Đây về sau là cái chuyện gì? Vì sao nàng một chút ấn tượng cũng...

Tiểu Nhạc, gặp qua Trần thái y.

Tiểu nữ tử Thường Nhạc, cấp thái y đại nhân chào hỏi.

Thái y say mê nghiên cứu y thuật, quả nhiên không chút nào chịu buông tha bất luận đối tượng nào đáng giá nghiên cứu! Tiểu Nhạc, dù sao người cũng không có cái sở trường gì, nếu có thể giúp đỡ thái y, cũng coi như là đối với y học có chút cống hiến, người liền thỏa mãn tâm hiếu kỳ của thái y đi

... khi đó?

“Cô nương, thái y nói cho Vương gia, thang thuốc kia khả năng chữa trị làn da cô nương, nếu thật có hiệu lực, diện mạo cô nương liền có thể cùng người bình thường không khác.”

Lòng của nàng đột nhiên nhảy dựng, thang thuốc này có hiệu quả trị bệnh?

“Nhưng là, thái y cũng nói, phương thuốc này có tính nguy hiểm, hẩn cũng không dám đảm bảo cô nương sau khi dùng, có thể bình yên vô sự.” Vọng Nguyệt ánh mắt phức tạp, đáy mắt cất giấu kích động, quay đầu lại hướng cửa ra vào nhìn thoáng qua, gia tăng nói: “Cô nương, tiểu nhân thật sự rất lo lắng! Thái y nói thang thuốc kia người bình thường không nên dùng, Vương gia lại cùng cô nương dùng một thời gian dài, hẩn thực sợ hội sẽ chết người! Gia thân thể cao quý, vạn nhất gặp chuyện không may, sợ sẽ không có người đảm đương nổi! Tiểu nhân bất đắc dĩ, đành phải hướng cô nương nói ra tình hình thực tế, thỉnh cô nương ngầm lại biện pháp, đừng có lại làm cho gia uống thuốc kia!”

Thường Nhạc vẻ mặt khó hiểu, mắt trở to há miệng nhìn hẩn.... Hẩn nói xong quá nhanh, quá mau, nói toạc ra, có thể là hẩn đã nói sai, hoặc là nàng nghe lầm, hiểu lầm ý tứ của hẩn?

“Cô nương ——”

“Đợi chút, Vọng đại ca, ta nghe không hiểu.” Nàng nhanh chóng cắt đứt lời của hẩn, hỏi hẩn một lần nữa nói: “Người nói Lục gia đặc biệt thỉnh thái y đại nhân vào phủ giúp ta xem bệnh, Lục gia khi đó miệng nói muốn ta giúp thái y đại nhân làm y học nghiên cứu?”

“Dạ, gia suy nghĩ kín đáo, từ trước đến nay làm việc chu toàn, phải làm như vậy tất cả đều là vì suy nghĩ cho cô nương. Đến lúc này có thể tránh cho cô nương tâm tình bất an, thứ hai gia cũng không cần cô nương đối với hẩn trong lòng có cảm tạ, tạo thành gánh nặng trong lòng, mới tận lực lập lý do, làm cho cô nương có thể an tâm tiếp nhận thái y xem bệnh.” Hẩn sẽ không đem cô nương bệnh tình toàn bộ nói ra, hẩn không mong gia khổ tâm, hôm nay có thể làm cho cô nương hiểu được.

Thường Nhạc nhìn qua hắn, thật lâu không nói nên lời, trong lòng chấn động từng đợt rồi lại từng đợt kéo tới, há miệng hồi lâu, mới có thanh âm, tiếp tục hỏi: “Người nói, đơn được kia có khả năng chữa trị làn da của ta, nhưng khi dùng sẽ có nguy hiểm, cho nên...”

Vọng Nguyệt nhanh chóng gạt đầu, kích động nói tiếp đi: “Cho nên, cô nương, Vương gia không chịu để cho người mạo hiểm, chính hắn cũng không chú ý nguy hiểm, tự mình giúp người thử nghiệm thuốc! Kỳ thật gia thân thể khỏe mạnh không bệnh lại không đau nhức, cái này hơn một tháng qua sắc mặt trắng bệch, hôn mê nôn mửa, người đã thấy những phản ứng này, đều là được tính mặt trái phát huy tác dụng, gia vì giúp người thử thuốc sinh ra kết quả!”

Thường Nhạc yên lặng, chấn động toàn thân, hoàn toàn không phát hiện ra chén trà nóng từ trong tay nàng rơi xuống, nàng đứng không nhúc nhích, trong đầu suy nghĩ lung tung, tâm tình như nước thủy triều mãnh liệt khó có thể bình phục...

Vọng Nguyệt kịp thời cầm hai cánh tay nàng, từ trong tay nàng lấy đi chén trà kia, nội tâm rất cục cựa nhẹ nhàng thở ra. Hắn rất cục cựa làm cho cô nương hiểu rõ dụng tâm của gia.

Vì cái gì... Nàng không biết, hoàn toàn không biết Lục gia vì sao phải làm như vậy? Vì nàng...

Vì nàng mà thử thuốc... Cái này thật sự không có khả năng...

Nàng không thể tin, ánh mắt lại một hồi đau đớn, nhanh chóng ửng hồng, vẩy mắt chảy ra một cỗ nước mắt vui mừng

“... Điều đó không có khả năng... Lục gia... Vẫn luôn... Chán ghét ta... Trêu cợt ta...” Nhất định là có chỗ nào không đúng, nhất định là làm sao nghĩ sai rồi.

Nàng cúi đầu nhìn hai tay thâm hắc của mình, nhìn xem nàng màu da dị thường, diện mạo quái dị, nàng càng cho rằng nhất định là Vọng Nguyệt nghĩ sai rồi...

“Cô nương, gia là vui buồn rõ ràng, gia nếu như chán ghét người, làm sao có thể để người ở lại trong phủ, ở trong lầu viện này? Chính là bởi vì sau khi người uống thuốc, mê man, ngủ không yên giấc, gia lo lắng người, vì thế tự mình chăm sóc người, mới đem người giữ lại.”

Cái gì...

“Cô nương, người tâm hồn lương thiện, miệng không có ý xấu, khuôn mặt tươi cười gặp người rất đẹp, gia là rất hiểu người. Vọng Nguyệt dám chỉ lên trời thề, gia đối cô nương có tình cảm sâu đậm! Cô nương, tiểu nhân hôm nay nói những câu từ đáy lòng, nếu có nói dối, nguyện thiên lôi đánh xuống!” Hắn thận trọng thề.

Có tình cảm sâu đậm vô cùng—— bốn chữ đột nhiên đánh vào trong lòng nàng, phát ra thật lớn vừa vang lên, đánh vào chỗ sâu trong đáy lòng nàng!

Vọng Nguyệt đang nói cái gì? Lục gia cứng rắn lưu nàng, là vì chú ý nàng? Lục gia đối với nàng... cảm tình... Thường Nhạc trở mắt nhìn tay thâm hắc của mình, nhớ tới đôi tay thon dài như ngọc không tỳ vết của Lục gia, hiện lên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, vẫn như cũ khó có thể thuyết phục ——

“Cô nương, người suy nghĩ một chút tâm tình của mình được không? Những ngày này, người đối bệnh tình của gia có chút khấn trương, cùng hắn uống thuốc, người đối với hắn không phải là không có cảm giác a?” Nguyên nhân chính là hắn phát hiện, hắn mới nhanh chóng một phen nói nàng, hắn không thể lại yên lặng chờ đợi.

Vô luận như thế nào, hắn đều phải đem lời nói ra, làm cho cô nương nhìn thẳng vào tâm tình của mình, cũng lý giải tâm lòng chân thật của chủ tử mới được!

Cho dù cô nương rốt cuộc có nhớ không nổi một chút quá khứ, hắn cũng muốn làm cho cô nương một lần nữa yêu gia, trở lại gia bên người.

Cho dù hắn lo chuyện bao đồng, lại bị Lục gia trách phạt, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

“Cô nương, xin nghe tiểu nhân một lời, Lục gia không phải dùng chỉ dùng con mắt mới có thể nhìn thấu người, mời người dùng tâm xem, dùng tâm cảm giác, một ngày nào đó người có thể nhìn ra Lục gia... Hẳn đối với người thật sự có tình cảm.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Vọng Nguyệt hai mắt hiện lệ quang, nói được tâm tình kích động, rốt cuộc... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nàng... Nàng đối Lục gia...

Lục gia... Lục gia đối với nàng...

Bọn họ... thực sự có tình cảm?

8. Chương 8

“... Làm sao vậy?” La Khiêm hồ nghi nheo mắt lại.

Nàng cúi đầu bưng lấy chén thuốc kia, thật lâu chưa đem đến trước mặt hắn. Rốt cuộc là làm sao vậy?

“Tiểu Nhạc!”

“A?”

Phanh!

Hắn hô to một tiếng, nàng như ở trong mộng mới tỉnh, hai tay chấn động, không cẩn thận, chén thuốc trên tay rơi xuống!

La Khiêm nhíu mày, mắt thấy thuốc đổ đầy trên đất, “Tiểu Nhạc, người gần đây thường hay tâm hay để ở đâu, tâm sự có vẻ nặng nề... Người mong muốn về nhà như vậy sao?”

“Không, không phải...” Từ sau khi Vọng Nguyệt nói những lời kia, nàng ở trước mặt lục gia sẽ rất khó dễ chịu, hơn nữa nhìn Lục gia nhất cử nhất động, một mắng một cười, thì tim đều đập nhanh hơn, hô hấp không xong.

Thường Nhạc ngồi xổm người xuống, đưa tay nhặt mảnh vỡ chén bể ——

“Không cho phép nhặt!” Lại đây hắn một tiếng giận dữ mắng mãnh liệt làm cho trong lòng nàng chấn động, nàng đưa mắt lên nhìn hắn.

La Khiêm hừ lạnh một tiếng, giọng điệu lạnh nhạt, trào phúng nói với nàng: “Tiểu Nhạc, bốn vương khá biết rõ thủ đoạn của người, người cho rằng cố ý làm tay bị thương, thì khắc giấy của người có thể tạm dừng, bốn vương sẽ thả người về nhà sao? Nghĩ hay quá nhỉ!”

Nàng nhìn qua một bả cây quạt lại nhớ tới trên mặt hắn, che đi biểu lộ châm chọc khiêu khích của hắn... Cô nương, xin nghe một lời của tiểu nhân, Lục gia không phải dùng con mắt có thể nhìn thấu người, mời người dụng tâm xem, dụng tâm cảm giác, một ngày nào đó người có thể nhìn ra Lục gia...

Nàng nhìn qua hắn, khuôn mặt nóng lên, thu tay về, đứng lên.

Nàng đến tận cùng trước đây đã nhìn thấy hắn ở chỗ nào? Vì cái gì đạo lý đơn giản như vậy nàng lại nhìn không ra?

Nàng nhìn qua Vọng Nguyệt ở phía sau, nàng dần dần phát hiện Lục gia luôn dùng loại phương thức này che dấu trái tim của mình, hẳn kỳ thật là muốn tốt cho nàng, lại cố ý đem lời nói khó nghe, mà nàng luôn đối Lục gia châm chọc khiêu khích nghe được đặc biệt rõ ràng, lần nữa xem nhẹ hắn làm như vậy, sau lưng có dụng ý cùng dụng tâm.

Mà Vọng Nguyệt... Nàng không biết vì cái gì, trong nội tâm cảm giác người này thực vì tốt cho nàng, giống như là nàng nên tin tưởng hắn, tín nhiệm hắn...

Nhưng nàng thật sự nên tin tưởng lời Vọng Nguyệt nói sao?

Hắn nói Lục gia đối với nàng có tình cảm vô cùng sâu sắc... Đây là thật sao?

Nàng đến nay vẫn không dám tin, nhưng là không thể không nghĩ đây nếu là sự thật, như vậy mục đích Lục gia muốn nàng nhập phủ khắc giấy, thật ra là vì bệnh của nàng...

Nàng cúi đầu nhìn qua nước thuốc đầy trên đất, chén này thuốc ——

Trời sinh làn da cùng máu của người có chứa chỗ thiếu hụt, có thể sống đến nay, đã là kỳ tích, nếu không sớm cho kịp trị liệu, người chỉ sợ không thể sống tiếp tục thêm vài năm.

Bệnh cô nương nên sớm trị liệu.

Mấy ngày nay, nàng lần nữa nhớ tới từng lời nói của vị đại phu kia.

Tuy rằng Vọng Nguyệt nói rằng chén thuốc này là dùng để trị liệu làn da dị thường của nàng, nhưng nếu không phải dị thường này đã muốn uy hiếp tánh mạng của nàng, Lục gia không phải tốn ít công sức, cùng lúc giấu diếm nàng, vừa vì nàng thử thuốc, còn cùng nàng uống chung thuốc.

Chén này thuốc, đáng đến làm cho da đầu run lên, hẳn không bệnh không đau nhức, như thế nào uống tiếp? Nàng cái gì cũng không biết, tự cho là đúng cùng hắn uống, nàng nhận không được tính khí ngang ngược vô lý của hắn, than phiền hắn tùy hứng ngang ngược; mà hắn tại sao có thể một câu đều không có, yên lặng vì nàng làm hết thấy, làm như vậy không oán không khinh, cảnh tượng như thế...

Nàng hốc mắt nóng quá, không tìm được nước mắt như mưa xuống, thoáng cái đầy trên mặt mũi

“Người... Chỉ nói người có hai câu, người khóc cái gì?”

Nghe thanh âm giống như bức bối giận dữ mắng mỏ, tâm tình che giấu hẳn không biết làm sao. Sớm đã quen với lời nói lạnh nhạt của hắn, nàng vẫn đều không sao cả, lại càng không cố vì thế ở trước mặt hắn mà rơi lệ, hôm nay nàng mới biết được nguyên lai nàng khóc... lại làm hắn khẩn trương.

Hơn nữa nước mắt rơi càng thêm nhanh, trong lòng tràn đầy đau lòng cho Lục gia, thương tiếc hắn...

La Khiêm thay đổi sắc mặt, đứng lên, tiến về phía trước một bước, lại cứng tại chỗ, lập tức lạnh lùng xoay người, mặt hướng ngoài cửa sổ tuyết bay.

Hắn ngừng hồi lâu, mới rốt cục mở miệng, thanh âm lấy lại bình tĩnh, “Chờ tuyết ngừng rồi, sai Vọng Nguyệt đưa người trở về một chuyến... Bồn vương lo nhũ mẫu tâm nhớ thương con gái, cho người trở về cho nàng nhìn xem. Trước khi người chưa khắc giấy xong, phải tiếp tục ở tại nơi này, nếu không đừng trách bồn vương làm hỏng việc vui của Thường Hoan.”

Nàng hai mắt đầm lệ mơ hồ, nhìn qua một thân bong lưng đỏ thẫm, nghe lời hắn nói hẳn giống như vô tình nhưng lại hữu tình, yết hầu dâng lên một hồi chua xót nóng hổi, nàng cắn chặt môi dưới.

Nàng vẫn là không nhớ nổi chuyện trước đây, nhưng là thường nàng ở trong mộng, bên tai của nàng xuất hiện thanh âm của thiếu niên trưởng thành... Lục gia a?

Tình huống của cô nương, sớm nên chết non. Nghĩ đến cô nương khi còn bé dùng đủ thuốc bổ dưỡng, năm này tháng nọ bảo vệ tâm mạch, mới có thể kéo dài tuổi thọ: mới có hôm nay.

Lục gia miệng nói chớ tin lời nói củ giang hồ thuật sĩ..., lại đem đơn đưa cho thái y xem, kính xin thái y vì nàng xem bệnh, chớ không phải là vị đại phu kia nói trúng một phần sự thật...

Trong nhà của nàng không đủ chi phí, nhưng đây đối với Quế thái phi cũng Lục gia mà nói là không đáng kể, nghĩ đến cái mạng này của nàng nên Quế thái phi cùng Lục gia giúp đỡ, mới có thể kéo dài.

Năm đó nàng trong cung tĩnh lại, tương mắt thấy chính là mặt Lục gia ——

Tiểu Nhạc! Tiểu Nhạc... Người...

Người là ai?... Đây là nơi nào?

Nàng nhìn qua gương mặt lạ lẫm, tỉnh tại ở một nơi xa lạ, sợ hãi không hiểu, đến nỗi không chú ý biểu tình trên mặt hắn lúc ấy, hiện tại cũng hoàn toàn nhớ không ra.

Bất quá nghĩ kỹ lại, xác thực rất không đúng, nếu là nàng đi thăm Quế thái phi mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì lúc ấy ở bên người nàng nên là Quế thái phi hay là nương của nàng, vô luận như thế nào đều khó có khả năng chỉ có Lục gia tại bên người nàng.

Nàng lúc ấy đến tột cùng vì cái gì mà vào cung, vì sao là Lục gia lại ở bên người nàng?

Vì cái gì nàng sẽ đem đoạn quá khứ quên đi? Vì cái gì nàng nghĩ đến nát óc, thậm chí nghĩ không ra... Nàng cùng Lục gia, giữa bọn họ đến tột cùng trước đây có quan hệ như thế nào?

Vì cái gì Vọng Nguyệt muốn nói cho nàng, Lục gia đối với nàng có cảm tình, rồi lại không chịu nói cho nàng biết, hần hần là cũng biết chuyện trước đây...

Nàng một mực không có lên tiếng, La Khiêm chờ đợi hồi lâu, hồ nghi quay người lại, đã thấy nàng vẫn đang cúi đầu nước mắt lã chã.

“Người... Người rốt cuộc đang khóc cái gì?... Người rốt cuộc là làm sao vậy?” Hần nổi giận, lòng rối loạn.

Thường Nhạc khẽ giật mình, theo suy nghĩ hỗn độn ngẩng đầu lên, nhìn qua ánh mắt lo lắng của hần, vẻ mặt ưu tư, nàng đang muốn mở miệng —

“Tiểu Nhạc!” Hần đột nhiên quát to một tiếng, vài bước vọt tới trước mặt nàng, nâng mặt của nàng lên, dùng tay áo hỏa hồng ngăn chặn môi của nàng!

Nàng kinh ngạc hốt hoảng nhìn qua hần, chậm rãi mới cảm giác được môi một cổ nóng ướt, một hồi đau đớn... Nguyên lai nàng không cẩn thận đem môi mình cắn đến chảy máu.

Nàng kinh ngạc nhìn qua hần thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tuấn mỹ dần trắng bệch, trong mắt chợt lóe kinh hoàng cùng đau lòng rồi biến mất... Nàng thấy hần lập tức chỉnh đốn lại tâm tình, giận dữ trừng mắt nhìn nàng...

“Người còn ngại chính mình không đủ xấu sao? Gương mặt này da đã đủ khó coi rồi!” Miệng chua ngoa, hần lại lôi kéo nàng ngồi vào ghế tựa bên cửa sổ, cẩn thận kiểm tra vết thương trên môi nàng.

Hần ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà vuốt ve môi của nàng, nàng chợt nhớ tới, tay của hần thường xuyên vuốt nàng. Tay của hần đặc biệt luôn trơn mềm, hần chưa bao giờ giữ móng tay, làn da yếu ớt ở trong lòng bàn tay hần, năm ngón tay của hần chưa từng lưu lại một đạo vết thương... Nàng dụng tâm xem, dụng tâm cảm giác, mới nhận thức Lục gia đối với nàng cẩn thận cùng ôn nhu, tỷ mỉ như thế, như thế làm nàng đau lòng.

La Khiêm đột nhiên toàn thân cứng đờ,捏 lại mắt, nghi ngờ ngưng mắt nhìn nàng —

Thường Nhạc khẽ giật mình, lúc này mới giật mình nàng bắt tri bắt giác hai tay nâng mặt Lục gia!

Nàng vẻ mặt nóng lên, vội buông tay ra, giấu ở trong tay áo, một câu đều nói không được, nàng không biết giải thích thế nào về hành động vừa rồi của mình.

“Tiểu Nhạc... Người gần đây làm sao vậy?” Hần không có hỏi tới, chỉ là đã cảm giác được nàng đang thay đổi, mà hần hoàn toàn đoán không ra tâm tư của nàng.

Làm sao bây giờ, nàng nên nói cái gì? Thường Nhạc chính không biết nên mở miệng như thế nào, nàng cảm giác từ khi uống xong chén thuốc kia trong bụng mình quấy lên, toàn thân dần dần cảm thấy vô lực.

Chỉ là khi uống xong thuốc, ý thức luôn mơ hồ, nằm xuống lên giường, bất tỉnh nhân sự, nàng hôm nay chỉ là cảm giác tứ chi hư nhược không có chút sức lực, đầu coi như thanh tỉnh...

Nàng không cách nào ngồi vững vàng, thân thể vừa trượt, lập tức có một đôi tay một mực đem nàng ôm lấy, làm cho nàng tránh ngã xuống ghế.

“Lục gia...” Nàng còn không kịp cảm ơn, đột nhiên hai chân cách mặt đất.

La Khiêm đem nàng bế lên, ôm nàng lên lầu.

Nàng hoang mang nhìn qua hần, mặc dù ý thức rõ ràng, nhưng thanh âm như là bị khóa lại, cùng dạng giống như thân thể này không là của nàng.

Nàng cho rằng Lục gia là muốn đem nàng ôm trở về trong phòng của nàng, làm cho nàng nằm xuống nghỉ ngơi. Thẳng đến khi nàng bị đặt lên giường, nàng mới phát hiện nàng nằm ở trên giường Lục gia...

Nàng nhìn qua khuôn mặt tuấn mỹ đang kề sát nàng, nhìn hấn nằm lên giường, cùng nàng ngủ ở một chỗ, hai tay ôn nhu ôm nàng. Nàng trợn mắt nhìn hấn, nội tâm kinh hãi từng đợt, rốt cuộc không cách nào bình tĩnh, nhưng da mặt của nàng như là bị thuốc đả làm cho tê, không cách nào biểu lộ.

“Tiểu Nhạc, uống thêm một thời gian nữa... uống thêm một thời gian để nhìn xem một chút, ngoan, cố chịu đựng.” Một đôi tay ôn nhu vuốt ve nàng.

Nét mặt của hấn nhu hòa, thần sắc ôn nhu, nàng chưa bao giờ thấy qua...

Nguyên lai thật chân thật... Vong Nguyệt nói được một phần không sai, Lục gia đem nàng lưu lại, là vì chăm sóc nàng.

“Lục...”

“Ừ?”

Nàng chậm rãi hai mắt nhắm nghiền, chui vào trong lòng ngực của hấn, yết hầu nóng hổi nói không nên lời một câu... cái gì cũng không cần phải nói.

Bây giờ Lục gia, mới thật sự là Lục gia... Chỉ là chấn động quá sâu, thật sự quá lớn...

Nàng bây giờ nên làm cái gì mới tốt đây?

Cô nương, người suy nghĩ một chút tâm tình của mình được không? Những ngày này, người đối với bệnh của gia lo lắng cùng khẩn trương, cùng hấn uống thuốc, người đối với hấn không phải là không có cảm giác a?

Nàng đối với Lục gia... Nàng thật sự không biết...

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Nàng thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt, trước đây Lục gia cũng chỉ là Lục gia, cho dù nàng đối với hấn có ý nghĩ gì, cũng đều bị ngăn tại thân phận cao cao tại thượng “Lục vương gia”, huống chi nàng đối Lục gia cho là thật không dám có mơ tưởng.

... Có lẽ đúng như Vong Nguyệt nói, nàng đối Lục gia kỳ thật cũng có cảm tình, chỉ là chính nàng chưa từng suy nghĩ qua.

Nhưng là Lục gia? Lục gia đối với nàng có tình, tại sao phải giấu diếm? Hấn tận lực tại trước mặt nàng biểu tình lạnh nhạt, cố ý chế giễu nàng, làm khó dễ nàng, vì cái gì?

Có phải là cũng cùng với đoạn quá khứ trước đây có quan hệ?

Rất sớm nàng liền phát giác không hiểu nàng đối với mùi trên người Lục gia quen thuộc, hôm nay ngủ ở trong ngực của hấn, nàng càng có cảm giác nói không nên lời, chẳng lẽ nàng cùng Lục gia trước đây cũng thân thiết như thế?

Lòng của nàng vì thế kinh hoàng không thôi, nhưng lập tức bác bỏ hoàn toàn suy nghĩ miên man. Lục gia là hoàng tử cao quý, ở trong Địa La hoàng cung thâm sâu, nàng nhiều lắm thì đi theo nương đi thăm Quế thái phi, mới có thể nhìn thấy Lục gia a?

Phanh...

Lại đánh vỡ một cái chén.

Trừ lần đó ra, nàng thật không nghĩ tới biện pháp không cho Lục gia uống thuốc.

Thường Nhạc vẽ mặt chột dạ, đứng ở đằng kia, không dám ngẩng đầu.

“Lần này lại là cái chuyện gì?” La Khiêm mắt không ngẩng lên, lông mày không có nhăn, ngồi ở đằng kia lật ra Nhất Hiệt Thư, nghe nàng nói rõ lý do.

Từ sau lần kia nàng khóc, Lục gia nói với nàng lời nói liền ôn hòa rất nhiều, tuy nhiên thỉnh thoảng lời nói vẫn lạnh nhạt, vẫn như cũ dùng trào phúng che dấu đối với nàng quan tâm, nhưng vẻ mặt luôn biến đổi phía sau nàng, hẳn liền hợp thời ngừng lại.

“... Ta thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa trượt chân rồi, chén... Liền ngã xuống.”

“Đi gọi người tiến đến nhặt.”

“Ừ...” Lén thở phào một hơi, nàng nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

La Khiêm ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên bong lưng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, thẳng đến cánh cửa kia đóng, hẳn mới lộ ra ánh mắt hồ nghi.

... Tên Vọng Nguyệt kia sau lưng hẳn nói với nàng cái gì?

Không lâu, hạ nhân tiến đến, đem mảnh vỡ chén bể cùng thuốc thu dọn sạch sẽ, trên bàn trà khay cùng bình thuốc cũng bưng đi ra ngoài.

Trong lầu viện, còn lại hai người.

Nàng đã muốn hoàn thành bức vẽ, hướng hẳn mượn một gian phòng tiến hành khắc giấy.

“Lục gia, trả lời ta về vụ thư phòng đi.”

“Tiểu Nhạc.”

“Ừ?” Nàng quay người lại.

“Người lại đây.”

Thường Nhạc khẽ giật mình, nghe được tiếng tim mình đập bước chân tiến tới trước mặt hẳn.

“Gần nữa.” Hẳn để quyển sách xuống, ánh mắt nhìn thẳng nàng.

Nàng cúi đầu, vừa yên lặng đến gần hai bước.

La Khiêm một bả kéo nàng, đem nàng kéo đến trước người, kéo tay của nàng, cẩn thận nhìn một lần, lại nâng mặt của nàng lên.

Nàng bắt đầu nhìn về phía khuôn mặt tuấn mỹ của hẳn, ánh mắt thâm thúy, trông thấy hẳn chuyên chú xem kỹ làn da của nàng, hẳn ngón tay thon dài mang theo có chút nhiệt độ tại trên mặt của nàng vuốt ve qua lại.

“Lục gia?” Làm sao vậy, mặt của nàng không có rửa sạch sẽ sao?

Đã duy trì liên tục uống thuốc đã hơn hai tháng, màu da nàng không giống với trước đây đen và sẫm nữa, cẩn thận quan sát, có thể nhìn đến đã lộ ra da thịt hồng hào, làn da sờ cũng cảm giác có thoáng dài ra một điểm thịt. Như thế xem ra, tiểu Nhạc gặp phải vị đại phu thần bí kia cao nhân bất lộ tướng. Nàng thật sự là gặp được quý nhân.

La Khiêm ngắm nhìn nàng một cái, buông nàng ra. Nàng tựa hồ còn không có phát hiện mình thay đổi.

“Khắc giấy của ngươi tới trình độ nào rồi?” Nàng gần đây uống thuốc đã không hề xuất hiện triệu chứng không khỏe, hẳn là đã quen với dược tính của thuốc.

“Đại khái còn lại thời gian một tháng có thể hoàn thành.”

“Ừ, ngươi ở nơi này ở hơn hai tháng, Thường Hoan đều không sinh nghi sao?”

“Nhị ca là có hỏi, ta nói cho hẳn biết... Thái phi thân thể không khỏe, hi vọng ta ở cùng nàng nhiều.”

“Tiểu Nhạc, ngươi lại vì hôn sự Thường Hoan, nguyên rửa mẫu thân của ta a.” Hẳn lạnh lùng hừ lạnh một tiếng.

“Thực xin lỗi.” Nàng nhất thời trong lòng bất an, vẻ mặt áy náy quần bách, sắc mặt trắng bệch.

La Khiêm nhú mảy, thay đổi ngữ khí đạo: “Quên đi, bốn vương... Đã chơi chán rồi, người đi thu thập xong, có thể trở về.”

Thường Nhạc sững sờ, kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn hấn.

“Thời gian khắc giấy? Chuyện ta cùng Liễu đại ca...”

“Người yên tâm đi, hiện tại bốn vương ngược lại muốn nhìn một chút người cùng Nam Thành đùa bốn mà thành hôn bị Thường Hoan biết được chân tướng, sẽ có phản ứng gì? Về phần khắc giấy, bốn vương đối với người cho tới bây giờ sẽ chưa từng có mong chờ, Vì vậy quên đi.”

Nàng nhìn qua hấn, nghe được hấn chịu thả nàng về nhà, nàng hấn là vô cùng, vì sao nội tâm ngược lại như bị đá rơi trúng, khó có thể hình dung cái loại cảm giác vừa đau lại vừa nặng nề.

Trên mặt hấn không có bất kỳ biểu lộ, lại thấy hấn liên tục nhú mảy, “Người có cái gì bất mãn thì nói thẳng, không cần trừng mắt nhìn bốn vương.”

Thường Nhạc khẽ giật mình, rất nhanh mở to mắt, liền vội vàng lắc đầu, “Lục gia, ta trở về đây... Cảm ơn Lục gia.”

Nàng xoay người, rất nhanh chạy lên lầu.

“Tiểu Nhạc, thái y nói qua thang thuốc này dùng để phục hồi và dưỡng thân, người cũng đã uống quen, bốn vương sẽ bảo Vọng Nguyệt mang thuốc đưa qua, người mỗi ngày ráng chịu khó uống đi.”

Nếu như nàng nói không uống? Lục gia sẽ như thế nào? Nội tâm đột nhiên có ý nghĩ muốn chống lại, đem nàng chính mình lại càng hoảng sợ. Biết rõ Lục gia là vì tốt cho nàng, nhưng nàng lại không hiểu đối Lục gia có một cổ oán khí khó tiêu...

Nàng gạt đầu, cái gì cũng không nói, đi lên lầu thu dọn.

La Khiêm nhìn thân ảnh nàng vội vội vàng vàng rồi đi, khuôn mặt tuần mỷ rơi xuống lạnh như băng cùng bóng mờ, ngực một hồi không hiểu bức bối, không nghĩ lại đối lúc này trông thấy bóng lưng nàng đi ra lầu viện, hấn đứng dậy một bước đi ra cửa.

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Mấy ngày gần đây thời tiết ẩm áp rất nhiều, tuyết không hề rơi, ánh mặt trời mê người, chính là lúc thích hợp đi ra ngoài một chút.

Gia hôm nay không ngồi kiệu, không ngồi xe ngựa, vài tên thiếp thân thị vệ đi theo sau lưng, hấn theo hầu một bên, đi vào ngoại ô, liên tiếp nhìn chủ tử, muốn tìm cơ hội nói chuyện.

Từ khi cô nương ở lại trong phủ, chủ tử trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không cơ hồ đều ở cạnh bên cô nương không ra khỏi cửa, hôm nay... Là làm sao vậy?

“Vọng Nguyệt.”

“?” Đúng lúc chủ tử kêu to, hấn vẻ mặt lộ vui mừng, nhanh chóng bước tới.

La Khiêm quay đầu, nhìn hấn trong chốc lát, phát tay làm cho thiếp thân thị vệ đều thối lui.

“Vọng Nguyệt, bốn vương nghĩ xem đầu lưỡi của người dài bao nhiêu, người nói là không phải cắt bỏ lượng chuẩn xác?” Hé ra tuần nhan mê người, cây quạt vỗ vào trên tay, khẩu khí thoải mái ưu nhân.

“Gia...” Vọng Nguyệt lập tức sắc mặt trắng bệch, đầu gối phát run, khom người thiếu chút nữa liền quỵ xuống.

“Người đối với tiểu Nhạc nói huyền thuyên đi, người đã nói chuyện tình yêu như thế nào, hiện tại đem từng câu từng chữ nói lại cho bốn vương nghe, nếu thiếu một chữ, đừng trách bốn vương vô tình.”

Một chữ không sai, cái này —— muốn, hấn sợ gia không phải cắt đầu lưỡi hấn, là muốn cắt rơi đầu hấn rồi!

“Vọng Nguyệt, người muốn ném thủ tự vị sống không bằng chết, hay là cầu bốn vương cho người một đao thoải mái?” La Khiêm nheo mắt lại nhìn thẳng sắc mặt chần chờ của hấn.

Vọng Nguyệt lập tức quỳ xuống, “Tiểu nhân đối với gia trung thành và tận tâm, không dám có giấu diếm! Tiểu nhân sợ gia cứ tiếp tục uống thuốc, đối với thân thể có hại, cho nên đối với cô nương nói ra... việc gia đối với cô nương thử thuốc, hi vọng cô nương tìm cách làm cho gia không uống thuốc!”

Quả thật là như thế!”Người thật cam đảm!”

Vọng Nguyệt ngẩng đầu, đối mặt với thịnh nộ của chủ tử, hần mặt trắng, cũng không dám không thẳng thắn, hàm răng run lên nói: “Tiểu nhân... Còn đối với cô nương nói... Gia là người vui giận rõ ràng, nguyên nhân chính là gia yêu thích cô nương, mới đem cô nương ở lại trong phủ, ở trong lầu viện tự mình chăm sóc... Cô nương tâm hồn lương thiện, miệng không nói lời độc, khuôn mặt tươi cười ngênh người, cô nương tốt, gia hiểu người nhất. Vọng Nguyệt... Vọng Nguyệt chỉ lên trời thề, gia đối cô nương có tình cảm vô cùng —”

“Nô tài hồ ngôn loạn ngữ!”

Hần chưa nói hết lời, đã bị một cước đạp lăn ra vài vòng! Thị vệ ở xa xa từng cái thấy đều tâm kinh sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Vọng Nguyệt nằm sấp, khoe miệng đỏ máu, vẫn đang tiếp tục nói: “Gia, chính do gia vì cô nương thử thuốc, cô nương cũng bởi vì lo lắng sợ gia xảy ra chuyện, cùng gia uống thuốc, này là đúng gia có tình. Gia... Xin nghe Vọng Nguyệt một lời, không bằng vứt lại chuyện cũ trước kia, cùng cô nương một lần nữa bắt đầu đi.”

Gió lạnh kéo tới, nghe không được thanh âm gia, hần chậm rãi ngẩng đầu, ngẩng cao cổ, nhìn lên gương mặt tuần mỹ của chủ tử.

Xa xa một chuỗi tiếng bước chân vội vàng chạy tới, Vọng Nguyệt theo ánh mắt gia quay đầu lại ——

“Vương gia! Vương gia...”

Quản gia Trần phó tổng trong phủ nhìn hần chạy đến thở hồng hộc trong ngày mùa đông còn mồ hôi đầy người, tựa hồ đã tìm chủ tử hồi lâu, chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện? Hần nhanh chóng đứng lên.

“Trần Trung, đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương gia! Thường cô nương... Thường cô nương rơi xuống sông rồi!”

La Khiêm sắc mặt trắng bệch, năm đó một màn kia trở lại trước mắt, như một cây đao hung hăng đâm trúng trái tim, hần rút cuộc nghe không được bất kỳ thanh âm gì, toàn thân đã tê rần, rồi co quắp, không thể động đậy...

“Cô nương... Cô nương hiện tại thế nào? Phó tổng quản!” Vọng Nguyệt bắt lấy tay quản gia Trần phó tổng, lớn tiếng nói.

“Đã, đã cứu lên, thỉnh đại phu.”

La Khiêm nhìn qua bọn họ, một lần nữa nghe được thanh âm trái tim nhảy lên...

“Gia, chúng ta ——”

Vọng Nguyệt mở miệng, trông thấy hồng bào bay lên, chủ tử đã vội chạy trở về.

9. Chương 9

Khiêm a...

Khiêm, Phong ca ca cùng Tuyên ca ca cũng rời đi, sang năm người cũng rời đi, còn ta?

Đứa ngốc, người đương nhiên theo ta cùng đi!

Chúng ta đi nơi nào?

Sang năm phụ hoàng sẽ ban thưởng cho ta phủ đệ, chúng ta sẽ cùng nhau chuyển qua đó. Chờ nàng lớn lên, ta liền chính thức cưới nàng làm thê tử ta!

Ta có thể làm thê tử của chàng sao?

Tiểu Nhạc, chỉ có vợ chồng mới có thể ngủ chung cùng một chỗ, nàng đã sớm là thê tử của ta.

Di... Chính là ta trước kia cũng cùng Phong ca ca ngủ cùng một chỗ, vậy làm sao bây giờ?

Ngày đó là ta ngã bệnh nên ngủ riêng phòng với nàng, nàng vì tìm ta nên lên nằm giường, hơn nữa khi đó người còn nhỏ, không tính toán gì hết! Còn có tiểu Nhạc, người từ nay về sau chớ ở trước mặt ta nhắc tới tên La Phong kia!

Khiêm, chàng lại cùng Phong ca ca cãi nhau sao?

Đứa nhỏ này đừng quản chuyện này!

Khiêm, chàng vừa mới nói ta là thê tử của người...

Nàng đương nhiên là thê tử của ta!

“Tiểu Nhạc, người nên hiểu...”

Một năm kia, nàng mười một tuổi, vô cùng cao hứng nghe lời của hắn, cười đến rất vui vẻ.

Nàng luôn vẻ mặt tươi cười, dùng thanh âm mềm mại ngọt ngào kêu gọi hắn.

Nhưng là xa cách nhau chưa tới nửa năm, có một ngày nàng đột nhiên không cười.

Nàng vuốt mặt của hắn, buồn bực không vui, trầm mặc không nói, vẻ mặt càng ngày càng cô đơn.

Thẳng đến hắn lần nữa hỏi đến, nàng mới rốt cục đã mở miệng ——

Khiêm, ta nghĩ về nhà.

Không phải nói tốt lắm, chờ ta về sau rồi cung sẽ mang nàng cùng nhau về nhà, đợi nửa năm nữa được không?

Không... Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!

Nàng phải về nhà? Tiểu Nhạc, đây là ý gì? Nàng từ nay sẽ không hỏi cung sao?

Khiêm, ta vốn là không phải là người ở trong cung, ta không nên ở lại trong cung ——

Nói vậy! Nàng là người của ta, nàng muốn rời cung cũng phải cùng ta đi! Tiểu Nhạc, nàng vì cái gì đột nhiên nói lời này, có phải có ai khi dễ nàng không?

Không có! Khiêm, ta nhớ nhà, ta nhớ cha mẹ, ta nhớ các ca ca, ta muốn về nhà. Khiêm, người để cho ta trở về được không?

Trở về bao lâu?

Khiêm, chỗ đó mới là nhà của ta, là chỗ ta nên trở về.

Bậy bạ! Ta ở chỗ này mới là nhà của nàng. Tiểu Nhạc, nàng không có ta, nàng nuốt trôi, ngủ được sao?

... Ta có thể.

Người —— Được! Từ hôm nay trở đi ta ngủ thư phòng, nàng cho dù ngủ không được cũng không được phép tới tìm ta!

Từ đó về sau nửa năm, bọn họ thường cãi nhau, Tiểu Nhạc nhìn hắn, trong mắt luôn khiếp đảm, hắn dần phát giác từ trong ánh mắt của nàng thấy được sự tự ty mặc cảm, nàng... Nhìn khuôn mặt của hắn, lại bắt đầu xuất hiện tự ti!

Trong mắt hắn, nàng vẫn luôn cùng người bình thường không có khác gì, hắn cũng không cho bất luận kẻ nào tại trước mặt nàng nhắc tới sự dị thường của nàng, lại càng không cho phép bất luận kẻ nào dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng! Cho nên tuổi còn nhỏ, Tiểu Nhạc nhi cái gì cũng không hiểu, luôn sống vui vẻ. Chẳng bao lâu sau, nàng bắt đầu phát giác được sự khác biệt của chính mình? Nhưng nàng lại để ý?

Khi hắn phát giác, mới thấy tình hình nghiêm trọng!

Chờ hấn trở về phòng, nàng đã không muốn cùng hấn chung giường, ngay cả tay cũng không cho hấn đụng. Nàng một mực năn nỉ hấn, cho phép nàng trở về, để nàng trở về! Nhưng là hấn biết rõ, nàng sau khi trở về, hấn liền vĩnh viễn mất đi nàng, hấn vô luận như thế nào không thể buông tay!

Bọn họ là vợ chồng, bọn họ là yêu nhau, chỉ cần ở chung một chỗ với nhau, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu được tình yêu.

... Nhưng là nàng thủy chung không hiểu.

Nàng lựa chọn một con đường làm cho hấn cả đời đều thống hận nàng — một cái cùng đường!

“Tiểu Nhạc, bảo người tỉnh lại, người có nghe lời bổn vương nói chẳng?” La Khiêm đáy mắt thâm thúy ngập tràn yêu cùng hận, đến nay vẫn đang mâu thuẫn, không cách nào lựa chọn đến tốt cùng muốn yêu nàng, hay là tiếp tục hận nàng.

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Ô ô... Vọng Nguyệt, bàn đu dây hỏng rồi... Khiêm đá hỏng rồi.

Không sao, không sao, cô nương đừng khóc, Vọng Nguyệt giúp người sửa lại.

Có thể sửa lại được không?

Có thể, có khả năng không.

Không cần phải giúp nàng sửa! Nàng lại cùng La Phong ngồi cùng một chỗ!

Khiêm... Đó là món quà đầu tiên người tặng cho ta...

Hừ... Vọng Nguyệt, đi sửa!

Vọng Nguyệt... Đúng rồi, Vọng Nguyệt là thái giám trong cung, vốn là hầu hạ Trương nương nương, không cần thận làm đổ chén canh gà nóng hổi, làm phỏng tay nương nương, bởi vậy bị đánh thương tích đầy mình, lột sạch quần áo đưa vào trời đông phủ tuyết chịu lạnh.

Việc này nàng nghe được từ chỗ cung nữ, chạy nhanh đi cứu người trở về, bởi vậy nàng lại đắc tội với Trương nương nương, bị tát vài cái, da mỏng lập tức liền rách, mặt mũi tràn đầy máu. La Khiêm chạy đến cứu nàng thì sắc mặt tái nhợt, thiếu chút nữa mất đi lý trí.

Về sau Vọng Nguyệt chuyển thành thái giám trong cung Đông La, đi theo bên người La Khiêm.

Hấn vốn không gọi là Vọng Nguyệt, bởi vì tên không dễ nghe, La Khiêm hỏi hấn ai lấy, kết quả vừa nghe Trương nương nương lập tức liền sa sầm mặt.

Nàng ở một bên, nhanh giúp đỡ suy nghĩ một cái tên, chính là Vọng Nguyệt bây giờ.

Lúc kia, Tuyên ca ca mới dạy nàng, “Vọng Nguyệt” tức là trăng tròn, trăng sáng mỹ mãn, nàng cho rằng là mọi chuyện hoàn hảo tốt đẹp thật là tốt, hi vọng Vọng Nguyệt từ nay về sau đều mọi chuyện đều tốt đẹp.

Mấy năm kia, là thời gian nàng hạnh phúc vui vẻ nhất, có Vọng Nguyệt giúp đỡ bàn đu dây, nàng cùng Khiêm ngồi chung một chỗ, ba người thật vui vẻ...

Nàng cho rằng nàng cả đời đều cùng với Khiêm ở cùng một chỗ.

Nhưng là dần dần lớn lên, năm đó mười một tuổi, nàng mới nhận rõ La Khiêm họ La, hấn là thành viên trong hoàng tộc, hấn là hoàng tử địa vị cao quý, nàng trào cao không được.

Tướng mạo dị thường của nàng, hơn nữa tương lai hai người sớm đã có một kết cục.

Nàng cùng Khiêm nói, nàng muốn ly cung về nhà, nhưng hấn không chịu buông tay.

Nàng cố tình buông thả, cùng hấn cãi nhau, hấn cũng không vì thế mà thay đổi.

Khiêm cho rằng, nàng vì chính dung mạo mình sinh tự ti. Hấn đang tại thời điểm trưởng thành, một ngày so với một ngày tuấn mỹ mạnh mẽ kiên cường, hấn da thịt trắng nõn không tỳ vết ngay cả nữ tử đều ao

ước, hai người chênh lệch càng lớn, bề ngoài khoảng cách càng lúc càng xa, cái này hẳn cũng không có khả năng kiểm soát...

Chẳng lẽ muốn ta đem mình hủy dung sao?

Có một ngày, hẳn đột nhiên rộng to, thậm chí thật sự muốn làm như vậy, lại làm nàng sợ đến phát khóc, sợ tới mức toàn thân run rẩy, hẳn mới dừng tay.

Nàng miệng khó có thể trả lời, mặc dù cũng không vì hai người bề ngoài chênh lệch mà tự ti, nhưng nàng xác thực vì hai người bởi vậy không thể cùng một chỗ cảm thấy buồn đau.

Nếu hẳn hiểu lầm, cuối cùng sẽ bởi vì nàng mà không vui vẻ, đành phải bất đắc dĩ buông tay, như vậy hiểu lầm này không cần giải thích.

Nhưng là, nàng sai rồi...

Khi hẳn tròn mười bốn tuổi, ngày nào đó sắp rời cung.

Nàng, mười hai tuổi, thân ảnh nhỏ nhỏ, gương mặt đen kịt bi thảm, sinh ra đã dị thường, hẳn lại xem nàng như bảo vật, còn nói vĩnh viễn, vĩnh viễn... Chỉ có một người vợ là nàng!

Sáng sớm ngày đó, hẳn mặc đại hồng bào, đến gõ cửa nhà nàng, thận trọng đối với nàng ưng thuận lời hứa

Tiểu Nhạc, ta La Khiêm thề, cuộc đời này chỉ khoác hồng bào một lần, cái này hồng phục cho người mặc, chờ người tự tay cho ta cởi áo ra, từ nay về sau ta không hề khoác lụa hồng.

Tiểu Nhạc, chúng ta hôm nay liền thành thân, ta muốn chính thức rứt người vào cửa trở thành thê tử duy nhất của ta.

Ngày đó, trời đông giá rét chuẩn bị kết thúc, băng tuyết dần dần tan ra, Đông La cung có một hồ nước, mặt hồ chỉ còn lại có một tầng băng mỏng.

Nàng đứng ở cửa ra vào, cảm động rơi lệ, lại không chịu nổi hẳn cương chịu tình thâm ý trọng như thế.

Người kia... Nói không có sai, nhiều năm qua nàng được hoàng tử ưu ái, hưởng hết vinh hoa phú quý, cả đời này nên thỏa mãn, nàng là không nên sẽ cùng Khiêm dây dưa, gánh nặng hẳn cả đời. Nàng... Đã không cách nào rời đi, chỉ có cái chết ——

Nàng cùng La Khiêm cãi nhau, nàng làm La Khiêm giận điên lên, nàng đi một mình ở bên hồ, nhìn qua mặt hồ kết băng, nước mắt không ngừng lăn xuống, nàng từng bước một đi ở phía trên miếng băng mỏng, chậm rãi đi về hướng giữa hồ.

Đợi cho La Khiêm đi ra tìm nàng, trông thấy một màn này, trái tim thiếu chút nữa đông lại, cũng không dám tiến lên một bước, rất sợ mặt băng mỏng chịu không được sức nặng của hai người, ngược lại đem nàng nhanh chóng đẩy vào lối chết!

Hắn cầu nàng, chậm rãi đi về.

Nàng nhìn qua hẳn, khóc đối với hẳn lắc đầu, ngẩng nhìn hẳn, mở miệng, nói một câu nói, cũng chỉ có khẩu hình, không âm thanh âm, khoảng cách quá xa xôi, nàng run rẩy đôi môi, hẳn xem không hiểu.

Người nói cái gì? Tiểu Nhạc, nàng rốt cuộc đang làm gì đó? Nàng nhanh lại đây...

Tiểu Nhạc ——

Sắc mặt hẳn đại biến, trông thấy miếng băng dưới lòng bàn chân nàng miếng băng, thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng rơi xuống, mà nàng không có thanh âm cầu cứu nào, biểu lộ ôn tồn.

Trong thiên địa không còn có ranh giới cùng màu sắc, hẳn điên cuồng chạy về phía nàng, trông thấy thân thể của nàng biến mất trên mặt hồ, theo nàng cùng nhau rơi vào trong hồ nước lạnh như băng.

Trong nháy mắt đó, trái tim co rút nhanh như là tê dại, hoàn toàn cảm nhận được cái chết uy hiếp, hẳn lại chỉ sợ hãi mất đi nàng, liều mình bơi tiếp cận nàng, giữ chặt tay của nàng, ôm lấy thân thể của nàng, hao hết khí lực đem nàng từ hồ lạnh sâu lôi ra, kéo lên bờ!

Nàng đã hấp hối, môi tím xanh run lạnh như băng, trước khi hôn mê nói ra lời nói: “Khiêm... Thả ta... Về nhà...”

Hắn khàn giọng ngậy người tại chỗ, như bị sét hung hăng đánh vào!

Lòng của hắn vỡ thành từng mảnh, rồi cuộc khâu không dậy nổi...

Khi nàng tỉnh lại, đã không nhớ rõ hắn, đã quên quên cuộc sống trước đây cùng hắn, rồi cục triệt để làm tim hắn tan nát!

Hắn theo mong muốn của nàng, thả nàng về nhà.

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Ngày đó, hắn trông thấy thang thuốc đã bắt đầu ở trên người nàng phát huy hiệu quả, một ít phản tác dụng cũng đều không thấy, nàng chỉ cần duy trì liên tục uống thuốc, thân thể tự cũng không có vấn đề, mới gọi nàng thu thập đồ đạc về nhà, hắn còn phái phó tổng quản đích thân đưa nàng về Thường gia.

La Khiêm xuất phủ không lâu sau, Thường Nhạc cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Ngày ấy Thường Nhạc trên đường về nhà, ở một miếu lớn bãi lay, khi đó pháo vang, chiêng trống vang trời, cả con đường đầy áp người, sôi nổi náo nhiệt.

Thường Nhạc cùng Trần phó tổng quản ở trên một cái cầu hình vòm bị chen chúc, đột nhiên có mấy tiểu hài tử vì muốn đến đằng trước xem náo nhiệt, đơn giản chỉ cần đưa đẩy xông tới, một người không cẩn thận đem nàng đẩy từ trên cầu rơi xuống sông!

Cái sông kia sâu, ngày đó nước chảy xiết, may mắn nhờ có nhiều người cứu giúp...

“Tiểu Nhạc, nàng muốn ngủ tới khi nào thì dậy?” La Khiêm vuốt ve mặt của nàng, thanh âm khàn khàn.

Nàng được cứu lên sau hôn mê trên giường, thái y nói nàng hô hấp đều đặn, không có nguy hiểm, chỉ đợi tỉnh lại.

Nhưng là đã một tháng qua, nàng không có dấu hiệu tỉnh lại, ngay cả thái y cũng bắt đầu khẩn trương.

“Tiểu Nhạc...” Hắn chỉ cần nàng còn sống, sống ở ở nơi hắn nhìn thấy, tiếp tục giữ nụ cười của nàng, chịu được hắn khi dễ. Vì sao ngay cả điều đơn giản như vậy, nàng cũng không thể làm được?

“Gia, Thường Hoan lại đến nữa.” Vọng Nguyệt đem thuốc bưng lên, thuận tiện thông báo. Hắn mất thấy cô nương hôn mê chưa tỉnh, chủ tử tỉnh thần từ từ sa sút, tâm tình hắn cũng nặng nề.

Thường Nhạc rơi xuống sông được cứu lên, đưa tới Huệ Thân Vương Phủ, trong thành truyền ra. Thường gia cha mẹ lúc rảnh rỗi liền đến đây xem, Thường Hoan bởi vì khẳng khái muốn đem muội muội trở về nhà để chăm sóc, lần nữa bị đuổi ra phủ.

“Để cho hắn đi lên.” La Khiêm ngồi ở mép giường, ôm lấy nửa thân người Thường Nhạc, đưa tay tiếp nhận thuốc Vọng Nguyệt đưa tới.

“Vâng” Vọng Nguyệt xoay người xuống lầu.

La Khiêm hí mắt dừng ở mặt của nàng, không biết có hay không bởi vì nàng lâm vào mê man, chưa từng tỉnh lại hao tổn tinh thần, liên quan đến sức lực, cái thang thuốc này tại trong cơ thể nàng tác dụng càng nhanh chóng, da của nàng tu bổ được đặc biệt nhanh, máu huyết cũng cơ hồ khôi phục bình thường.

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, trước trong miệng ngậm một ngụm thuốc nhỏ, mới chậm rãi cho vào trong miệng nàng.

Những ngày này nàng hôn mê, hắn mỗi ngày đều tiêu tốn thời gian rất lâu, chưa từng dừng cho nàng uống thuốc.

Hắn nhìn biểu tình trên mặt của nàng. Thuốc đắng vào cổ họng, đắng đến nổi đắng đến não, nếu đắng không thể làm nàng tỉnh, cũng muốn cùng nàng chịu chút tra tấn, thoáng nhận thức cảm thụ của hắn...

Nhưng nét mặt của nàng không hề thay đổi, tựa hồ không cảm giác được thuốc đắng, chưa từng tra tấn đến nàng, ngược lại là hân vì dùng miệng ụ thuốc cho nàng, miệng đầy vị đắng duy trì cả ngày không tiêu tan.

Hắn lại không chịu hết hy vọng, bất chấp mệnh mẽ ụ nàng ——

“Người, người đang ở đây làm cái gì?” Thường Hoan được Vọng Nguyệt đưa lên lầu, đã thấy La Khiêm ôm lấy muội muội của hắn, thân mật cúi đầu hôn nàng, hắn hét lớn một tiếng, lập tức tiến lên.

“Thường Hoan, người đừng kích động! Gia đang cho cô nường uống thuốc!” Vọng Nguyệt sợ làm đổ chén thuốc trên tay chủ, vội vàng kéo lại hắn.

“Uống thuốc...” Thường Hoan mặt đỏ tới mang tai trừng mắt, trông thấy chén thuốc trong tay La Khiêm, hắn không đếm xỉa đến sự hiện hữu của hắn, từ trong chén ngậm một ngụm thuốc, vừa cúi đầu nuốt vội muội của hắn... Quả nhiên là đang mớm thuốc. Hắn sững sốt một chút, coi như là canh giá, lập tức quát: “Thì, coi như là cho nàng uống thuốc, loại sự tình này... Loại sự tình này không tới phiên người!”

La Khiêm nhìn nước thuốc chảy vào trong miệng nàng, mới quay đầu lại nhìn hắn liếc, cũng không ngại nói: “Người muốn cho nàng uống?”

“Nhạc nhi là muội muội ta, đương nhiên là ta đến cho nàng uống!” Thường Hoan đẩy Vọng Nguyệt ra.

La Khiêm gạt đầu, giao chén thuốc kia ra, đem Thường Nhạc để lại trên giường, nhường chỗ cho hắn.

Thường Hoan hung hăng trừng hắn liếc, cái sắc (háo sắc – hình như là vậy T_T) thân vương này dám cả gan chiếm tiện nghi của muội muội hắn, chờ Thường Hỉ trở về, nhìn hai huynh đệ ta như thế nào chinh hắn!

Hắn trừng mắt nhìn La Khiêm, để ngừa hắn muốn lừa gạt, sau đó miệng ngậm một ngụm thuốc, chuẩn bị

Phốc!

Thuốc thật là đắng, đương nhiên không phải là ngọt, nhưng là hắn không có lường trước đến vị đắng trong miệng hắn, đắng như vậy trong cuộc đời hắn chưa từng thử qua! Lập tức thuốc đắng đến hộc mắt hắn đỏ lên, nước mắt chảy ra. Hơn nữa ở trong phút chốc, vị đắng cay này vọt tới não sắc đến hay trượt tay chén thuốc không có cầm chắc “Phanh” một tiếng, từ trong tay hắn rơi xuống, cả sàn nhà đều là thuốc, mà hắn từ mép giường nhảy dựng lên!

Người trên giường mí mắt chấn động một cái, không có người phát giác...

Vọng Nguyệt bị hắn làm cho giật mình một cái, hoàn toàn không biết hắn đây là có chuyện gì, bị phồng thuốc sao? Hay là hắn không khỏe, gia vừa mới còn cầm ở trong tay, không nhanh không chậm ụ cô nường uống!!!

Khiêm...

“Cái này —— đây là thuốc độc?” Thường Hoan đầu lưỡi run lên, mãnh liệt nuốt nước miếng, vẫn khó có thể đi trừ hết vị đắng trong miệng. Nếu không có vừa rồi tận mắt nhìn thấy La Khiêm xác thực từ trong chén ngậm một ngụm thuốc ụ muội muội của hắn, mà hắn là từ trong tay La Khiêm tiếp nhận chén thuốc này, hắn sẽ cho rằng đây rõ ràng là La Khiêm cố ý muốn mưu kế xếp đặt ình.

Hắn khó có thể tin nhìn La Khiêm, đột nhiên hắn không hiểu người này —— hắn rốt cuộc là đối với muội muội mình có loại cảm tình nào? Có thể vì Nhạc nhi uống thuốc đắng này...

“Thường Hoan, ngay cả việc cho thuốc đơn giản như vậy người cũng làm hỏng, còn muốn đem Tiểu Nhạc về nhà chăm sóc, người cần bản là không hy vọng Tiểu Nhạc tỉnh dậy đi? Luôn miệng nói yêu thương muội muội, mặt ngoài công phu có thể làm được thực hoàn toàn.” La Khiêm vẻ mặt lạnh như băng, đồng thời châm biếm Thường Hoan, nhìn lướt qua Vọng Nguyệt.

Khiêm...

Vọng Nguyệt lập tức gạt đầu, nhanh chóng lui xuống đi nấu thuốc.

“La Khiêm!” Ta quả nhiên không nên đối với hấn vài phần kính trọng, hấn là có ý đồ khác, lòng cảm thấy bất an.”Ngài tuy là thân vương, nhưng cường bắt dân nữ, người đừng cho rằng sẽ không có việc gì, lúc này ta nhất định phải lên nha môn cáo trạng người!”

“Khiêm...”

“Người muốn đi thì đi, không có người ngăn cản người, nhưng nhớ rõ đem tên bốn vương báo rõ một chút, bốn vương ——” La Khiêm đột nhiên đã quên trả lời, lui tới nhìn phía sau Thường Hoan...

“Khiêm...” Giữa giường bộ dáng bò lên, ngồi ở trên giường, nhìn qua nhìn lại, trông thấy hai người đang cãi nhau, nàng đưa ánh mắt khóa lại trên một thân ảnh hồng hào...

“La Khiêm! Người có gan thì theo ta trực tiếp lên nha môn!” Thường Hoan tức giận đến xông lên trước nắm chặt vạt áo của hấn.

La Khiêm mở miệng, vẻ mặt hoảng hốt, nhìn bộ dáng người trên giường đang bắt đầu đứng dậy đi tới. Nghe thấy trong miệng nàng gọi tên của hấn trong nháy mắt đầu trống rỗng, toàn thân giống như tê dại không cách nào nhúc nhích.

“Khiêm... Khiêm...” Nàng luôn miệng nói si ngốc nhìn hấn, cước bộ đi về phía hấn.

Thường Hoan rút cuộc nghe được thanh âm phía sau lưng, thanh âm ngọt ngào êm ái chỉ có thể là muội muội đáng yêu của hấn, nhưng cách gọi vô cùng thân thiết này cũng không khả năng xuất phát từ miệng của muội muội hấn, hấn không giác buông lỏng quần áo La Khiêm ra, hoài nghi quay đầu lại ——

Mái tóc dài nhạt nhẽo phiêu dật, đúng là muội muội hấn... Hấn kinh ngạc, nhìn qua khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ —— kia là khuôn mặt nhỏ nhắn, cằm nhọn, mắt phượng nhỏ dài, mũi cao thanh tú, đích thực chính là muội muội nhà hấn, nhưng là màu da nàng, da của nàng cùng máu của nàng...

Hấn ngơ ngác đứng sững một chỗ, trợn tròn mắt thấy nàng mặc tấm y màu trắng mỏng nhìn xuyên thấu, trên mặt lộ ra da thịt trắng hồng giống như da của em bé, hé ra cái miệng nhỏ nhắn đỏ bồng, giống như là trải qua một lần lột xác, biến thành một cái tiểu mỹ nhân...

“Khiêm ——”

Hấn nhìn tiểu mỹ nhân đầu nhập vào trong ngực La Khiêm, ôm chặt cổ La Khiêm, cử động cao hai cánh tay ống tay áo trượt ra, lộ ra màu da trắng nõn hồng hào, hấn một câu đều nói không được!

La Khiêm cúi đầu nhìn nàng, yết hầu nóng hổi không cách nào lên tiếng, ngực từng đợt kinh thao sóng biển đánh tới. Hấn cho rằng đây là mộng, một hồi hấn tự cho là mộng, chỉ là hấn tưởng tượng ra được biểu hiện giả dối...

Nàng gọi tên của hấn, đây tuyệt đối là mộng.

Lòng ngực của hấn ngán một mỗ thanh âm nóng rực nhảy lên, đó là tiếng của trái tim hấn...

Hấn cúi đầu hồ nghi dừng ở nàng, mở to miệng, “Tiểu Nhạc” hai chữ ngậm trong miệng, rất sợ mở miệng ra, mộng liền tỉnh lại...

“Khiêm... Ta yêu chàng.” Nàng nhón chân lên, hôn lên miệng của hấn, hai tay chăm chú ôm hấn, nước mắt tự khóe mắt chảy xuống. Rơi trong hồ trước, nàng ngậm trong miệng không nói ra những lời này.

Hấn neoh mắt lại, không thể động đậy. Nụ hôn của nàng chân thật đến làm cho tim hấn đập nhanh hơn, môi của nàng ấm áp như thế, thân thể dán tại trên người hấn cũng như thế...

“Tiểu Nhạc...” Hấn rốt cục lên tiếng, nói ra ở trong miệng nàng.

Nàng chậm rãi buông hấn ra, từ trên người của hấn tuột xuống, hai tay dán tại trên ngực của hấn, vuốt vạt liệu may mặt bong loáng, sờ nhịp tim hấn đập loạn cào cào mắt đỏ hoe... Hấn một thân hồng, ánh mắt cùng trái tim nàng từng đợt đau đớn.

Nàng từ trong phiến hồng kia, chậm rãi ngưỡng mặt lên, hai mắt đắm lệ nhìn hấn, “Khiêm... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

“... Nàng nhớ lại hết rồi?” Thanh âm hần khàn khàn.

“Ừ...”

Hần nhìn nàng chậm rãi gật đầu, trái tim đột nhiên ngừng đập, biến sắc, đẩy ra nàng!

“Khiêm...” Nhìn qua hần khuôn mặt đột nhiên trở nên lạnh như băng, nàng cũng không ngờ nhưng tâm vẫn không ngăn được đau đớn.

“Nhạc nhi... Nhạc nhi, là muội thật sao? Mặt của muội, tay của muội...” Thường Hoan phục hồi lại tinh thần, tiến lên kéo nàng qua, không ngừng nhìn mặt mũi tràn đầy kinh hỉ không cách nào tin, hần còn liếc mình lau con mắt, nhìn lại lần nữa.

“Nhị ca...” Nàng thấy vẻ mặt vui sướng của hần, quay đầu lại nhìn liếc nhìn La Khiêm, nhớ lại lúc đó nàng nhớ tới nàng rơi xuống sông, nhị ca xác nhận người này bởi vậy mới xuất hiện.

Nàng rơi xuống sông, dòng nước lạnh như băng rét đến thấu xương, trái tim cơ hồ tê liệt, cảm giác giống nhau nàng đã từng trải qua, thoáng cái trong đầu, trước mắt từng màn tất cả đều là hình ảnh cuộc sống nàng từng trải qua với La Khiêm trước đây, bên tai truyền đến từng tiếng hần kêu gọi nàng.

Trí nhớ quay lại, những năm gần đây trí nhớ vẫn chưa biến mất.

Ngày ấy của một năm kia, nàng cự tuyệt lời cầu thân của hần, đem tay hần đẩy ra, người nhập vào trong băng hồ, là hần đuổi theo đem nàng lôi lên, làm cho nàng trọng sinh.

Nàng lấy cái chết bức bách, làm cho hần rút cục buông tay, nàng như ý muốn về nhà... Đem trí nhớ chính mình phong tỏa, hoàn toàn quên lãng hần.

Những năm gần đây này, một kiện hồng phúc của hần chưa từng cởi, một bả cây quạt thủy chung che ở trên mặt, nàng trải qua vui vẻ hạnh phúc, cười đến thoải mái còn hần thì lại bị đau khổ hành hạ...

Nàng, năm đó là bất đắc dĩ, thật là bất đắc dĩ —— mệnh vua khó cãi!

Nhưng... làm khổ hần là sự thật.

Khiêm... Còn có thể tha thứ cho nàng sao?

“Nhạc nhi!” Thường Hoan nâng mặt của nàng lên, bắt buộc nàng đưa ánh mắt từ trên người La Khiêm dời đi chỗ khác.”Nhạc nhi, da của nàng... máu trong da của nàng... Tốt lắm?”

Nàng nhìn vẻ mặt vui mừng như điên của nhị ca, hai mắt phát sáng, nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng vẻ mặt mờ mịt, trong lòng vẫn là La Khiêm, La Khiêm...

Thường Hoan vội vàng kéo tay của nàng, “Muội xem! Tay của muội, da của muội, trắng như vậy, đẹp như vậy, đều bình thường!”

Bình thường... Ánh mắt của nàng từ trên mặt nhị ca ở ra, theo tầm mắt của hần nhìn đến trên hai tay của chính mình, nhưng tâm vẫn hướng về La Khiêm...

Tay ai vậy?

Suy nghĩ đột nhiên gián đoạn, nàng khẽ giật mình, nhìn hai cánh tay ——

“Tay ai?”

“Nhạc nhi, tay của muội!” Thường Hoan cầm lấy tay của nàng mãnh liệt lay động, mừng rỡ như điên.

La Khiêm trái tim mãnh liệt đau đớn, nhin xúc động xuống tiến lên ngăn cản. Da của nàng toàn bộ còn chưa sinh trưởng đủ, cái này Thường Hoan lại cầm chặt lấy mãnh liệt dao động, vạn nhất bị thương ——

Hần chau mày, lạnh lùng quay người mở rộng tầm mắt.

Thường Nhạc tim đập mạnh và loạn nhịp sau nửa ngày, chăm chăm nhìn vào đôi tay lạ lẫm, đỏ tươi huyết sắc xuyên thấu làn da mới mọc, làm cho da thịt trắng nõn thoáng hồng, tuy nhiên làn da thoát nhìn vẫn so với người bình thường yếu ớt, nhưng màu da đã hoàn toàn bình thường... Trái tim đột nhiên “Bình bịch, bình bịch” nhảy thật là lợi hại.

“Tay của ta? Đây là ta tay?” Da của nàng... Bình thường?

“Là của muội, là tay của muội!” Thường Hoan khá kích động, thoáng cái vừa bưng lấy khuôn mặt của nàng, “Nhạc nhi, mặt của muội cũng khá! Đẹp rồi!”

Tốt cái gì, căn bản còn chưa khỏe hoàn toàn! Thường Hoan con mắt thoát ra? La Khiêm mắt lạnh đảo qua, thấy hần mười đầu ngón tay đều để trên mặt của Thường Nhạc, đột nhiên cả kinh, rất sợ hần thô bạo làm tổn thương làn da mới sinh của nàng, thậm chí móng tay chưa cắt không nghĩ qua là đem da mặt của nàng làm chảy máu, hần rốt cục nhìn không được, cất bước ——

“Nhạc nhi! Muội thật xinh đẹp, vốn là rất xinh xắn, hiện tại càng đẹp hơn, càng mê người rồi! Thực tiện nghi cho tên tiểu tử Liễu Nam Thành kia!”

Liễu Nam Thành? La Khiêm phảng phất bị hung hăng quăng một cái tát, như ở trong mộng tỉnh lại... Hần đã quên, Thường gia cùng Liễu gia đính ước song hỷ lâm môn, Thường Nhạc mặc dù cùng Nam Thành nói sau này mới thành thân chỉ có Thường Hoan cùng Liễu Nam Nhi này là một đôi, nhưng là bây giờ Thường Nhạc không bao giờ là Thường Nhạc người gặp người sợ, chỉ sợ Liễu Nam Thành thấy nàng, không đợi muội muội trước bái đường, liền vội vã đem nàng lấy vào cửa ——

“Mơ tưởng! Bỏ vương đem nàng trị liệu tốt, há lại vì để cho nàng gả cho họ Liễu!” La Khiêm một hồi nghiêng răng nổi giận, kéo tay Thường Hoan ra, đem Thường Nhạc kéo ra phía sau.” Thường Hoan, người mất mù sao? Không thấy rõ Tiểu Nhạc sớm đã là nữ nhân của ta rồi sao!”

Thường Nhạc kinh ngạc nhìn hần, nước mắt vừa rơi xuống, nội tâm một mảnh ấm áp, khoe miệng câu dẫn ra...

“La Khiêm, người... Người cùng Nhạc nhi... Các người yêu nhau?” Hần đương nhiên không có mù, chỉ là nhất thời cao hứng nên đã quên. Muội muội của hần tỉnh lại đầu tiên mắt trông thấy không phải là hần cái huynh trưởng này, mà là La Khiêm, còn luôn miệng thân mật gọi La Khiêm, thậm chí chủ động hôn hần! Mà cái Lục vương gia ngạo mạn này, rõ ràng cũng chịu vì muội muội của hần ném thuốc đắng, như thế ——

“Hừ, thân phận địa vị bỏ vương như thế này nàng xứng sao? Tiểu Nhạc chỉ là nữ nhân ẩm giường của ta, trước kia như vậy về sau cũng như vậy nàng... ngay cả làm thiếp của ta cũng không xứng!”

Nàng ngửa đầu nhìn qua bóng lưng hồng hồng của hần, chưa từng thấy hần quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, lời nói chua chát lạnh như băng như nàng khắc giấy khắc đao, mỗi một câu chữ, mỗi một thanh đều rạch nát trái tim nàng, nàng như trông thấy máu đỏ tươi phun ra, phun đến cả mắt đều đỏ...

“La Khiêm! Người ——”

“Nhị ca, chàng nói không sai... Khiêm nói không sai... Ta yêu chàng, lòng ta cam tình nguyện làm công cụ ẩm giường của chàng, ta nguyện ý... Cả đời không danh không phận chàng bên người hầu hạ chàng.” Thanh âm êm ái rõ ràng như tiếng sấm, nói năng có khí phách, kiên định dứt khoát.

La Khiêm lại ngược lại như bị hung hăng chém một đao, đau nhức đến toàn thân đều đã tê rần. Cổ cứng ngắc, thủy chung không quay đầu về, liếc nhìn nàng một cái...

10. Chương 10: End

Nàng ngủ đã là cuối đông, tỉnh lại đã là đầu mùa xuân, khắp nơi thay đổi diện mạo mới.

Xuyên thấu qua cửa sổ, đại thụ ở đình viên mầm non mới mọc ra, bàn đu dây dưới cây theo gió nhẹ thỉnh thoảng tung bay.

Một năm mới đã qua, nàng mười tám tuổi. Qua hôm nay, nàng rời đi Thường gia, tiến vào Huệ Thân Vương phủ, hầu hạ Khiêm... hầu hạ Lục gia.

Đây là quyết định của nàng, vì thuyết phục cha mẹ, huynh trưởng, nàng kể lại rõ ràng những chuyện đã xảy ra trước đây, trước đây là Khiêm đối với nàng có chân tình, đối với nàng sủng ái che chở; không có La Khiêm dùng thuốc bồi dưỡng nàng thì Tiểu Thường Nhạc khả năng sớm đã chết non; không có La Khiêm

vì nàng thử thuốc thì không có Thường Nhạc hôm nay, nàng càng không có khả năng sống thêm được vài năm.

Hắn yêu nàng thật sâu, vì nàng khoác lụa hồng, vì nàng che phiền (quạt), mà nàng lại dùng cách thức cực tuyệt để rời hắn, triệt để làm thương tổn hắn.

Về sau nàng tỉnh lại khôi phục trí nhớ, nàng chỉ biết nàng làm sai.

Những năm gần đây này, bề ngoài hắn biểu hiện là một người tự do khoái hoạt, nhưng là chiếc hồng phục rốt cuộc khởi không ra, tựa như mặc lên người gông xiềng, phủ lấy hắn thâm trầm đau cùng hận, lúc nào cũng nhắc nhở hắn, hắn vì yêu mà trả giá lớn có bao nhiêu vui buồn cùng đau thương...

Nhưng là, hắn cảm giác không phải là đang đợi nàng chứ? Mặc thân hồng kia xuất hiện ở trước mặt nàng là hy vọng nàng có thể nhớ tới, có người vẫn đang yêu nàng...

Hắn thủy chung cho là bọn họ khoảng cách bên ngoài tạo thành là nguyên nhân nên nàng mới rời khỏi hắn.

Bởi vì hiểu lầm này, đối mặt với cô gái quên lãng mình, hắn vẫn nghĩ che lấp khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, là bởi vì ở sâu trong nội tâm hắn kỳ thật sợ hãi nàng nhìn thấy mặt của hắn, lại bởi vậy lùi bước rời xa hắn.

Tâm tình của hắn đến nay vẫn đang mâu thuẫn, khát vọng yêu nàng lại không dám yêu, nghĩ hận nàng rồi lại không cách nào triệt để...

Nàng từ bốn tuổi liền ngủ bên cạnh hắn, vuốt lòng của hắn, nhìn thấu tâm tư của hắn, nàng biết hắn khổ và đau, càng đau lòng khi hắn đau khổ mà hành hạ bản thân mình.

Hắn phải dùng lời nói lần nữa thương tổn nàng, mới có thể vẫn như cũ yêu nàng chính mình nói ra một hơi.

Mà nàng những năm gần đây mang hắn quên đi, lần nữa từ bên cạnh hắn né tránh, chỉ sợ hắn nhìn ở trong mắt lại là như một cây đao nhỏ cắt máu thịt của hắn...

Nàng lần nữa lần nữa vô tình thương tổn hắn, hắn vẫn là lựa chọn bảo trụ tánh mạng của nàng, lặng lẽ vì nàng uống chén thuốc đắng kia.

Nàng không biết cả đời này, còn ai thật lòng thật dạ vì nàng mà trả giá.

Nàng đã chết một lần, không tuân theo thánh mệnh.

Hôm nay trên ghế rồng đã thay đổi người, nàng nhưng những năm qua, nàng không còn là tiểu cô nương mười hai tuổi nhất gan, hiện tại nàng càng hiểu được vì yêu nàng, suy nghĩ cho người nàng yêu, nàng muốn ở bên cạnh hắn, đền bù lại những lời mà nàng đã thương tổn hắn ——

Bất kể dùng cách gì!

Cha của nàng cùng nương chính là lặng lẽ rời khỏi phòng, tuy nhiên lòng đau không thôi, nhưng vẫn tôn trọng lựa chọn của nàng.

“Nhị ca...” Nàng nhìn qua Thường Hoan, hắn vẻ mặt nghiêm túc, đứng ở trước cửa sổ không nói câu nào, thấy trong lòng nàng khổ sở. Nàng tiến lên nhẹ nhàng kéo ống tay hắn, “Nhị ca, huynh không cần phải lo lắng, mặc kệ chàng ta trước kia là Khiêm, bây giờ là Lục gia, hoặc là Lục gia cao cao tại thượng, hắn đều đối xử tử tế với muội, muội từ nay về sau sẽ hạnh phúc.”

“Nhạc nhi, muội vì cái gì không chịu nói cho hắn biết, muội năm đó có nỗi khổ? Hắn nếu như biết rõ muội là không thể kháng mệnh, các người có thể khôi phục lại tình cảm trước đây, huynh mới có thể an tâm đem muội giao cho hắn.”

Thường Nhạc lắc đầu, “Chàng nếu như biết rõ năm đó người hạ lệnh muốn muội tự sát là phụ hoàng của chàng, mà chàng lại chẳng biết gì, không bảo vệ được muội, chỉ lại làm chàng thống khổ hơn mà thôi. Muội không hy vọng chàng đối với muội lòng mang áy náy, lại trả giá uội càng nhiều, muội nợ chàng đã nhiều rồi, nên muội trả lại cho chàng.”

“Nhạc nhi, muội hãy nhìn chúng ta lo uội đến nóng ruột nóng gan sao?” Thường Hoan tâm tình phức tạp. Vì muội muội, huynh đệ bọn họ cùng La Khiêm kết thù nhiều năm, không phải nàng một lần là có thể

hóa giải, trước đây La Khiêm không cho hấn và Thường Hỉ nhìn thấy Nhạc nhi, sự thật đây chính là không cho tranh giành.

Nếu không phải năm đó, hấn lại có thể nào độc chiếm Nhạc Nhi, hấn và Thường Hỉ tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, tùy ý hấn ôm Nhạc nhi ngủ, càng sẽ không làm cho Nhạc nhi yêu hấn!

“Nhị ca... Thực xin lỗi.” Thường Nhạc áy náy cúi đầu xuống. Nàng không thể lựa gạt bắt luận kẻ nào, hôm nay lòng nàng đau đau cũng là La Khiêm.

Thường Hoan rốt cục thấy rõ sự thật, thở dài thật sâu, “Vô luận như thế nào, hấn từ nay về sau nếu như không đối xử tử tế với người, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hấn.”

Biểu hiện này cho thấy Nhị ca đồng ý cho nàng đi theo bên người La Khiêm... trong lòng Thường Nhạc có nỗi vui mừng, nước mắt rơi ra.

“Nhị ca, tuy muội cùng Liễu đại ca hôn sự không có, nhưng là Liễu cô nương đối với huynh có tình có ý, huynh cùng cô nương hôn sự này dù sao vẫn tiến hành đi.”

Thường Hoan mày căng lên, trừng mắt nhìn muội muội, “Nếu không có bởi vì muội, ta sẽ đáp ứng việc hôn sự này sao? Một mình ta tự do hơn nhiều!”

“Nhị ca...”

“Đã biết, đã biết, muội không cần phải lo lắng nhiều như vậy.”

Thường Nhạc rốt cục cười thoải mái.

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Huệ Thân Vương phủ giống như có một mảnh khí mới, chỉ thấy Vọng Nguyệt vui cười hơn hở, sáng sớm liền vội vàng sửa sang lại cổ kiệu kia. Mặc kệ Thường cô nương dùng tư cách địa vị nào vào cửa, hấn cũng chuẩn bị cho cái người bằng mặt không bằng lòng, dùng kiệu lớn tám người, dọc theo đường khua chiêng gõ trống, đốt pháo, cảnh tượng náo nhiệt nghênh Thường cô nương!

Dù sao với tính tình của gia, ngoài miệng không chịu nhận thức, trong lòng vẫn là thương yêu Thường cô nương, đoán chừng là mắt nhắm mắt mở tùy hấn đi làm.

“Nhanh lên, nhanh lên, đem cổ kiệu sửa sang lại cho tốt, vải đỏ đắp lên, hoa hồng cắm vào cho tốt! Các người vội vàng nâng kiệu lên, đều đi thay đổi y phục, sắc mặt phải vui mừng lên! Còn có, đốt pháo, chú ý đừng làm nổ đến người; gõ chiêng, đánh trống cho ta dùng sức gõ tiếp nữa! Nhưng nhớ nói rõ cho tất cả mọi người, chúng ta đội ngũ này đón dâu, phủ Huệ Thân vương có việc vui!” Vọng Nguyệt lớn giọng, rất sợ người ở ngoài xa nghe bỏ vào không, kéo tới yết hầu đều nhanh thũng.

Theo hướng gió cái thanh âm bén nhọn kia truyền đến sau lầu viện, La Khiêm đứng ở trên lầu mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một màu xanh mới, lông mày đột nhiên nhăn lại.

Nô tài kia càng lúc càng không đem người chủ tử này như hấn để vào trong mắt.

Hấn nghe đằng trước tiếng gõ khua chiêng một trận, xem chừng là bộ dáng chuẩn bị phải ra khỏi cửa, hấn lông mày mở rộng, khóe miệng mở hồ giờ lên, xoay người trở lại trên giường.

Hấn đang muốn nằm xuống tiếp tục ngủ, tiếng gõ đột nhiên ngừng, như là bị chuyện gì cắt đứt, đột nhiên im ắng. Hấn ngồi dậy, cẩn thận nghe, chỉ truyền đến tiếng kêu của chim đậu trên cành

... Đã xảy ra chuyện gì?

Hấn đợi trong chốc lát, không có động tĩnh, lúc này mới đứng dậy mặc áo ngoài lên, chuẩn bị đi ra trước đại sảnh xem.

La Khiêm mới đi xuống lầu, liền gặp được Vọng nguyệt mang theo Thường Nhạc đi vào lầu viện... Nhanh như vậy đã đón trở về?

Hấn hoài nghi nheo mắt lại trông thấy vẻ mặt ủ rũ của Vọng Nguyệt, thất vọng rồi lại khó nén vui sướng, hấn trong lòng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Cái nha đầu ngốc này không đợi đội ngũ đón dâu đến đón, chính mình ngốc mang theo bọc đồ tới cửa, nàng lúc này ngược lại đem lời hăn nói nhận thức! Lần này Thường Hoan như thế nào lại nhẫn tâm như vậy?

“Gia... Cô nương đến đây.” Vọng Nguyệt khuôn mặt muốn khóc lại muốn cười, khá buồn cười.

La Khiêm mở cây quạt ra lộ ra hai mắt lạnh lùng nhìn nàng, “Đã đến đây rồi, có cần thiết phải khua chiêng gõ trống sao? Làm cho bốn vương không thể ngủ.”

Thường Nhạc hai tay ôm bọc đồ, đứng ở cửa chính chỗ hướng gió, gió xuân se lạnh thổi vào xuân phục (quần áo dùng ủa xuân) làm nàng có chút phát run.

“Khiêm...”

“Nàng xứng gọi tên bốn vương sao?”

Nàng mới mở miệng đã bị đánh gãy. Thường Nhạc liếc nhìn hăn, nhìn ra tâm tình của hăn không tốt.

Vọng Nguyệt đặc biệt đứng ở sau lưng Thường Nhạc, vì nàng chắn gió, nhanh chóng vì nàng mở miệng: “Gia, hiếm thấy cô nương trở lại——”

“Người cảm mến! Đến phiên người nói chuyện sao?” Tên hành sự bất lực!

“Khiêm, chàng không cần phải mắng Vọng Nguyệt... Lục gia.” Nàng thấy ánh mắt hăn hung hăng trừng tới, mới sửa lại miệng. Mặc dù có Vọng Nguyệt chắn gió lạnh ở cửa ra vào, nhưng nàng nhin không được run lên một cái.

“Đứng ở nơi đó làm cái gì? Đứng vào một góc, đừng chặn tia sáng của bốn vương!” La Khiêm nhìn thân mình nàng co rúm lại, thấy vậy tức giận, mới là đầu mùa xuân mà thôi, mặc cái gì xuân phục!

Thường Nhạc cúi đầu lặng lẽ đi đến một góc, thật vất vả mới nhin cười, ngẩng đầu lên, cùng Vọng Nguyệt im lặng nháy mắt, chỉ thấy Vọng Nguyệt vội vàng đem hai cánh tay dấu ra phía sau, trên tay là đang cầm một cái áo choàng.

Nói cô nương bản tính rất cởi mở vui vẻ, vẫn luôn có thể tiếp nhận đề nghị của hăn. Hăn cam đoan có hăn ở một bên nghĩ kế, âm thầm hỗ trợ, không tốn bao nhiêu thời gian, chủ tử đối cô nương thái độ sẽ mềm dần, người có tình sẽ đến được với nhau.

“Gia, cô nương sáng sớm đến đây còn chưa uống thuốc, tiểu nhân xuống dưới nấu thuốc.” Vọng Nguyệt lui ra ngoài.

La Khiêm nhìn qua ngoài cửa sáng sớm từng trận gió bắc thổi đến, xoay người lên lầu, lạnh lùng nói xuống một câu: “Theo ta lên!”

“Vâng... Lục gia.” Tuy nhiên mấy năm qua đều kêu như vậy, nhưng sau khi trí nhớ khôi phục, gọi như vậy thật không tự nhiên.

Thường Nhạc đi theo sau lưng hăn lên lầu.

“Dem hành lý bỏ xuống.” Hăn đi vào trong phòng.

“Để ở chỗ nào?” Nàng theo thật sát phía sau hăn.

“Đi về phòng nàng, cái này còn dùng ——” hăn không có ngờ tới nàng liền dán tại phía sau hăn đi, đột nhiên xoay người, đem bọc đồ nàng đánh rơi không can hệ nhưng cánh tay suýt nữa đánh vào đầu nàng, may mắn nàng tránh ra, nhưng không cẩn thận trượt chân, thiếu chút nữa té ngã. Hăn vội vàng dùng tay kéo nàng, hỗn hển quát: “Nàng còn đang uống thuốc, đừng tưởng rằng nàng toàn bộ tốt lắm, thật lỗ mãng!”

Hăn hai tay gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, tuy nhiên nghe thấy hăn tức giận mắng, khoe miệng nàng cong cong, im lặng nằm trong lòng ngực của hăn.

La Khiêm phát hiện thái độ của nàng, hai tay ôm chặt một hồi do dự, cuối cùng vẫn là đẩy ra nàng, mở miệng, “Trở về gian phòng của nàng, không có mệnh lệnh của bốn vương không cho phép ra ngoài!”

Nàng nụ cười mất đi, ngẩng nhìn hăn bóng lưng lãnh mạc nghiêm khắc.”Khiêm, nếu như ta đều nghe theo lời chàng, đủ làm chàng hiểu ý vừa lòng, chàng sẽ vui vẻ sao?”

Nếu như hấn biết, nàng cam tâm đem mình khóa trong phòng nhỏ kia, chờ đợi hấn tùy thời gọi đến. Nhưng là chỉ sợ nàng thuận ý của hấn, ngược lại sinh ra hành hạ hấn...

“Những lời này của nàng là có ý gì?” La Khiêm quay người lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng. Nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn một chút ủy khuất đều không có, trong mắt phượng mọc lên ánh sáng dịu dàng, một bộ xem thấu hấn, bao dung thái độ của hấn, thấy hấn không hiểu nổi giận, giận quá thành cười, “Hừ... Tiểu Nhạc, nàng cho rằng bốn vương còn yêu nàng, vẫn như cũ không phải nàng thì không thể sao? Nàng cho rằng bốn vương giống trước đây yêu thương nàng, sủng ái nàng —— nàng thật đúng là không biết xấu hổ!”

Thường Nhạc nhìn trên khuôn mặt tuấn mỹ của hấn chợt lóe rồi biến mất...

Hấn ánh mắt thâm thúy trừng mắt nhìn nàng, chờ nhìn hấn đối với nàng tạo thành thương tổn nổi lên mặt của nàng.

Hồi lâu, nàng chính là đứng bất động, lòng của hấn không hiểu cảm thấy xao động lên.

Nàng chậm rãi cúi đầu xuống, khom người nhặt hành lý lên, ôm ở trước ngực, khoe miệng nàng gợi lên, thanh âm ôn nhu đối với hấn nói: “Khiêm, ta yêu chàng.”

Hấn yết hầu chuyển động, sững sốt một chút, đang muốn lạnh lùng chế giễu nàng, lại xem nàng tự mình đa tình nói xong lời, liền ôm hành lý đi vào phòng nhỏ...

Nha đầu ngu xuẩn!

La Khiêm một hồi tức giận lên, hung hăng đạp ngã cái ghế.

*** Phượng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Đêm dài vắng người, trăng sáng ngoài cửa sổ, nàng từ trên giường ngồi dậy, ngồi ở mép giường một hồi lâu, thẳng đến khi thân thể ấm áp bắt đầu cảm thấy lạnh.

Ánh trăng sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hỏ ra vẻ do dự, nàng mặc tấm y màu trắng, chân trần rớt cục đi xuống giường.

Nàng đi vào gian phòng bên cạnh, đi chân trần trên sàn nhà không tiếng động, đi vào không gian quen thuộc không hề có chướng ngại, vượt qua bình phong, bò lên trên một cái giường khác...

“Ồ...”

Nàng trực tiếp áp sát vào một người, chui vào bên trong chăn.

“Tiểu Nhạc! Nàng đang ở đây làm gì?” Thân thể ấm áp của La Khiêm đột nhiên bị tứ chi lạnh như băng của nàng dây dưa, cả người lạnh đến tỉnh ngủ, giọng khàn khàn giận nói.

Nàng gối lên cánh tay của hấn, núp vào trong ngực hấn, vì chính mình tìm một cái chỗ thoải mái, cũng không nhúc nhích.

“Tiểu Nhạc! Nàng...” La Khiêm nghiến răng, đang muốn nàng ra, lại nghe tiếng hít thở vững vàng của nàng truyền đến. Ngủ? Chẳng lẽ ——”... Mộng du lại tái phát?”

Cầm một cánh tay lạnh buốt của nàng, động tác ngừng lại... Bắt đầu nhẹ nhàng vuốt cánh tay phẳng lạnh như băng của nàng, thẳng đến chà xát nóng lên, đôi tay nắm tay lạnh như băng của nàng.

Lòng bàn tay của hấn đều dán tại trên lưng của nàng, xuyên qua tóc của nàng, không ngừng vuốt ve qua lại.

Chỉ chốc lát sau, thân thể nhỏ trong lòng hấn bắt đầu không lạnh lẽo nữa, tứ chi cũng đều ấm áp, hấn mới ôm nàng, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ...

Đột nhiên, người trong ngực lại có động tĩnh.

Một đôi tay nhỏ bé non mềm mại không an phận chui vào trong vạt áo hấn, bàn tay thon dài mười ngón không có bất kỳ ngăn cách trực tiếp dán sát vào bộ ngực của hấn.

La Khiêm chấn động toàn thân, buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, nhú mày trợn mắt nhìn nàng... nha đầu này được một tác lại muốn tiến một thước, thực cho rằng đã lừa gạt hấn sao?

Nha đầu kia đích thị là nghe theo lời xúi giục của Vọng Nguyệt, không biết hậu quả. Cái kia thái giám hiểu được cái gì! Nếu như hiện tại không hảo hảo giáo huấn, nàng sớm muộn gì sẽ bị Vọng Nguyệt dạy hư!

Trong đêm tối, nhìn không thấy môi duyên dáng gợi lên một đạo đường cong mê người, lộ ra tươi cười nếu như Thường Nhạc có thể trông thấy, tin tưởng nàng đêm nay tuyệt đối không dám bò lên trên giường của hấn...

Dáng tươi cười nọ rất nhanh liền chụp lê đôi môi mềm mại bừa bãi mút.

Không bao lâu sau, tiến vào trong quần áo hấn cái đôi bàn tay nhỏ bé mười ngón cuộn lên, vẫn còn đang chần chờ run rẩy, tựa hồ nụ hôn này còn đang khổng chế, không vượt ra ngoài phạm vi...

La Khiêm một đôi tay bắt đầu bận rộn, thoải mái mà cởi bỏ thất lưng của nàng, tay kia từ đầu vai của nàng kéo y phục nàng xuống, không ngừng vuốt ve bờ vai trần của nàng.

Một đôi bàn tay nhỏ bé sớm đã từ hấn lồng ngực rời đi, tuy nhiên con mắt không dám mở ra, sợ bị hấn phát hiện, nhưng là đã khấn trương đến nín thở tức không dám hô hấp...

La Khiêm hí mắt dừng ở nàng, một bàn tay phủ lên trên bộ ngực tròn của nàng——

“A...” Nàng lại càng hoảng sợ, không dám lên tiếng.

Hấn lập tức hôn môi của nàng, cướp đi thanh âm của nàng cùng hô hấp.

Hai tay hấn không an phận không tổn chút sức mà đem y phục của nàng lột sạch, lại không vì thế buông tha nàng, không ngừng hôn nàng một cách nồng nhiệt, một đôi tay phủ lên mỗi tấc da tấc thịt trên người nàng, làm cho nàng run rẩy liên tục, cũng nhịn không được nữa phát ra tiếng rên rỉ, bắt đầu sợ hãi, muốn thẳng thắn cầu xin tha thứ...

“Khiêm... Khiêm... Ta...”

Hấn cũng không mời nàng làm như vậy, nàng đã lựa chọn “Mộng du” đến trên giường hấn, nàng đương nhiên phải chịu trách nhiệm!

“Tiểu Nhạc, dù sao nàng tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ, ta như thế nào đối với nàng cũng không sao cả... Đúng không?” Hô hấp nóng mang theo thanh âm tà ác nhả tại trên bờ môi của nàng, một lần nữa ngăn chặn miệng của nàng, không cho nàng phát ra tiếng.

Hấn xoay người đem nàng đặt ở thân dưới, bỏ đi y phục trên người, cùng nàng xích lõa quấn nhau...

Nàng căn bản phản ứng không kịp nữa, trì độn giống như không được cước bộ của hấn, thẳng đến cảm giác hấn chậm rãi tiến nhập nàng, một cổ đau đớn làm nước mắt nàng bức ra, đầu của nàng hóa thành trống rỗng...

“Tiểu Nhạc...” La Khiêm cúi đầu hôn lên mặt của nàng, liên tục hôn đến bên tai, ở trong tai nàng phun ra hơi thở dày đặc...

Nàng dường như có cảm giác lời hấn nói, lời nói không tiếng động theo môi của hấn ma sát tai của nàng truyền đến, nàng tựa hồ đã hiểu câu nói kia, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Một đêm này, hấn chưa từng từ trên người của nàng rời đi.

Nhưng là sáng hôm sau, tính tình Lục gia trở lại như trước, tự nhiên không thể thiếu một chút châm chọc khiêu khích nàng, đem da mặt đủ mỏng của nàng hung hăng chà xát một tầng, cái này khả năng muốn uống thuốc đắng thêm một thời gian để tu bổ lại.

*** Phương minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Kể từ đêm từ nay về sau, Thường Nhạc “Mộng du” hoàn toàn tốt lắm, ngoan ngoãn ngủ ở phòng của mình, một giấc đến hừng đông.

Kế tiếp, vô luận Vọng Nguyệt khuyên như thế nào, nàng luôn đỏ mặt, liều mình lắc đầu, như thế nào cũng không chịu đi đến giường kia.

Có thời gian vài ngày, nàng liền tránh ở thư phòng của hắn, cố gắng khắc giấy, muốn đem bức họa hoàn thành.

Bức tranh trên giấy, nàng một lần nhìn qua người trong tranh. Hắn trong bức tranh, ánh mắt thâm thúy có thần, khuôn mặt tuấn mỹ cao sang, thân hình rắn rỏi mạnh mẽ mang theo ngạo khí đứng ở một mảnh biển hoa, trên tay cầm lấy một thanh quạt không hề mở ra...

Nàng ghé vào trên thư án ngủ, dao khắc còn giữ tại trên tay lung lay, vài lần muốn cắt vỡ da mặt của nàng.

Nàng nghiêm chỉnh khắc cả buổi sáng chưa ra khỏi thư phòng, La Khiêm mới đi đến nhìn xem, lại nhìn thấy một màn nguy hiểm, đem hấn sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, vội vàng từ trong tay nàng gỡ dao khắc xuống, tức giận đến muốn đem nàng đánh thức mắng một chút, ánh mắt đột nhiên nhìn đến bức họa trên khắc giấy...

Hắn cẩn thận rút ra nhìn hồi lâu, nhìn nàng tỷ mỉ miêu tả ra ngũ quan thần vận của hắn, nhìn thanh quạt kia không mở ra, trông thấy nàng không chút nào trốn tránh khuôn mặt của hắn, tinh tế khắc họa, vẽ ra hắn trông rất sống động...

Hắn đột nhiên ánh mắt nóng lên, thật lâu không kèm chế được, đứng ở đằng kia vẫn không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, hắn buông tờ giấy kia, một câu đều không nói, đi ra thư phòng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Gõ...

Một tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại, Thường Nhạc chậm rãi mở mắt, từ trên thư án ngồi lên, ánh mắt rơi vào trên cánh cửa kia, trong mắt lóe nước mắt, gương lên khóe miệng cong cong.

Nàng chỉ biết... Hắn sẽ hiểu.

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Đêm hôm đó, có người đi vào phòng nhỏ, từ trong chăn đem Thường Nhạc bế lên, đi trở về phòng bên cạnh.

“Khiêm...”

Hắn đem nàng đặt vào bên trong giường, mới cùng nàng một chỗ nằm xuống, kéo chăn mền làm cho hai người đắp.

“Khiêm... Ta yêu chàng.” Nàng tay nâng lấy mặt của hắn, mặc dù ánh trăng tối, nhìn không thấy mặt của hắn, nàng cũng cảm giác được khuôn mặt hắn đường cong nhu hòa rất nhiều, nét mặt của hắn trở nên ôn nhu thâm tình.

La Khiêm vẫn đang không có lời muốn nói với nàng, nên vẫn nói không nên lời, hắn chỉ là đem đầu nàng đặt lên khuỷu tay của hắn, ôm nàng ngủ.

Một mùa nữa đi qua, ngày mùa hè chói chang, hai người đã ngủ cùng phòng cùng giường một thời gian.

Hắn ban đêm là của nàng”Khiêm”, ban ngày tiếp tục làm Lục gia của hắn, trên người vẫn là một bộ hồng bào chói mắt...

Hắn một hơi thủy chung nuốt không trôi, nàng hiểu được, cũng không trách hắn.

Chỉ là bên ngoài sớm đã có lời ra tiếng vào, Thường gia nữ nhân màu da bình thường, biến thành một tiểu mỹ nhân, sẽ đem Liễu Nam Thành người ta vứt bỏ, chính mình không biết liêm sỉ còn vào cửa vương phủ, bò lên trên giường Lục gia, cho tới hôm nay vẫn không có danh phận, cái này báo ứng là chuyện sớm hay muộn.

Mặc dù Vọng Nguyệt cố gắng muốn giúp Thường Nhạc làm sáng tỏ lời đồn, nhưng là bày ở trước mắt mọi người nhìn thấy, tựa hồ không phải nói ba xạo có thể rửa được thanh danh.

“Gia, người xem chúng ta Vương Phủ có phải là nên mở việc vui rồi?” Thật sự là cô nương rất ủy khuất, Vọng Nguyệt rất cục nạnh không được mở miệng.

“Hừ... Người là vừa ý cô nương nhà ai, muốn bốn vương làm chủ cho người?” La Khiêm lạnh lùng giễu cợt hần.

Vọng Nguyệt sắc mặt ửng hồng, từ nay về sau cũng không dám lảm chuyện nữa.

*** Phụng minh hiền độc nhất vô nhị chế tác ***

Cách năm.

Xuân đến, Hoa mở, hoa viên trong phủ bách hoa nở rộ, chỉ có màu xanh, có hai người ngồi trên bàn đu dây nhẹ nhàng lay động...

Nàng thân mình nho nhỏ tại trên ghế gỗ đang ngủ.

Ở trước mặt nàng, có một đôi mắt nén giận nhìn chăm chú, nàng y nguyên ôm lấy khoe miệng ngủ say sưa.

La Khiêm mày căng lên, kéo tay áo của nàng sờ vật liệu may mặc mỏng kia, vừa sờ đến tay lạnh buốt của nàng, lập tức xoay người đem nàng bế lên.

“Khiêm...” Nàng ngủ thấy mùi vị quen thuộc, hai tay ôm cổ của hần, nghiêng nghiêng mặt nép vào cổ hần, tìm được một cái tư thế thoải mái, tiếp tục thiếp đi.

La Khiêm ôm thân thể mềm mại của nàng, bước chân nhẹ àm vững vàng, chậm rãi đi trở về lầu viện.

Thân thể của nàng sớm toàn bộ đã tốt lên, mùa thu năm trước đã ngưng uống thuốc, bất quá La Khiêm vẫn là thái y, định kỳ tới chẩn bệnh cho nàng, tiện thể cấp cho nàng vài thang thuốc bổ bồi dưỡng thân thể

Mấy ngày trước thái y vì nàng báo hỷ mạch... Nàng đã có hỷ, lại mang thai không lâu.

Gần đây nàng đi đến chỗ nào cũng đều ngủ cả, hần không có đi theo bên người nàng, nàng liền bãi cử đều có thể nằm xuống mà ngủ, vạn nhất làm cho con của hần bị cảm lạnh làm sao bây giờ?

Hần ôm nàng lên lầu, phóng tới trên giường, tay giúp nàng đem chăn mềm đắp kín... Đập vào mắt hần là tay áo hồng rộng.

“Khiêm... Ta yêu chàng.” Thường Nhạc ngủ nỉ non, trên mặt hạnh phúc thỏa mãn, khoe miệng giờ lên tươi cười.

Hần tại mép giường ngồi xuống, tay vuốt ve mặt của nàng.

“Ai...”

Thở dài một hơi, cơn tức này tựa hồ rốt cục có thể tiêu tán.

“Vọng Nguyệt ——” hần đã quyết định, lập tức đứng dậy đi tìm người.

Người trên giường vẫn ngủ như say cười đến thoải mái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thuong-nhac>